

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (*Our High Calling*, p. 310)

5 aprilie

Autoritatea PĂRINTEASCĂ

Text de memorat | Proverbele 1:8,9

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările mamei tale! Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de aur la gâtul tău.”

SECȚIUNEA I

Timp de câțiva ani, Pavel a fost prizonier al romanilor. Deși bisericile creștine au fost private de slujirea lui în persoană, el le-a putut scrie scrisori. Prin ele, le-a transmis sfaturi, instrucțiuni și încurajări creștinilor din întregul Imperiu Roman.

Scrisorile de la Pavel erau primite cu nerăbdare și prețuite. Faptul că acum noi comunicăm instantaneu ne împiedică să ne imaginăm că sosirea unei scrisori era un eveniment major. A fost un moment extraordinar atunci când asistentul lui Pavel, Tihic, a ajuns la Efes cu cele mai recente știri de la Roma și cu o scrisoare de la însuși Pavel!

Biserica din Efes era plină de tineri care probabil s-au înghesuit în casa în care Tihic citea scrisoarea lui Pavel către efeseni.

Pavel era profund interesat de prosperitatea bisericii și a înțeles că secretul bisericilor puternice

sunt familiile puternice, „deoarece de acasă se formează biserica, iar temperamentele și dispozițiile manifestate în cercul familiei sunt temperamentele și dispozițiile pe care le găsim în biserică” (*The Review and Herald*, 2 iulie 1889). Familiile puternice alcătuiesc biserici puternice; familiile divizate creează biserici divizate.

Acesta este unul dintre motivele pentru care Pavel, în scrisorile sale către biserici, a inclus și sfaturi anume pentru familii.

În scrisoarea pentru biserica din Efes, el subliniază secretele căsătoriilor fericite. El trece în revistă

“**Supunerea de bunăvoie față de voința lui Dumnezeu dovedește dacă cei care pretind a fi creștini sunt cu adevărat creștini**”

—*Îndrumarea copilului*, p. 489

DIN CUPRINS:

C-14

Autoritatea părintească

Demascarea unui ipocrite –partea 1

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

Funia roșie din cer

nu doar îndatoririle soților și ale părinților, ci și datoriile tinerilor necăsătoriți față de părinții lor. Tinerilor li se reamintește ceva ce le este ușor să uite: „Ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept” (Efeseni 6:1).

Relația lui Isus cu părinții Lui este un exemplu pentru orice tânăr. El „le era supus” (Luca 2:51). Relația cu părinții noștri este menită să ne pregătească pentru toate interacțiunile din viitor cu persoane cu autoritate din afara căminului, la școală, la biserică, în localitatea în care trăim, la serviciu, în relația cu statul.

Sfaturile lui Pavel sunt echilibrate. Nu trebuie să ne supunem orbește altei persoane. Un tânăr trebuie să-I fie în primul rând credincios autorității supreme: lui Dumnezeu. „Ascultați în Domnul de părinții voștri.”

Pavel repetă o temă importantă din Biblie. Cel mai înțelept om de pe pământ își începe cartea Proverbele cu aceste cuvinte: „Ascultă, fiule, învățatura tatălui tău și nu lepăda îndrumările mamei tale! Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de

aur la gâtul tău” (Proverbele 1:8,9).

Acest sfat este un ecou al preceptelor pe care Dumnezeu le-a rostit pe Muntele Sinai: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeu tău” (Exodul 20:12).

Fie că suntem tineri sau bătrâni, avem responsabilitatea și privilegiul de a ne cinsti părinții toată viața.

Verbul „a cinsti” merită atenția noastră. Faptul de a ne cinsti părinții are valențe diferite în funcție de vârsta pe care o avem. Când suntem mici, ne cinstim părinții prin faptul că îi respectăm, ne supunem autorității lor și

ii ascultăm.

Pe măsură ce ne maturizăm, îi cinstim și ne demonstrăm dragostea față de ei prin faptul că ne purtăm cu respect, încercăm să le ușurăm poverile, preluând din responsabilitățile casei și păstrându-le buna reputație. Pe măsură ce părinții noștri îmbătrânesc, îi cinstim prin faptul că îi ajutam, oferindu-le sprijin prin mila și atenția noastră plină de bunătate.

“Supunerea față de autoritatea parentală ar trebuie să fie învățată și pusă în practică, fiind un prim pas în supunerea față de autoritatea lui Dumnezeu.”

—Patriarhi și profeți, pp. 142, 143

SECȚIUNEA II

Respectul față de părinți nu vine de la sine. Natura noastră păcătoasă dorește să se facă numai cum vrea ea. Nimănui nu-i place să fie condus, reținut sau sfătuit de părinți ori de alte persoane cu autoritate. Cu toate acestea, este un lucru necesar, chiar în anii adolescenței. Atât timp cât depindem de părinți pentru mâncare, îmbrăcăminte, educație sau locuință, trebuie să îi ascultăm și să ne supunem lor, cu excepția cazului în care ascultarea de ei este neascultare față de Dumnezeu.

Dumnezeu a gândit viața omului ca un cerc. Când suntem foarte mici, suntem total dependenți de grija părinților noștri; dar apoi devenim independenți. Și, cu timpul, părinții noștri îmbătrânesc și devin dependenți de noi, oferindu-ne ocazia de a avea grijă de ei așa cum au avut ei de noi.

În lumea noastră, nu toată lumea are părinți. Poate că părinții tăi au murit sau nu sunt prezenți în

viața ta dintr-un motiv oarecare. Poate că ai crescut cu bunicii sau cu un alt tutore, din cauza unei boli, a divorțului sau chiar a abandonului.

Dacă ești într-una dintre situațiile de mai sus, deloc plăcute, să știi că Dumnezeu simte tot necazul și toată durerea ta. Și are o grijă specială față de tine. Este dispus să fie tatăl pe care nu-l ai. El este „Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor” (Psalmii 68:5).

Dacă nu ai mamă, sau frate, sau soră, dacă trăiești în sărăcie, El îți poate da „în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii, holde” (Marcu 10:30). Atunci când Îl cinștim pe Tatăl ceresc, El va umple golurile din viața noastră, fiecare inimă și cămin distruse. El îi va cinsti, la rândul Său, pe cei care Îl cinstesc (vezi 1 Samuel 2:30).

Chiar dacă nu avem părinți, Dumnezeu aduce în viața noastră o persoană cu autoritate; și este important pentru noi să învățăm să respectăm autoritatea. Dacă ne urmăm înclinațiile naturale de a fi sfidători și nervoși din cauza pierderii suferite, nu vom face decât să ne sporim rana și pierderea. Dumnezeu are o cale mult mai bună de a ne vindeca rana și de a ne aduce respectul celorlalți. Putem să facem voia lui Dumnezeu cinstindu-i pe cei pe care El i-a pus în poziții de autoritate față de noi, fie că este vorba de rudele sau de profesorii noștri.

SECȚIUNEA III

Ane cinsti părinții nu înseamnă niciodată să îi urmăm în păcat. Cât de bine ar fi fost pentru Iacov, dacă nu ar fi urmat sfatul mamei sale de a-l înșela pe tatăl său, Isaac!

Spre deosebire de Iacov, copiii lui Core au făcut alegerea corectă. Deși nu putem fi siguri că tradiția evreiască este corectă, aceasta susținea că, înainte de a avea loc exodul, Core fusese trezorierul faraonului și că avusese o mare avere în Egipt. Desigur că, dacă este lucru este adevărat, probabil Core lăsase cea mai parte din avere în Egipt, atunci când plecase împreună cu ceilalți israeliți.

Asemenea vărului său primar Moise, Core era strănepotul lui Iacov. Era un lider cu influență printre israeliți. Core „a avut privilegiul de a fi martor la multe manifestări ale puterii și măreției lui Dumnezeu”, fiind unul dintre cei 70 „care au urcat cu Moise pe munte și au văzut manifestarea gloriei divine” (*Patriarhi și profeți*, p. 396). La vremea aceea, Core L-a văzut „pe Dumnezeul lui Israel. Sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui.” El L-a văzut pe Dumnezeu, și totuși a mâncat și a băut. (Exodul 24:10,11). Core se pare că a fost între cei 70 care au primit revărsarea

Hadasa era o fată orfană. „El creștea pe Hadasa, adică Estera, fata unchiului său, căci ea n-avea nici tată, nici mamă... După moartea tatălui și a mamei sale, Mardoheu o luase de suflet” (Estera 2:7).

Estera a învățat să îl cinstească pe Mardoheu. Supunerea ei față de sfaturile lui a continuat chiar și când ea plecase de acasă și era pe cont propriu. „Estera nu și-a făcut cunoscute nici poporul, nici nașterea, căci Mardoheu o oprise să vorbească despre aceste lucruri” (Estera 2:10).

Atitudinea noastră față de părinți iese la iveală în atitudinea noastră generală față de autoritate. Firea blândă a Esterei a făcut-o să devină favorita omului care avea în grijă toate fetele care doreau să fie regine. Ea primea nu doar o sumă de bani în mod regulat, ci și tratamente de înfrumusețare speciale, cât și șapte servitoare (vezi Estera 2:9).

Duhului Sfânt și care au profetizat (vezi Numeri 11:25). Tradiția iudaică spune că el l-a văzut în viziune pe profetul Samuel printre descendenții săi și a profetizat despre acest lucru.

Copiii lui Core trebuie să fi fost mândri de realizările tatălui lor. Dar, din păcate, viața spirituală a lui Core a luat o turnură greșită. Atunci când Dumnezeu nu l-a ales pentru o slujbă de conducere pe care și-o dorea, Core a dat vina pe Moise și a ajuns să-i respingă autoritatea. Cu timpul, Core a început să acționeze pentru a răsturna ordinea pe care Dumnezeu o stabilise pentru Israel,

Răscoala lui Core i-a pus pe copiii săi într-o încurcătură groaznică. Tatăl lor pretindea că îl urmează pe Dumnezeu. Știau că el fusese onorat de Dumnezeu. Oare să asculte de Moise, pe care Dumnezeu îl numise conducător al lui Israel, și să respingă pretențiile propriului tată? Sau să-și urmeze tatăl și să respingă autoritatea lui Moise?

Copiii lui Core L-au ascultat pe Dumnezeu,

deși acest lucru a însemnat să nu asculte de tatăl lor pământesc. Când Moise le-a spus israeliților: „Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!” (Numeri 16:24), copiii lui Core au ascultat. S-au despărțit de propriii părinți. Acest lucru le-a salvat viața. Atunci „pământul și-a deschis gura și i-a înghițit” pe Core și pe adepții lui, dar „fiii lui Core n-au murit” (Numeri 26:10,11).

Când părinții se îndepărtează de adevăr, copiii îi cinstesc cel mai bine așa cum l-au cinstit și copiii lui

Core pe tatăl lor – rămânând credincioși adevărului. Atunci când Îl cinstim pe Dumnezeu trăind o viață de supunere față de El, ne onorăm și familia. Asta au făcut și descendenții lui Core. Profetul Samuel și „fiii lui Core” care au scris unii dintre psalmi erau descendenți direcți ai acestui om rău, dar nu i-au copiat păcatele.

Ezechiel îl încurajează pe copilul „care vede toate păcatele tatălui său.., dar nu le face... acela nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, ci va trăi negreșit” (Ezechiel 18:14-17).

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Lecția spune că secretul bisericilor puternice sunt familiile puternice. De ce? _____

2. Să mergem mai departe cu această idee. Familiile sunt formate din indivizi. Care este, atunci, secretul unei familii puternice? _____
Gândește-te la propria familie. Ce ai putea să faci pentru ca ea să devină mai puternică? _____

3. Uneori este ușor să-ți ascuți părinții. Când ți se pare totuși greu să îi ascuți? _____
Dacă îi ascuți doar o parte din timp, este mai bine decât dacă nu-i ascuți deloc? _____
În ce fel răspunde la întrebarea aceasta istoria din 1 Samuel 15:1-23? _____

4. Fă o listă cu diferite modalități prin care îți poți cinsti părinții. _____

SECȚIUNEA II

5. Fie că părinții sunt sau nu prezenți în viața ta acum, cu siguranță există alte persoane cu autoritate cu care intri în contact. Printre acestea se numără persoane din conducerea țării, din școală sau din biserică. Numește câteva dintre astfel de persoane și spune cum ai putea să le cinstești în mod corespunzător. Vezi Romani 13:1-7. _____

SECȚIUNEA III

6. Cum poți cinsti un părinte rău și rebel, care vrea să i te alături în activități păcătoase? _____

7. Gândește-te la unul sau mai multe exemple din Biblie despre copii care au ales să facă ceea ce era corect decât să urmeze exemplul unui părinte care păcătuia. _____

Toate citatele al căror autor nu este specificat în prezenta broșură sunt din scrieri ale lui Ellen G. White

* Pentru toate citatele din scrierile lui Ellen G. White, paginația este cea din original.

Miracole din viața mea

— partea 14, de John N. Loughborough

Demascarea unei ipocrite — partea 1

După ce am trecut prin Ohio, am mers mai departe spre Michigan și m-am întâlnit cu fratele Cornell la casa lui din Plymouth. Am mers împreună la Tyrone, Locke și Jackson. Aici ne-am despărțit, el ca să se întâlnească apoi cu familia White la Tyrone, iar eu, ca să mă întorc la Battle Creek, Bedford și Hastings, pentru ca apoi să mă întoarc și să mă întâlnesc din nou cu el la Jackson. Aici a avut loc un incident foarte impresionant.

Când am ajuns acasă la Cyrenius Smith, în Jackson, familiile White și Cornell erau acolo. Fratele Cornell m-a așteptat la ușă și m-a dus într-un crâng aproape de casă, înainte de a mă întâlni cu fratele și cu sora White. Mi-a spus că sora White avusese o viziune și mi-a dat toate detaliile. Mi-a spus că ea scrisese totul și spera să pot obține un exemplar din cele scrise, deoarece o parte era despre o femeie coruptă pe care o cunoșteau și ea dăduse o descriere exactă a cazului.

Fratele și sora White aveau stabilită o întâlnire acolo unde locuia acea femeie, dar nu știau exact locul. Sora White îl tot întreba pe fratele Cornell dacă el știa, dar el evita să dea un răspuns direct, spunându-le că, dacă exista cu adevărat o așa femeie, ei aveau să o găsească. Am fost de acord cu fratele Cornell să nu le spună nimic despre acest lucru, ci să încerce să obțină o copie a viziunii și să urmărim cum aveau să decurgă lucrurile.

Când am intrat în casă, sora White a început să îmi spună imediat despre întâlnirea minunată pe care au avut-o la Tyrone, în care Domnul i-a dat o viziune cu toți cei care păzeau Sabatul din statul acela. Printre altele, viziunea a fost și despre o femeie care pretindea că este atât de sfântă încât nu are nevoie de Cele Zece Porunci. Dar această femeie i-a fost prezentată în viziune ca fiind coruptă. Ea a continuat:

— Am scris această viziune și ți-o voi citi.

— Soră White, am spus eu, aș dori să am și eu o copie a acelei viziuni.

— Aceasta este scrisă în creion, mi-a răspuns ea, dar, dacă faci o copie în cerneală pentru mine, o poți avea pe cea în creion.

Transcrierea viziunii descria cazul unei femei care mărturisea o mare sfințenie și care încerca să se infiltreze printre oamenii noștri. Sora White nu a întâlnise niciodată și nu știa altceva despre ea decât ce îi fusese transmis în viziune. Nu spunea acolo doar despre modul în care

proceda această femeie, ci și despre faptul că, atunci când avea să fie muștrată, ea avea să ia o atitudine plină de sfințenie și să spună: „Domnul știe inima mea.” Ea a spus că această femeie călătorea peste tot prin țară împreună cu un tânăr, în timp ce soțul ei, un om bătrân, lucra acasă pentru a-i susține pe drumul lor nelegiuit.

După întâlnirile din Battle Creek și Hastings, am mers la Vergennes, unde am ajuns la ora patru după-amiaza. Am rămas mai întâi la un fost pastor creștin care locuia într-o casă din lemn, la vreo 6 kilometri de locul în care aveau să se țină întâlnirile a doua zi. Împreună cu frații White și Cornell, m-am oprit sub un măr mare din curte, în timp ce sora White a intrat în casă și a vorbit despre călătoria din ziua aceea. Curând, a ieșit și i-a spus soțului ei:

— James, am ajuns la biserica din locul unde trăiește femeia aceasta.

— De unde știi? a întrebat el.

— I-am văzut în viziune pe femeia și pe bărbatul din această casă, a răspuns ea. El crede că femeia (coruptă) este în regulă, dar soția lui, gazda noastră, crede că femeia aceea este pe o cale greșită.

Fratele Cornell, care îi cunoștea pe oameni, mi-a șoptit:

— Are foarte mare dreptate!

Când cineva a anunțat că vine fratele Brigham, sora White s-a uitat în sus și a spus:

— I-am văzut în viziune, de asemenea în legătură cu acest caz, dar niciunul din acel grup nu are încredere în acea femeie.

Când a sosit următorul grup, ea a spus:

— Acest grup este împărțit în ceea ce privește cazul femeii. Cei din rândul din față nu au încredere în ea, dar cei din spate cred că ea are dreptate.

Un al treilea grup a venit și ea a spus despre ei:

— Ei sunt toți sub influența femeii. Este un bărbat care nu este de acord cu această femeie, dar nu l-am văzut încă. Are păr nisipos și o barbă la fel și e ceva special cu ochii lui.

Conexiunea istorică

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

O, dacă tinerii noștri ar avea dispoziția de a căuta adevărul așa cum ar căuta o comoară ascunsă, dacă l-ar găsi și dacă l-ar pune la îndemâna celor care nu au auzit de el! O, dacă adevărul care este descoperit minților noastre ar produce roade practice în viețile noastre, astfel încât ceea ce ne-a fost descoperit să le fie descoperit și altora prin noi!

Dacă adevărul lui Dumnezeu nu este primit în inimă și trăit în mod practic în viața noastră, nu este adevăr pentru cel căruia i-a fost prezentat, ci doar o amăgire. Gândirea lui Dumnezeu trebuie să se unească cu mintea omului, astfel încât orice gând să Îi fie supus lui Hristos. Atunci când adevărul este primit pe deplin, aceasta se va da pe față prin transformarea caracterului. Dar cei care nu primesc în acest fel adevărul, deși numele lor pot fi scrise în registrele unei biserici, sunt asemenea unor morminte albe, dar plini de stricăciune în interior. Păcatul nu a fost dat afară din inimă, iar necurăția, îngăduința de sine, plăcerile trupești, depravarea morală, toate sunt văzute de ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu, care cunoaște gândurile și intențiile inimii.

Cei care Îl urmează cu adevărat pe Hristos trebuie să Îl lase să locuiască în inima lor, să-L întroneze acolo. Trebuie să-I reprezinte spiritul și caracterul în viața de familie și să dea dovadă de amabilitate și de bunătate față de cei cu care intră în contact. Sunt mulți copii care mărturisesc a cunoaște adevărul, dar

care nu le oferă părinților cinstea și afecțiunea care li se cuvin, care dau pe față prea puțină dragoste pentru tatăl și mama lor și care nu îi respectă prin ascultare și prin a-i scuti de griji. Mulți dintre cei care susțin că sunt creștini nu știu ce înseamnă „să cinstești pe tatăl și pe mama ta” și, prin urmare, vor ști prea puțin ce înseamnă „a ți se lungi zilele în țara pe care ți-o va da Domnul, Dumnezeul tău”. Tinerii noștri pretind a fi printre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, însă mulți dintre ei neglijează și încalcă porunca a cincea; iar promisiunile bogate făcute celor care respectă această poruncă nu pot fi împlinite în dreptul lor. Dacă nu se căiesc de păcatul lor și nu își înnoiesc faptele și caracterul prin harul lui Hristos, nu vor ajunge niciodată pe Noul Pământ, unde să trăiască veșnic. Cei care nu-și respectă și nu-și iubesc părinții nu-L vor respecta nici pe Dumnezeu. Cei care nu trec testul, care nu reușesc să-și respecte părinții temători de Dumnezeu, nu Îl respectă nici pe Dumnezeu și, prin urmare, nu se pot aștepta să intre în țara promisă.

Tinerii își decid acum propriul destin veșnic și fac apel la voi să luați în considerare porunca pe care Dumnezeu a asociat-o cu o asemenea promisiune: „ca să ți se lungescă zilele în țara pe care ți-o va da Domnul, Dumnezeul tău”. Copii, vreți să aveți viața veșnică? Atunci, cinștiți-vă părinții! Nu le răniți și nu le îndurerați inimile. Nu le aduceți nopți de veghe și de nesomn, pline de îngrijorare și de neliniște din cauza voastră. Dacă ați păcătuit prin faptul că nu le-ați dat dragoste și ascultare, începeți acum să vă revanșați pentru trecut! Nu vă puteți permite să faceți altfel, deoarece va însemna pentru voi pierderea vieții veșnice.

“**Mulți tați și multe mame au intrat în mormânt cu inimile frânte din cauza ingraturdinii și a lipsei de respect arătate de copiii lor.**”

Cel care cercetează inimile știe care este atitudinea noastră față de părinții noștri, deoarece El cântărește caracterul în balanța de aur a sanctuarului veșnic. O, mărturisiți-vă neglijența față de părinții voștri, mărturisiți-vă indiferența și disprețul față de porunca sfântă a lui Dumnezeu! Predați-vă inima lui Dumnezeu și supuneți-vă voința voinței lui Hristos. Inimile părinților voștri sunt pline de milă față de voi. Puteți să răspundeți dragostei lor cu o ingratitude rece? Ei vă iubesc și doresc să fiți mântuiți; dar oare nu le-ați disprețuit adesea sfaturile și ați făcut după cum ați dorit? Nu ați urmat propria judecată, deși ați știut că o cale atât de încăpățânată nu va primi aprobarea

lui Dumnezeu? Mulți tați și multe mame au intrat în mormânt cu inimile frânte din cauza ingratitudei și a lipsei de respect arătate de copiii lor. O, tinerii mei prieteni, nu fiți printre cei care le produc suferință părinților lor, care lucrează cu nedreptate și care nu știu ce înseamnă spiritul blând al lui Hristos! Rugați-vă cu sinceritate să fiți împuterniciți de harul lui Hristos, care le-a fost supus părinților, pentru a putea ține porunca lui Dumnezeu care vine cu făgăduința „ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o va da Domnul Dumnezeuul tău.”

– *The Youth's Instructor*, 22 iunie 1893

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce ar trebui să aibă toți tinerii noștri? _____

2. Cum ar trebui să ne afecteze viața adevărul din inima noastră? _____

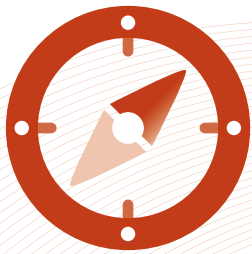
3. Dacă adevărul pe care îl știm nu este primit și trăit în viața de zi cu zi, ce este el? _____
4. Ce ar trebui să facă aceia care îl urmează cu adevărat pe Hristos? (două lucruri) _____

5. Descrie relația pe care mulți copii ce mărturisesc a cunoaște adevărul o au cu părinții lor. _____

6. Ce poruncă neglijează și încalcă mulți dintre cei care spun că păzesc poruncile? _____
7. Ce ar trebui să faci, dacă dorești viața veșnică? _____

8. Ce ar trebui să faci, dacă ai păcătuțit prin faptul că nu ți-ai iubit părinții și nu le-ai dat ascultare? _____

9. Cum au coborât în mormânt mulți tați și multe mame? _____
De ce? _____
10. Pentru ce ar trebui să te rogi cu sinceritate? _____

Capitole de credință

Funia roșie din cer

Înconjurat de o pădure deasă, în satul Shan Yin Kyaw nu se poate ajunge decât pe jos. Sătenii, în mare parte tăietori de lemn, cred în multe spirite. Într-o zi, o femeie din Shan Yin Kyaw i-a spus lui Tun Tar Oo, evanghelistul de la **Gospel Outreach**, că un foarte bun prieten al tatălui acestuia dorea să îl vadă. A plecat să-l întâlnească și aceasta este experiența lui:

În ziua următoare am mers pe jos șase ore, pentru a ajunge în sat. Când am ajuns, l-am căutat pe prietenul tatălui meu. În cele din urmă, l-am găsit – U Mg Nyein, șeful satului, în vârstă de 75 de ani. Am vorbit despre tatăl meu. Apoi, șeful satului mi-a pus multe întrebări. În jur de 54 de copii și 18 adulți s-au strâns în jurul nostru, în timp ce vorbeam.

– Cine sunt acești copii? am întrebat.

– Sunt toți copiii, nepoții și strănepoții mei, a spus el.

Copii Karen

– Le pot spune povestiri și îi pot învăța despre sănătate și despre limba Karen? am întrebat eu.

– Cu o condiție, mi-a spus șeful satului, cu un zâmbet larg pe față. Oamenii de aici se luptă să supraviețuiască. Așa că nu te aștepta la nimic din partea lor.

– Nu vreau să mă plătești, am spus. Vreau doar să ascuți ce am de spus.

Șeful satului a fost de acord. Oamenii au fost bucuroși să asculte povestirile și mesajul despre sănătate. Și erau nerăbdători să învețe limba Karen. Din nefericire, ocaziile acestea plăcute nu au durat mult.

Într-o zi, șeful satului a făcut un infarct și a rămas paralizat. A crezut că dumnezeul lui era supărat pe el pentru că mi-a permis să predau în satul lui. Într-o

noapte, el a avut un vis. Căzuse într-un puț adânc și nu era nicio cale de a ieși de acolo. A început să se roage la orice zeu pe care îl știa, cu excepția lui Dumnezeu. Rugăciunile lui păreau inutile. În cele din urmă, a început să se roage la Dumnezeu.

– Dacă ești, într-adevăr, adevăratul Dumnezeu din ceruri,

Te rog, ajută-mă! s-a rugat el. După

rugăciune, o funie roșie s-a coborât din ceruri.

Șeful satului încerca să prindă funia, dar prietenii lui îl trăgeau în jos. A încercat din nou și din nou. În cele din urmă, adunându-și ultimele puteri, a prins funia și cineva l-a tras foarte încet până a ieșit din puț.

Când s-a trezit, șeful satului transpira abundant și respira cu greu. În acea dimineață, i-am adus medicamente și i-am transmis un mesaj.

– Tu Tar Oo, mi-a spus el, spune-mi despre Dumnezeul tău. Vreau să știu totul despre El.

Așadar, i-am spus despre dragostea lui Isus. I-am spus, de asemenea, să nu mai fumeze și să nu mai mestece droguri, iar sănătatea lui s-a îmbunătățit.

După trei luni, șeful satului a început să meargă din nou. El și trei dintre strănepoții lui au hotărât să-și predea viața lui Isus. Acum, el dorește ca și restul familiei să i se alăture. Și-ar dori să fie construită o școală în satul lui, în care să poată învăța copiii, nepoții și strănepoții lui. Să ne rugăm pentru șeful satului, pentru familia lui și pentru satul întreg.

Pentru a afla mai multe despre **Gospel Outreach** sau cum poți ajuta la înaintarea lucrării lui Dumnezeu în fereastra 10/40, vizitează www.goaim.org sau sună la 1-509-525-2951.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (*Our High Calling*, p. 310)

12 aprilie

Cum să fii UN COPIL ÎNȚELEPT

Text de memorat | Proverbele 17:21,25

„Cine dă naștere unui nebun va avea întristare și tatăl unui nebun nu poate să se bucure.... Un fiu nebun aduce necaz tatălui său și amărăciune celei ce l-a născut.”

SECȚIUNEA I

Prima și cea mai semnificativă relație pe care o au cei mai mulți oameni este cu părinții lor. În general, până la ieșirea din adolescență, interacționăm deja cu numeroase persoane. Frații și bunicii, colegii de clasă și profesorii, prietenii și vecinii, angajatorii și colegii de muncă ne fac viața mai interesantă și mai plăcută.

Când interacționăm cu alți oameni, ne formăm opinii despre ei. La rândul lor, și alții își formează opinii despre noi. Suntem ținuti minte pentru ceea ce am făcut. Faptele noastre pot fi amintite în anii următori. Biblia ne pune în față următorul principiu: „Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană” (Proverbele 20:11). În cele din urmă, reputația noastră se bazează pe faptele noastre, nu pe ceea ce au făcut părinții noștri.

La sute de ani după Core, unul dintre urmașii acestuia, Samuel, a ajuns judecător în Israel. El a

fost un om bun și unul dintre cei mai mari judecători ai lui Israel. Te-ai putea aștepta ca un asemenea om să aibă copii remarcabili. Totuși, în ciuda minunatelor avantaje și ocazii, fiii lui Samuel nu și-au cinstit tatăl onorându-l pe Dumnezeu. Viața simplă a tatălui lor nu-i satisfăcea. Meseria de judecător nu era bine plătită, iar fiii lui Samuel doreau un venit mai mare. În tinerețe nu au învățat să fie absolut cinstiți, iar odată ajunși tineri adulți, nu au rezistat ispitei de a iubi banii.

„Când a îmbătrânit, Samuel a pus pe fiii săi judecători peste Israel. Fiul său întâi născut se

“ Vreți voi viața veșnică?
Atunci respectați-vă și
cinstiți-vă părinții. ”

—*Solii pentru tineret*, p. 332

DIN CUPRINS:

C-15

Cum să fii un copil înțelept

Demascarea unei ipocrite – partea 2

Tânărul Isus

Un înger în întuneric

numea Ioel și al doilea, Abia; ei erau judecători la Beer-Șeba. Fiii lui Samuel n-au călcat pe urmele lui, ci se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea” (1 Samuel 8:1-3).

Câștigurile pe termen scurt pe care păcatul a părut să li le aducă acestor tineri aflați în derivă au durat doar puțin timp, după care au fost îndepărtați din slujbă în rușine. Părinții evlavioși suferă din cauza comportamentului păcătos al copiilor lor. Nelegiuirea fiilor lui l-au îndurerat mult pe Samuel. Speranțele și visurile lui privind viitorul lor au fost spulberate.

„Cine dă naștere unui nebun va avea întristare și tatăl unui nebun nu poate să se bucure” (Proverbele 17:21). „Un fiu nebun aduce necaz tatălui său și amărăciune celei ce l-a născut” (Proverbele 17:25). „Un fiu nebun este o nenorocire pentru tatăl său” (Proverbele 19:13).

Putem spera că Ioel a învățat unele lecții dure din această experiență, căci fiul lui, Heman, a fost mai târziu menționat ca unul din cântăreții numiți de David în serviciul de închinare de la sanctuar. (Vezi 1 Cronici 6:31-33). Despre Abia, fratele lui Ioel, nu mai există nicio menționare.

SECȚIUNEA II

Din nefericire, nu putem să evităm întotdeauna compania rea. Samuel a trăit lângă Eli, ai cărui fii erau corupți. Iosif era înconjurat de frați violenți, imorali și necinstiți. Familia, vecinătatea sau școala ta pot fi la fel. Cum poate o persoană tânără să ajungă să fie un bun copil, când este înconjurată, inevitabil, de influențe greșite?

În copilărie și în tinerețe, Isus a fost înconjurat de influențe rele. Oamenii din localitatea lui natală erau faimoși pentru nelegiuirea lor. Frații Lui vitregi erau departe de a fi exemplari. Conducătorii religioși erau lacomi și egoiști. Cu toate acestea, Isus, asemenea unui nufăr într-un iaz murdar și plin de noroi, a rămas pur și sfânt. Cum?

În fiecare dimineață și în fiecare seară, Isus Își făcea timp să Se roage și să studieze Scriptura. Din aceste studii biblice cu rugăciune, a învățat despre instrucțiunile date de Dumnezeu și a obținut putere ca Se supună acestora. El Și-a umplut mintea cu cuvintele Scripturii, fiind întotdeauna gata să apeleze la cuvintele: „Stă scris”.

Isus nu a avut momente când să fi fost inactiv sau să nu fi avut un țel. A fost mereu ocupat – indiferent

Cât de diferiți sunt tinerii înțelepți care învață lecțiile din Scriptură și de la părinți și învățători cu frică de Dumnezeu!

În viață, noi învățăm lecții nu doar de la părinți, ci și de la prieteni. Datorită puternicei influențe a celor cu care ne asociem, viitorul nostru succes sau eșec poate fi în mare măsură prevăzut pe baza modului în care ne alegem tovarășii. „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbele 13:20). Unii tineri care au primit în familie o bună îndrumare ajung să fie distruși de influența greșită a prietenilor nelegiuți. „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33).

Dacă doriți să aveți o viață onorabilă în loc de una rușinoasă, alegeți-vă prieteni buni! „Nu te împrieteni cu omul mânios și nu te însoți cu omul iute la mânia, ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui și să-ți ajungă o cursă pentru suflet” (Proverbele 22:24, 25). „Cel ce păzește legea este un fiu priceput, dar cel ce umblă cu cei desfrânați face rușine tatălui său” (Proverbele 28:7).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

că lucra acasă sau în atelierul de tâmplărie, ajutându-i pe alții. El a vegheat mereu împotriva ispitei.

Rugăciunea, studiul biblic și vegherea față de pericole ne vor aduce victoria în conflictul nostru cu păcatul și cu sinele. Petru a spus: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Isus ne-a avertizat: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41).

Isus a fost selectiv cu lucrurile care Îi atrăgeau atenția, ignorându-le pe toate cele care L-ar fi putut corupe. În fața ochilor și a urechilor, Și-a pus filtrul Cuvântului lui Dumnezeu. Părea să fie orb și surd față de păcat și nu răspundea acestuia.

Isaia a profetizat că Isus avea să facă astfel: „Cine

este orb, dacă nu robul Meu, și surd ca solul Meu pe care îl trimite? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu și orb ca robul Domnului? Ai văzut multe, dar n-ai luat seama la ele; ai deschis urechile, dar n-ai auzit” (Isaia 42:19,20).

„Ce fel de orbire este aceasta? Este o orbire care nu ne va lăsa ochii să contemple răul și nici să mediteze la nelegiuire” (*Our High Calling*, p. 334).

Lumea noastră este plină de ticăloșie, de crime și de nelegiuire. Însă pe măsură ce urmăm exemplul lui Isus, ajungem să ne ferim cât de mult posibil să vedem și să auzim lucruri păcătoase. „Noi putem să ieșim destul de mult din lume, dacă alegem să facem astfel.... Ar trebui să ne păzim ochii și urechile cu atenție, pentru ca aceste lucruri îngrozitoare să nu pătrundă în mintea noastră” (*Solii alese* cartea 3, pp. 210, 211).

Doar Hristos ne poate ajuta să ne astupăm „urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge” și să ne legăm „ochii ca să nu vadă răul” (Isaia 33:15).

În tăria Lui, ne putem îndepărta de toate descrierile de imoralitate, de violență și de crime și de tot ce glorifică păcatul în vreun fel. Prin puterea Sa, ne putem îndepărta imediat de reclamele strălucitoare la distracții interzise ce caută să ne câștige atenția. Predându-ne cu totul Lui, vom ajunge să fim atât de dezgustați de rău, încât nu vom mai avea nicio dorință să privim în direcția revistelor pline de necurăție. El ne poate antrena urechile să se închidă la auzirea ultimelor bârfe. El ne poate direcționa gândurile spre teme cerești, chiar și atunci când nu putem controla împrejurările și nici zgomotoasa muzică păgână.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

“Trebuie să existe o luptă constantă și serioasă a sufletului împotriva imaginației rele a minții. Trebuie să existe o rezistență constantă în fața tentației de a păcătuți în gândire sau în faptă.”

—*The Review and Herald*, 12 iunie 1888

SECȚIUNEA III

Există o mare diferență între copil și adult. Copiii sunt inconștienți cu privire la multe pericole și au nevoie de protecție. Bebelușii nu pot spune în mod credibil care este diferența dintre bine și rău. (Vezi Deuteronomul 1:39.) Ei au nevoie mereu de cineva care să-i îndrume. Cu cât este copilul mai mic, cu atât mai mult trebuie să ne simplificăm cuvintele atunci când comunicăm cu el.

Vine, însă, o vreme când va trebui „să nu mai fim copii” și „să creștem în toate privințele” (Efeseni 4:14,15). Cu toate că există boli rare care ne pot stagna creșterea și dezvoltarea fizică normală, maturitatea sosește automat și natural. Pavel își amintește propria experiență astfel: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil” (1 Corinteni 13:11). Devenind adult, Pavel nu a mai folosit „vorbirea copilăroasă”, nu mai avea doar atenția de moment și nu mai era atras de obiecte sclipitoare și de fleacuri.

Oricum, mai există o creștere, care nu are loc automat și care necesită o alegere activă din partea

noastră. Pavel explică, mai departe: „Când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Corinteni 13:11). Unii tineri nu reușesc să renunțe la căile copilărești. Astfel de tineri au o dezvoltare spirituală întreruptă și pot rămâne copilăroși toată viața lor. Aceștia se ocupă de frustrările mici și de supărările mărunte asemenea copiilor. Ei au nevoie de recompense imediate, ca să fie fericiți și mulțumiți, și nu pot să facă față în cazul amănărilor. Acționează ca niște copii, dar așteaptă să fie tratați ca niște adulți.

Chiar și membrii bisericii pot fi așa! Dumnezeu S-a plâns astfel în Ieremia 4:22 – „Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără

minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele”.

Din moment ce este atât de important să devenim adulți maturi, atunci de ce a spus Isus: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3)? Isus nu a spus că trebuie să devenim doar ca niște copii, ci ca niște copilași. Ce a vrut să spună?

Pavel explică: Fraților, nu fiți copii la minte, ci la răutate fiți prunci, iar la minte, fiți oameni mari” (1 Corinteni 14:20). Pruncii nu știu multe despre răutate și, pe cât posibil, și noi trebuie să fim ignorați în ale răului.

Mai târziu, Pavel a spus: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți” (Efeseni 5:1).

Copiii îi privesc pe cei cu care sunt și apoi încearcă să-i imite. La fel ca ei, ar trebui să studiem cum este Dumnezeu și să-L imităm. El îi tratează pe toți cu bunătate, trimițând raze de soare chiar și peste cel nelegiuit. Noi trebuie să-I copiem exemplul (Matei 5:43-48).

Spiritul profetic rezumă ce a spus Hristos astfel: „Simplitatea copilașului, uitarea de sine și iubirea sa plină de încredere sunt însușiri pe care Cerul le apreciază. Acestea sunt caracteristicile adevăratei măririi” (*Viața lui Isus*, p. 437).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Care este legătura dintre Luca 6:43,44 și Proverbele 20:11? _____

Gândește-te cu atenție la faptele tale – atât publice, cât și private. Ce spun ele despre tine? _____

2. Scrie despre un fiu sau o fiică din Biblie care a ales să se poarte nechibzuit și despre efectul acțiunilor sale asupra părinților.

Scrie despre un fiu sau o fiică din Biblie care a ales să se poarte cu înțelepciune și despre efectul acțiunilor sale asupra părinților.

SECȚIUNEA II

3. Citește primul paragraf de la pagina 119 din cartea *Educație*. Ce putem învăța din faptul că nufărul rămâne o floare curată, deși trăiește într-un mediu murdar? _____

4. Citește primul paragraf de la pagina 573 din cartea *Patriarhi și profeți*. Cum s-a raportat Samuel la fiii cei răi ai lui Eli? _____

5. Cu toții suntem victimele influențelor rele, din când în când. Cum poți aplica lecțiile de la întrebările anterioare pentru a te ajuta să rămâi curat sufletește? _____

SECȚIUNEA III

6. Ai un frate mai mic sau o soră mai mică? Dacă da, enumeră câteva moduri în care te copiază. Sau povestește despre câteva moduri în care chiar tu ai copiat oameni din jur. _____

Cum îl poți imita mai bine pe Dumnezeu? _____

Miracole din viața mea

— partea 15, de John N. Loughborough

Demascarea unei ipocrite — partea 2

Chiar atunci, cineva a spus: „Vine fratele Pearsall.” „Ah”, spuse ea, „acesta este bărbatul cu ochelari”. Într-adevăr, era ceva ciudat cu ochii lui.

În timp ce vorbeam cu el, am făcut un comentariu despre faptul că purta ochelari, deși era atât de tânăr. A explicat că nu avea ochii la fel; unul suferea de miopie, iar celălalt, de hipermetropie, așa că avea ochelari speciali. Stăteam împreună cu fratele Cornell într-un loc în care puteam vorbi în șoaptă, neobservați; mi-a spus că este familiarizat cu toți acești oameni și cu pozițiile pe care le adoptaseră în acel caz și că sora White le numise cu exactitate.

Nu am avut nicio întâlnire în noaptea aceea. În dimineața următoare, am mers încă trei mile, până la locul întâlnirii. Frații făcuseră aranjamente ample, pregătind un hambar mare, dar nu ridicaseră nicio tribună pentru vorbitori, așa că am luat o căruță nouă pe care am răsturnat-o, pentru a servi ca podium. Într-un capăt al acesteia, a fost plasat un lampadar cu picior, pentru lumină; fuseseră pregătite și scaune. Sora White stătea într-un balansoar, la capătul din stânga al podiumului; m-am așezat lângă ea, avându-l la dreapta mea pe fratele Cornell. Fratele White predica în capătul îndepărtat al podiumului.

Cam la zece minute după ce a început să vorbească, a intrat în hambar o femeie înaltă, slabă, cu tenul întunecat, care s-a așezat lângă ușă, fiind urmată de un domn bătrân și de un tânăr care au luat loc pe primul rând de scaune din imediata apropiere a platformei. Am observat că doamna White se uita cu atenție la acești oameni. Și-a pus evantaiul la față și mi-a șoptit: „O vezi femeia aceea înaltă care tocmai s-a așezat lângă ușă? Este femeia pe care am văzut-o în viziune. Bătrânul care s-a așezat în față este soțul ei, iar tânărul în haina verde, de lângă el, este cel cu care umblă femeia prin țară. Când va termina James, voi povesti viziunea și vei vedea dacă ei sunt sau nu”. Eram nerăbdător să văd cum se vor desfășura lucrurile, căci în buzunar aveam în scris exact ceea ce femeia aceasta va spune când sora White o va mostra.

După ce a transmis un scurt mesaj, fratele White s-a întors spre soția sa. „Cred că altcineva are ceva de

spus, așa că voi încheia”.

Doamna White și-a început prezentarea cu textul: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” În cele din urmă, a spus: „Dacă Domnul a chemat o femeie la slujire, ea nu trebuie să călătorească prin țară cu un alt bărbat decât soțul ei”. La rostirea acestor cuvinte, publicul s-a agitat; unii își înghionteau vecinii și șopteau: „Exact așa cum ți-am spus.”

Sora White a devenit și mai directă în adresarea ei: „Prietenii, persoana despre care vă vorbesc este chiar aici în fața noastră. Această femeie înaltă, care a intrat și s-a așezat lângă ușă acum câteva clipe, pretinde că este foarte sfântă. Ea susține, de asemenea, că are darul limbilor. Trăncănitul ei nu este decât o bolboroseală. Niciun popor de pe pământ, dacă ar auzi-o, n-ar putea înțelege nimic din ce spune, pentru că nu vorbește în nicio limbă. Această femeie pretinde o sfințenie atât de înaltă, încât nu are nevoie de Cele Zece Porunci. Ea mărturisește că este sfințită. Acest bătrân, de pe scaunul din față, este soțul ei. Lui Dumnezeu Îi este milă de el. Se străduiește acasă să câștige bani pentru ca ea să călătorească prin țară cu acest tânăr de lângă el, sprijinindu-i în nelegiuirea lor. Dumnezeu mi-a arătat că, în ciuda pretențiile lor de sfințenie, această femeie și acest tânăr sunt vinovați de încălcarea poruncii a șaptea”.

După alte câteva cuvinte, sora White a luat loc. Oamenii știau că doamna White tocmai călătorise trei mile de la locul unde se cazase, iar cealaltă femeie venise de la două mile din direcția opusă, și nu se mai văzuseră până atunci.

În timp ce doamna White își aducea mărturia, oamenii o priveau cu neliniște pe doamna Alcott, femeia muștrată, așteptându-i reacția. Dacă ar fi fost nevinovată de acuzație, era de așteptat, în mod firesc, să nege totul. Având toate privirile ațintite asupra ei, s-a ridicat încet în picioare și, cu o privire ipocrită, a spus încet: „Domnul-știe-inima-mea”, după care s-a așezat. Apoi întâlnirea de dimineață s-a terminat.

Conexiunea istorică

Tânărul Isus

Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile. El a fost un model perfect în copilărie, în tinerețe și la maturitate. Copilăria și tinerețea lui Hristos de-abia sunt menționate în evanghelii. El a crescut în cetatea nelegiuită Nazaret. Locuitorii acesteia erau proverbiali pentru egoismul, avariția, viclenia, înșelăciunea și răutatea lor generală.

Hristos, Mântuitorul lumii, nu se găsea într-un loc în care scopul final al influențele din jur să fie păstrarea unei vieți curate și neîntinate moral; și, cu toate acestea, nu S-a lăsat corupt. El nu a fost scutit de ispite. Satana a fost insistent și perseverent în eforturile lui, apelând la toate mijloacele disponibile ca să-L înșele și să-L învingă pe Fiul lui Dumnezeu. Hristos este singurul, dintre cei care au umblat vreodată pe pământ, asupra căruia nu s-a găsit nici măcar umbra unui păcat. El era curat, fără pată și neîntinat. Faptul că exista pe pământ Cineva nepătat de păcat, l-a deranjat foarte mult pe autorul păcatului, acesta nelăsând neîncercat niciun mijloc pentru a-L birui prin viclenie și înșelăciune pe Hristos. Dar Mântuitorul nostru S-a bazat pe Tatăl Său Ceresc pentru înțelepciune și putere, ca să reziste și să-l învingă pe ispititor. Duhul Tatălui Său Ceresc l-a animat și organizat viața. El a fost fără păcat. Virtutea și puritatea l-au caracterizat viața.

Cât de mult S-a umilit Fiul lui Dumnezeu ca să trăiască în Nazaret, cetatea disprețuită și nelegiuită. Cel mai sfânt loc de pe pământ ar fi fost mult onorat de prezența chiar și pentru un singur an a Răscum-părătorului lumii. Palatele regilor ar fi fost încântate să-L primească pe Hristos ca oaspete. Dar Mântuitorul lumii a ignorat curțile regale și a locuit timp de treizeci de ani într-o localitate săracă, de munte, onorând astfel Nazaretul disprețuit.

Răscum-părătorul lumii a străbătut dealurile și munții, de la marea câmpie la coastele abrupte și apoi la țărmul mării. Se bucura de peisajul frumos

al naturii. Era încântat de câmpiile care străluceau de frumusețea florilor și, ascultând ciripitul păsărilor din văzduh, își unea vocea cu ele, înălțând cântece voioase, de laudă. Crângurile și munții erau locurile unde se retrăgea pentru rugăciune, petrecând frecvent nopți întregi de comuniune cu Tatăl Său. Din munții înalți din regiunea Nazaretului, S-a uitat la pământul care așteptase mii de ani venirea Lui, iar acum, la sosirea timpului, nu îl primise. În copilăria Sa, părinții Lui fuseseră obligați să-I găsească refugiu într-o țară păgână, ascunzându-L de mânia unui rege invidios.

În ciuda misiunii Lui sacre și a relației Lui înalte cu Dumnezeu, de care era pe deplin conștient, Hristos nu S-a considerat mai presus de îndeplinirea îndatoririlor practice ale vieții. El era Creatorul lumii și totuși și-a recunoscut obligația față de părinții Săi pământești, iar la chemarea datoriei, în conformitate cu dorințele părinților Săi, S-a întors cu aceștia din Ierusalim, după Paște, și le-a fost supus.

El S-a supus restricțiilor autorității părintești și și-a conștientizat obligațiile de fiu, de frate, de prieten și de cetățean. Și-a îndeplinit îndatoririle față de părinții Săi pământești cu o amabilitate respectuoasă. El fusese Majestatea Cerului și Marea Căpetenie a universului, iar îngerii adorau să-I îndeplinească poruncile. Însă acum era un slujitor supus, un fiu vesel și ascultător.

Nicio influență nu l-a îndepărtat pe Isus de slujirea credincioasă așteptată de la un fiu. El nu și-a dorit să facă ceva remarcabil pentru a se distinge față de alți tineri sau pentru a-și proclama originea cerească.

În toți anii în care Hristos Și-a petrecut viața printre prieteni și rude, nici măcar aceștia nu au văzut semne speciale ale divinității Sale. Hristos a manifestat tăgăduire de sine și era liniștit, blând, vesel, amabil și mereu ascultător. A evitat să Se expună, dar a fost ferm ca o stâncă în principiile Sale.

Părinții și copiii pot învăța o lecție importantă din tăcerea Scripturilor în ce privește copilăria și tinerețea lui Hristos. El a fost exemplul nostru în toate lucrurile. Din scurta relatare

“El era Creatorul lumii și, totuși, Și-a recunoscut obligația față de părinții Săi pământești.”

despre copilăria și tinerețea Sa, părinții și copiii pot învăța că, cu cât perioada copilăriei și a tinereții trece mai liniștită și mai neobservată și cu cât este mai naturală și mai scutită de distracții artificiale, cu atât mai sigură va fi pentru copii și mai favorabilă pentru formarea unui caracter pur, de o simplitate naturală și de o adevărată

valoare morală.

— *The Youth's Instructor*, 1 februarie 1873

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrie locuitorii din Nazaret, unde Isus Și-a petrecut copilăria și tinerețea. _____
2. A fost Isus în vreun fel corupt de mediul care Îl înconjura? _____
3. Ce a simțit Satana față de caracterul fără păcat al lui Isus? _____
În câte feluri a încercat Satana să-L facă pe Isus să păcătuiască? _____
Cum a rămas Isus pur? _____
4. De ce fel de lucruri Se bucura Isus în jurul Nazaretului? _____
5. Descrie poziția înaltă a lui Isus. (Misiunea sacră, îngerii care Îl ascultau etc.) _____
6. Care a fost totuși relația lui Isus cu îndatoririle practice ale vieții? _____
De asemenea, care a fost relația Sa cu părinții Lui? _____
7. În ce fel ar putea fi relația ta cu îndatoririle practice ale vieții și cu părinții mai mult asemănătoare cu a lui Isus? _____
8. Ce ar trebui să învățăm din scurta cronică pe care Biblia o rezervă copilăriei și tinereții lui Isus? _____

Capitole de credință

Un înger în întuneric

Engelyn, în vârstă de șaisprezece ani, face parte din clasa mea de elevi hipoacuzici, scrie Genevieve Cayo, de la Departamentul de slujire pentru surzi din Sulads. Deoarece casele elevilor mei sunt departe de școala din sat, aceștia locuiesc împreună cu mine. Sunt ca o mamă pentru ei. Devenim foarte apropiați în timp ce facem treburile casnice, spălăm hainele și examinăm lecțiile folosind limbajul semnelor.

Engelyn cu greu poate face față lecțiilor. Într-o ocazie, în timpul orei noastre de scris, am observat că nu scria. Creionul îi era rupt în două, iar hârtia fusese făcută bucăți. Uneori, ea ieșea afară și plângea cu voce tare. Colegii ei începeră să o evite.

Într-o după-amiază am observat că Engelyn nu era cu noi. Nu eram prea îngrijorată, crezând că se afla undeva în jur. După ce soarele a apus, și cum Engelyn nu venise încă acasă, i-am întrebat pe vecini despre ea. I-am informat despre situație și pe elevii mei surzi, iar aceștia s-au îngrijorat, așa că ne-am dus să o căutăm.

Un elev din grupul care auzea mi-a spus că Engelyn era în câmpul cu porumb chiar înainte de asfințit. „O, Doamne!”, m-am rugat, „Te rog să ai grijă de Engelyn în seara aceasta”.

Am căutat prin câmpul de porumb. Gândurile mele o luau razna gândindu-mă la numeroasele pericole posibile. M-am rugat Domnului să trimită un înger care să o aducă pe Engelyn acasă la mine în seara aceea. Ne-am dus acasă pe la ora 21:00. Când am ajuns la cabana noastră, am îngenuncheat din nou și ne-am rugat.

Satul nostru nu are electricitate, așa că toți oamenii se duc la culcare înainte să se întunece. Noi însă am stat în continuare treji, întrebându-ne pe unde am putea să o găsim pe Engelyn. Elevii mei s-au culcat, iar eu am rămas trează, privind în întuneric, gândindu-mă la Engelyn. După o perioadă care a părut nesfârșită, am auzit o bubuitură și zgomot de pași.

„Tu ești Engelyn?” am strigat. Liniștea a fost singurul răspuns. Atunci mi-am amintit că Engelyn era surdă. Inima a început să-mi bată mai repede. Erau sunetele făcute de Engelyn sau de altcineva – sau de altceva?

Mi-am aprins lampa de gaz și am lăsat ușa deschisă doar ca să apuc să văd pe cineva alergând spre plantația cu arbori de cafea a vecinului. I-am trezit pe elevii mei surzi. Le-am semnalat ce se întâmpla. „Această persoană poate fi Engelyn. Veniți să mă ajutați să o găesc în plantația cu arbori de cafea.”

Când am ieșit din casă, silueta din întuneric a luat-o din nou la fugă, dar elevii au reușit să o prindă. Era Engelyn. Plângea și făcea semne atât de repede încât nu am putut să o înțeleg. Un elev a înțeles-o și mi-a explicat că Engelyn transmitea că simțea că nimeni din grupul nostru nu o iubea. Din acest motiv fugise. Însă nu voia nici să plece acasă la părinții ei, pentru că familia ei nu o înțelegea și nici nu o iubea. I-am transmis imediat că noi o iubim cu adevărat și toată lumea a îmbrățișat-o.

În timpul închinării de dimineață, i-am spus că ne rugaserăm pentru ea. Am întrebat-o cum de a reușit să găsească drumul spre casă. Ea a explicat că a întâlnit un bărbat înalt, cu nas lung, care a însoțit-o acasă. Nu știa de unde venise și nici unde se ducea. Am întrebat elevii dacă știu ceva despre această persoană și toți au negat.

Ar fi putut fi un înger? Cred că a fost. Domnul îi iubește pe toți copiii Săi, inclusiv pe cei care nu pot auzi. Să ne rugăm ca să ajungem cu dragostea Lui la acești copii speciali.

CONTRA CURENTULUI

„Doar vâslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

19 aprilie

Cum să fii un bun PRIETEN

PARTEA 1

SECȚIUNEA I

Biblia are multe de spus despre prietenie și ne prezintă câteva relații de prietenie de bună calitate. Gândește-te la Ionatan și la David. Cu toate că Ionatan era cu peste douăzeci de ani mai în vârstă decât David, acești cumnați au devenit prieteni apropiați. Biblia ne spune că „sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el” (1 Samuel 18:1).

Nu este greu să vezi de ce au fost prieteni buni. Amândoi erau războinici curajoși.

În primii ani ai domniei lui Saul, filistenii au invadat teritoriul Israelului, îngrozind, descurajând și împrăștiind armata evreilor, care, în urma dezerțărilor, ajunsese să numere doar 600 de soldați. Ionatan, văzând o oportunitatea de a-L glorifica pe Dumnezeu, l-a chemat pe cel care-i purta armele să meargă cu el și să atace o garnizoană filistină.

El a spus: „Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr” (1 Samuel 14:6).

Folosind un drum secret, Ionatan, urmat de tânărul care-l însoțea, s-a cățărât pe o stâncă, iar după aceea i-a atacat pe filistenii, luându-i prin surprindere. Dumnezeu a fost cu cei doi și le-a dat o mare victorie.

“**Cel care este îndeajuns de nebun ca să te flateze nu-ți poate fi prieten apropiat. Prietenii adevărați te vor preveni, te vor îndemna stăruitor, te vor avertiza și îți vor mostra greșelile.**”

—Mărturii pentru biserică, vol. 3, p. 226

DIN CUPRINS:

C-16

Cum să fii un bun prieten – partea 1

Demascarea unei ipocrite – partea 3

Cuvinte blânde

Înainte, soldat creștin!

Au trecut mai mulți ani și filistenii au invadat din nou. În rândurile armatei filistine se găsea un uriaș bine înarmat, pe nume Goliat, care provoca la luptă pe orice israelit. Soldații Israelului erau, în mare parte, neînarmați. Cu toate că împăratul Saul a oferit o recompensă bogată soldatului care avea să-l înfrângă pe Goliat, israeliții simțeau că lupta aceasta inegală ar fi fost sinucidere curată și refuzau să răspundă provocărilor lui Goliat.

Când David a sosit cu provizii pentru frații lui, a văzut o ocazie de a-l aduce glorie lui Dumnezeu. Neînfricat, el s-a oferit să lupte și să-l înfrângă pe Goliat. David i-a spus împăratului Saul: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean” (1 Samuel 17:37).

Între David și Ionatan era o prietenie profundă, care putea supraviețui provocărilor importante. Tatăl lui Ionatan, Saul, s-a umplut de o invidie și de o ură irațională împotriva lui David. „Saul a vorbit fiului său Ionatan și tuturor slujitorilor lui să omoare

pe David. Dar Ionatan, fiul lui Saul, iubea mult pe David” (1 Samuel 19:1,2). David era mult mai prieten cu Ionatan decât cu propriii frați. Fratele său mai mare, Eliab, nu îi simpatiza deloc curajul. Când David și-a exprimat uimirea că nimeni nu a răspuns fanfaronadei umilitoare a lui Goliat împotriva Israelului, Eliab i-a răspuns insultându-l. În Biblie stă scris că „s-a aprins de mânie împotriva lui David și a zis: ‘Pentru ce te-ai coborât tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustie? Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai coborât ca să vezi lupta’” (1 Samuel 17:28).

Poate că Solomon s-a gândit la experiența tatălui său, David, atunci când a scris: „este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Proverbele 18:24).

Prietenia de cea mai înaltă calitate, care unește inimile laolaltă într-o legătură de dragoste și de loialitate, își are originea în lucrarea curajoasă și din toată inima făcută pentru Dumnezeu. Aceasta este calea pe care Dumnezeu ne poate găsi prieteni de înaltă calitate.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

În Noul Testament, citim despre doi dintre cei mai devotați prieteni ai lui Pavel. Acesta era prizonierul romanilor, fiind acuzat ca fiind un criminal, și aștepta să fie judecat pentru viața lui. Pavel era dus cu vasul la Roma, ca să fie judecat înaintea lui Nero.

Pavel, însă, nu a călătorit singur. Cu el mai era și doctorul Luca, autorul cărților Evanghelia după Luca și Faptele apostolilor. Acești doi prieteni erau însoțiți de un al treilea, căci în Biblie stă scris: „Aveam cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic” (Faptele apostolilor 27:2). Aristarh era dintre neamuri și se convertise la creștinism. El și Luca nu erau prizonieri. De ce, atunci, au ales să-l însoțească pe Pavel în această călătorie lungă și periculoasă care, garantat, avea să fie plină de încercări?

„Datorită sentimentelor lui pentru Pavel, Aristarh a ales să-l însoțească în detenție și să-i slujească” (*Schițe din viața lui Pavel*, p. 262)

Luca și Aristarh erau prieteni creștini adevărați. Ei au exemplificat această frumoasă învățătură a lui Isus: „Ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6:31). Știind că Pavel va avea nevoie de dragostea și de ajutorul lor, ei și-au sacrificat confortul ca să-i slujească.

Solomon a scris: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate” (Proverbele 17:17). Nu putem cumpăra cu bani astfel de prieteni. Adevărata prietenie să ne investim propria persoană în relația cu celălalt.

Compară-i pe acești doi prieteni nobili ai lui Pavel cu tovarășii fiului risipitor. În acea țară îndepărtată, a găsit „prieteni” cu nemiluita, care erau mai mult decât fericiți să-l ajute să-și cheltuie banii. Dar când s-au terminat banii, au dispărut și aceștia, abandonându-l în compania porcilor. Niciunul dintre acești „prieteni” nu l-a ajutat în vremea de lipsuri, când i-a fost foame. Fiul risipitor a descoperit, astfel, adevărul din următorul proverb: „Bogația aduce un mare număr de prieteni, dar săracul este părăsit de prietenul lui” (Proverbele 19:4).

Unii oameni nu au prieteni pentru că doar vor să aibă un prieten, nu să fie ei unul. Să fii prieten înseamnă să fii o persoană care ascultă. Cei care nu stau să asculte rareori au prieteni de înaltă calitate. Să

fii apropiat de cineva înseamnă să arăți că îți pasă. Este greu pentru cineva să creadă că îți pasă, dacă nici măcar nu ești dispus să ascuți. „Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie” (Iacov 1:19).

Ai vizitat vreodată un cămin de bătrâni? Ai observat cum vorbesc între ei, câte doi sau trei bătrâni afectați de senilitate? Mai întâi vorbește unul, repetând o întâmplare pe care a mai povestit-o de multe ori. Când primul vorbitor se oprește, începe al doilea, cu o relatare pe care și el a repetat-o de nenumărate ori. Ei nu vorbesc între ei, ci doar monologhează.

Asemenea mașinilor într-o intersecție, își așteaptă rândul ca să vorbească.

Poți evita să faci această greșală urmând o regulă simplă și utilă: ai grijă să nu spui nimic despre tine până când nu ai pus câteva întrebări despre viața și interesele celeilalte persoane. Iar dacă este cineva care împărtășește o experiență cu tine, nu împărtăși una înapoi drept răspuns, ci mai bine pune-i câteva întrebări celeilalte persoane despre experiența ei, înainte să vorbești tu. Aceasta înseamnă să fii „grabnic la ascultare” și ne ajută să ne facem prieteni.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Unul dintre cele mai mărețe lucruri pe care îl poți face pentru un prieten este să-i oferi un sfat bun. Pentru aceasta este nevoie de prieteni. Solomon a spus: „Dulci sunt sfaturile pline de dragoste ale unui prieten” (Proverbele 27:9).

Câteodată, sfatul unui prieten doare, la fel ca o injecție pe care ți-o face doctorul. Dacă vrem prieteni buni, trebuie să fim dispuși să primim sfaturi dureroase.

Împăratul David avea nevoie de un prieten adevărat. El făcuse păcate grave adăugând crima la adulter. Profetul Natan, prietenul lui adevărat, l-a ajutat să vadă nelegiuirea faptelor lui într-un mod blând și grijuliu, însă fără să-l menajeze. David nu i-a purtat pică pentru mustrare. El a spus: „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu! Să nu-mi întorc capul de la ea” (Psalmii 141:5).

Oferind o mustrare necesară la timpul, în locul și în maniera potrivite, Natan a fost asemenea lui Hristos. Isus a spus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:19).

Când studiem Biblia și Spiritul Profeteției, primim

sfaturi de mare ajutor de la profeți. Chiar dacă aceștia nu mai sunt în viață, solia lor încă ne vorbește și trebuie doar să ascultăm. (Vezi Evrei 11:4).

Chiar dacă este necesar câteodată să oferim critici constructive, nu vom avea mulți prieteni dacă ne vom vedea ca niște „editori” ai celor din jur. Când observăm lipsurile tuturor celor din jur, suntem în general orbi la ale noastre. Unor astfel de oameni, Isus le-a spus: „De

ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți zice fratelui tău: ‘Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău’ și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:3-5).

Urechile ne pot aduce mai mulți prieteni decât buzele, care mai degrabă îi pot face pe prieteni să se despartă. Bârfele și relatările jignitoare distrug dragostea și încrederea prietenilor. Prin

“**Cei care duc bătălia vieții în condiții foarte nefavorabile pot fi întăriți și încurajați prin mici atenții, care nu costă decât efortul de a iubi. Pentru astfel de persoane, faptul că li se întinde o mână și li se oferă ajutor de către un prieten adevărat valorează mai mult decât aur sau argint. Cuvintele pline de bunătate sunt tot atât de bine-venite ca și zâmbetul îngerilor.**”

—*Divina vindecare*, p. 158

doar câteva cuvinte nechibzuite, sentimentele pot fi profund rănite. Așadar, cum putem să păstrăm un bun prieten? Când vedem lipsurile în prietenii noștri, ultimul lucru pe care am vrea să-l facem ar fi să le spunem despre slăbiciunile lor. În loc să bârfim despre acestea, mai bine ne rugăm pentru ei. (Vezi 1 Ioan 5:16).

Solomon a scris și despre acest aspect: „Cine acoperă o greșală caută dragostea, dar cine o pomenește mereu în vorbirele lui dezbină pe prieteni” (Proverbele 17:9). „Omul neastâmpărat stârnește certuri și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni” (Proverbele 16:28).

În concluzie: „Prietenul adevărat iubește oricând” (Proverbele 17:17). Dragostea adevărată a unui prieten „nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:8). Când suntem prieteni buni, vom fi întotdeauna la dispoziția prietenilor noștri, gata să-i ajutăm pe cei care au nevoie – indiferent că e nevoie să muncim manual, să ascultăm doar, să dăm un exemplu de neprihănire sau să spunem un cuvânt de corectare, chiar și atunci când pare incomod să o facem.

Prieteni buni sunt ca nestematele. Și tu poți fi așa. (Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. În lecție se face precizarea că „prietenia de cea mai înaltă calitate... își are originea în lucrarea curajoasă și din toată inima făcută pentru Dumnezeu”. Gândește-te la prietenii care îți sunt cei mai apropiați acum – cei cu care vorbești și cu care faci cele mai multe lucruri. Cum v-ați împrietenit? _____

2. Alege câțiva dintre cei mai buni prieteni și evaluează-le cu sinceritate influența asupra ta. Te încurajează să-L iubești pe Dumnezeu și să-L slujești? Te încurajează să îți cinstești părinții și să îți respecti profesorii? _____

Ai prieteni care nu te ajută să fii o persoană mai bună? _____

Dacă se întâmplă să fie așa, ce ar trebui să faci acum sau la un moment în viitor în legătură cu situația aceasta? Psalmii 1:1; Proverbele 4:14,15 _____

SECȚIUNEA II

3. Cum l-au ajutat pe Pavel prietenii lui? Coloseni 4:10; 2 Timotei 1:16,17 _____

Să fii un bun prieten înseamnă doar să vă distrați împreună? _____

Care este semnificația unei prietenii adevărate? _____

4. Prezintă câteva modalități specifice în care poți implementa sugestia oferită în ultimul paragraf al acestei secțiuni. Iacov 1:19 _____

SECȚIUNEA III

5. Gândește-te la câteva dintre lipsurile și defectele pe care le-ai observat la prietenii tăi. Pe care ar fi cel mai bine să le treci cu vederea? Matei 7:3-5 _____

Cine are nevoie de critici constructive, iubitoare și pline de tact? _____

Miracole din viața mea

— partea 16, de John N. Loughborough

Demascarea unei ipocrite — partea 3

După ce am ieșit din hambar pentru a merge să cinăm la casa unui frate din apropiere, femeia aceea a adunat oamenii pentru o întâlnire de rugăciune. Rezultatul a fost un balamuc total de voci ce strigau la unison: „O, Doamne! O, Doamne!”

Ea l-a rugat pe bărbatul tânăr să se roage, și ce rugăciune a fost aceea! „Doamne, ocupă-Te Tu de persecuțiilor noștri. Trimite o găleată de gudron, un sac de pene și un cal de lemn și scoate-i afară din oraș pe șinele de tren”. Rugăciunea a fost împânzită de multe alte expresii similare. După aceea, doamna Alcott a vorbit timp de câteva minute, fără să se refere la discursul soriei White, ci continuând să-și predice doctrina personală despre sfințire. În mijlocul cuvântării, a izbucnit cu ceea ce ea numea vorbire în limbi. Am ajuns la hambar la timp ca să aud: „Kenne kenni, kenne kenno, kenne kenne, kenne kennue”; același interjecții combinate în altă ordine. Apoi, întâlnirea ei s-a încheiat.

Era o zi fierbinte de vară și cinam într-o cameră mică. Oamenii erau înghesuți unii în alții, iar aerul a devenit atât de irespirabil, încât sora White a leșinat. Frațele White și cu mine am înălțat rugăciuni. Binecuvântarea lui Dumnezeu s-a coborât imediat, ea recăpătându-și cunoștința, numai că imediat a fost luată în viziune. Frațele White a luat-o în brațe și a dus-o afară, printre oamenii care erau nerăbdători să o vadă astfel. În restul zilei, ne-am ocupat să învățăm adevăruri poporul.

„Domnul descoperă lămurit greșelile unora, ca astfel alții să poată fi avertizați, să le fie frică și să evite greșelile acelea. Prin cercetarea de sine, pot să afle că fac aceleași lucruri pe care Dumnezeu le condamnă la alții. Dacă doresc să-l slujească într-adevăr lui Dumnezeu și se tem să păcătuiască împotriva Lui, ei ... vor părăsi lucrurile care nu l-au plăcut lui Dumnezeu, conform cu lumina dată altora”.

— *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 113

Ceea ce urmează să relatez în continuare mi-a fost spus de către locuitorii din Vergennes, care au urmărit cu atenție cazul. În următoarea duminică de după întâlnirea noastră, doamna Alcott a ținut o întâlnire în clădirea școlii. O mulțime curioasă a venit să audă ce va spune acum. Nu a făcut nicio referire la sora White, ci a ținut un discurs cicălitor despre sfințenie. Ea a susținut că ea și tânărul erau pregătiți să pornească într-o lucrare misionară printre indienii din Highland, care locuiau la câțiva kilometri distanță.

În timp ce vorbea, un băiat indian din rezervație a trecut pe lângă casă cu arma în mână, în drum spre vânatoare. Unii dintre băieții care stăteau lângă ușă i-au cerut să vină să participe la întâlnire, deoarece vorbitorul îi cunoștea limba. Ei i-au oferit un loc lângă ușă. De îndată ce doamna Alcott l-a văzut, a izbucnit să strige ale ei „Kenne kenni”. Indianul a privit-o o vreme, apoi, apucându-și arma, a strigat ceva și a luat-o la fugă. Băieții au fugit după el și au întrebat ce a spus femeia. El a răspuns: „Foarte rea indiana asta!”

„Dar ce a spus ea? l-au presat.

El a răspuns: „Nimic. Nu vorbește indiana!”

Fiul domnului Alcott dintr-o căsătorie anterioară s-a dus la casa tatălui său și i-a spus acestei femei ce credea despre ea. El i-a spus: „Dacă Dumnezeu te-a trimis să faci lucrare misionară la indieni, de ce nu te ocupi de asta? Nu cred că poți vorbi limba tribului. Mergi cu mine la casa interpretului, să vorbim și să fii testată?”. Ea a fost de acord și el a dus-o la interpret. „Iată o femeie care vorbește limba ta. Vreau să-mi spui ce spune”.

După ce a vorbit și s-a rugat în limbi, interpretul a spus: „Doamnă, am fost interpret pentru șaptesprezece triburi de indieni diferite și nu ați rostit niciun cuvânt indian”. Astfel s-a încheiat influența ei în Vergennes.

Cu puțin timp înainte de a părăsi orașul, tânărul prieten a recunoscut: „Ceea ce a spus doamna White despre noi este în întregime adevărat – foarte adevărat!”.

Conexiunea istorică

Cuvinte blânde

Hristos a specificat măsura iubirii pe care trebuie să o arătăm unii pentru alții. „Vă dau o poruncă nouă”, a declarat El, „să vă iubiți unii pe alții; precum v-am iubit, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. Prin această iubire practică, văzută de lume, „toți oamenii vor ști că sunteți ucenicii Mei”.

Când influența mângâietoare și blândă a Duhului lui Dumnezeu stăpânește inimile celor care sunt legați în lucrarea Sa, aceștia Îl vor onora păstrând noua poruncă – nouă pentru că Hristos a spus: „Așa cum v-am iubit Eu, tot așa să vă iubiți unul pe altul”. Ucenicii nu au conștientizat dragostea lui Hristos pentru omul căzut până când n-au văzut-o exprimată pe crucea de pe Golgota – până când El S-a ridicat din morți și a proclamat peste mormântul împrumutat al lui Iosif: „Eu sunt învierea și viața”. Lecțiile pe care Hristos le-a dat privitor la această dragoste sunt la fel de noi pentru noi, în ceea ce privește practica, precum erau pentru ucenici înainte de moartea și de învierea Lui. Când aceste lecții vor fi aduse în viața practică, iar oamenii lui Dumnezeu se vor iubi unii pe alții așa cum cere El, întreaga lor experiență va fi schimbată.

Dacă vrem să fim adevărate lumini în lume, trebuie să manifestăm spiritul iubitor și plin de compasiune al lui Hristos. Să iubim cum a iubit Hristos presupune să practicăm stăpânirea de sine. Înseamnă că trebuie să arătăm în orice moment și în orice loc un altruism deplin. Înseamnă că trebuie să răspândim în jurul nostru cuvinte amabile și priviri plăcute. Acestea nu îl costă nimic pe dătător, dar lasă în urmă un parfum prețios. Influența lor pentru bine nu poate să fie estimată, fiind o binecuvântare atât pentru cel care le primește, cât și pentru cel care le oferă, căci au

efect și asupra lui. Iubirea autentică este un atribut prețios, de origine cerească, al cărui parfum devine mai puternic pe măsură ce le este răspândit altora.

Dar, în timp ce trebuie să fim întotdeauna amabili și blânzi, nu trebuie să rostim cuvinte care să-l facă pe cel greșit să creadă că purtarea lui este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Această simpatie este pământească și înșelătoare. Cuvântul lui Dumnezeu

nu oferă nicio permisiune pentru manifestarea nejustificată a afecțiunii, a milei sentimentale. Cei care fac răul au nevoie de sfaturi și de muștrări, iar uneori trebuie să fie muștrați tăios.

Dumnezeu dorește ca noi, copiii Săi, să ne aducem aminte că, pentru a-L slăvi, trebuie să le oferim afecțiune celor care au cel mai mult nevoie de ea. Nicio persoană

cu care intrăm în contact nu trebuie să fie neglijată. Nu trebuie să manifestăm față de semenii, indiferent de poziția lor, că sunt bogați sau săraci, nicio formă de egoism, în privire, cuvânt sau faptă. Iubirea care oferă cuvinte amabile doar câtorva, în timp ce pe alții îi tratează cu răceală și cu indiferență, nu este iubire, ci egoism. Nu va lucra în niciun fel pentru binele sufletelor sau pentru slava lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne limităm dragostea la una sau două persoane.

Cei care iau lumină din neprihănirea lui Hristos și refuză s-o lase să strălucească în viețile altora, în curând, vor pierde razele dulci și strălucitoare ale harului ceresc, păstrate în mod egoist pentru a fi dăruite

“Sufletele celor care Îl iubesc pe Isus vor fi înconjurate de o atmosferă curată, parfumată.”

doar câtorva. Cei care posedă mari calități sunt responsabili față de Dumnezeu să le dăruiască nu doar prietenilor lor – aceasta înseamnă egoism și nu își are locul în viața lui Hristos –, ci tuturor celor care au nevoie de ajutor. Nu ar trebui să ne permitem să adunăm pentru noi înșine câțiva aleși, fără să le dăm nimic celor care au cel mai mult nevoie de ajutor. Iubirea noastră nu trebuie să fie oferită doar unor persoane speciale. Dacă spargeți sticla, parfumul va umple casa.

Există mulți în lume care își ascund foamea sufletului. Aceștia ar fi foarte mult ajutați de un cuvânt blând sau de un compliment amabil. Răceala și inima dură nu trebuie privite ca virtuți. Cei care prețuiesc atributele caracterului lui Hristos nu vor fi niciodată reci, severi și inabordabili, limitându-și simpatiile doar la câțiva favoriți. Sufletele celor care Îl iubesc pe Isus

vor fi înconjurată de o atmosferă pură, parfumată. Asemenea Maestrului, vor continua „să facă bine”.

Iubirea lui Hristos este profundă și deplină, curgând ca un șuvoi nestăvilat către toți cei care o vor accepta. În această dragoste de origine cerească nu există nicio formă de egoism; iar cei în a căror inimă ea este un principiu permanent o vor dezvălui nu numai față de cei pe care îi iubesc cel mai mult, ci față de toți cei cu care vin în contact. Această dragoste ne va conduce să facem concesii și fapte de bunătate, să spunem cuvinte blânde, adevărate, încurajatoare. Ne va conduce să le acordăm simpatie celor care flămânez după simpatie. Darurile cerești pe care Dumnezeu ni le-a acordat atât de abundent și de liber trebuie să le împărțim și altora, la rândul nostru.

—*The Youth's Instructor*, 12 aprilie 1900

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este măsura iubirii pe care trebuie să o arătăm unii față de alții? _____

2. Cât de bine ne descurcăm să punem în practică lecțiile lui Isus despre dragostea dintre noi prin comparație cu ucenicii înainte de moartea lui Isus? _____

3. Ce trebuie să facem ca să fim adevărate lumini în lume? _____

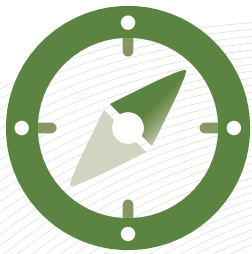
4. Ce înseamnă să iubești așa cum a iubit Hristos? (Trei lucruri) _____

5. Ce fel de simpatie este pământească și înșelătoare? _____

6. Ce fel de dragoste este, de fapt, egoism? _____

7. Cum trebuie să fie ajutați mulți din lume? _____
8. Descrie-i pe cei care prețuiesc atributele caracterului lui Hristos. _____

9. Ce ne va conduce să înfăptuim dragostea de origine cerească a lui Hristos? (Patru lucruri) _____

Capitole de credință

Înainte, soldat creștin!

Numele meu este Eh Thar Kaler. Sunt misionar evanghelist în cadrul organizației Gospel Outreach. M-am născut în Lay Po Hto, un sat Karen, unde s-au luptat soldații birmanezi cu cei Karen. Am patru frați. Dacă sunt trei sau patru bărbați într-o familie, unul trebuie să meargă în armata Karen, conform legii rebelilor Karen.

Când un grup de soldați a venit în satul meu, aceștia le-au cerut părinților mei să dea un fiu pentru serviciul militar. De dragul fraților, părinților și țării mele, m-am oferit voluntar pentru armată. Am vrut să le arăt tuturor că eram dispus să mor pentru familie și pentru țară.

Când am ajuns la sediul rebelilor, am fost băgat într-o tabără de antrenament timp de șase luni. Imediat după, am fost repartizat în prima linie de luptă cu soldații birmanezi. Lupta a fost foarte grea și s-au pierdut multe vieți de ambele părți. Datorită curajului și sacrificiului meu în luptă, am devenit căpitanul armatei rebele Karen. Era o viață grea. Uram să ucid dușmanii și să-mi văd prietenii murind în luptă. Uneori, de-abia scăpam din strânsoarea inamicului.

Cinci ani mai târziu, m-am căsătorit cu o femeie budistă. Mai târziu, ea a devenit adventistă. Am avut patru copii, dar nu puteam trăi împreună din cauza serviciului meu în armată. Îmi era dor de familia mea și-mi doream ca lucrurile să poată fi diferite.

Un sat Karen

Într-o zi, am fost capturat de soldații birmanezi. M-au dus la generalul lor, care m-a întrebat de ce mă alăturasem grupului rebel. I-am spus că am devenit soldat rebel de dragul fraților mei. Nu voiam cu adevărat să o fac și mă gândeam cum să renunț la slujba asta.

„Sunt gata să mor, totuși, dacă vrei să mă omori”, am spus. Dar, în mintea mea, Îi spuneam lui Dumnezeu că L-aș sluji tot restul vieții mele, dacă mă va elibera.

„Ce vrei să faci acum?”, m-a întrebat generalul.

„Vreau doar să fiu cu familia mea și să fiu un om obișnuit”, am spus.

„Ești liber. Du-te acasă și fă ce vrei tu”, a spus generalul.

În noaptea aceea, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mila Sa și pentru eliberare. Acum, sunt împreună cu familia și Îi slujesc Domnului ca lucrător al Evangheliei. Mă simt foarte fericit că sunt în armata Domnului. Am promis că Îi voi sluji pentru tot restul vieții mele. El Și-a făcut partea; îmi voi face și eu partea mea.

Gospel Outreach este dedicată extinderii lucrării internaționale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în Fereastra 10/40. Aceasta strânge fonduri pentru evangheliștii locali din unele dintre cele mai sărace țări din lume.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

26 aprilie

Cum să fii un bun PRIETEN

PARTEA 2

Text de memorat | Matei 6:24

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

SECȚIUNEA I

În lecțiile anterioare, am luat în considerare câteva puncte importante despre ce înseamnă prietenia. Prietenii apropiați împărtășesc atitudini, valori și preocupări similare. Comunicarea și timpul petrecut împreună aprofundează prietenia atunci când există încredere, respect, loialitate, cinste și sprijin pentru celălalt.

Dar nicio prietenie nu este atât de importantă și de profundă ca prietenia cu Dumnezeu. Da, Dumnezeu are prieteni. Dumnezeu ne-a făcut ca să fim prietenii Lui.

Despre Avraam stă scris că „a fost numit prietenul lui Dumnezeu” (Iacov 2:23). Biblia ne spune cum ne putem regăsi pe lista prieteniei lui Dumnezeu. „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14). Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu deoarece a înfăptuit ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu și a ascultat de poruncile lui Dumnezeu.

Satana încearcă să portretizeze ascultarea de Dumnezeu ca fiind calea spre o sclavie servilă, dar Isus arată că, de fapt, este calea liberă spre prietenia cu Dumnezeu.

Este important și contextul declarației lui Isus. „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:13-15).

“ Creștinii trebuie să arate că există un Dumnezeu pe tronul universului, al cărui caracter este demn să fie laudat și imitat. ”

—Tragedia veacurilor, p. 476

DIN CUPRINS:

C-17

Cum să fii un bun prieten – partea 2

Începe călătoria în vest

Lumina vieții

Devenind un copil al lui Dumnezeu

Isus le-a reamintit ucenicilor Săi că El este Domnul tuturor, deși, mai devreme în seara aceea, El le spălase picioarele. Îngerii din cer Îl slujesc cu bucurie. De asemenea, ucenicii au răspuns chemării Lui și L-au urmat. Însă Isus nu caută niște roboți, care se supun mecanic și fără să gândească. El caută oameni care să Îl asculte cu înțelegere și cu dragoste.

Avraam a avut un slujitor care îi era prieten. El era atât de apropiat de Eliezer, încât i-a încredințat misiunea de a-i alege o soție fiului său, Isaac! (Vezi Geneza 24). Prietenia lui Avraam cu Eliezer ne ajută să vedem un aspect important a ceea ce înseamnă să fii prieten cu Dumnezeu, precum și să înțelegem cum putem fi apropiați de cineva și totuși să privim acea persoană ca pe o autoritate.

Isus nu le-a dat doar porunci ucenicilor Săi, ci le-a împărtășit și planurile și obiectivele Sale. La fel a făcut și cu Avraam. El i-a spus: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?” (Geneza 18:17). Din conversația dintre Avraam și Isus despre distrugerea Sodomei

reiese că amândoi aveau aceeași dragoste pentru viețile oamenilor. Nici nu-i de mirare că erau prieteni!

La fel ca într-o căsătorie, prietenia cu Dumnezeu este o relație exclusivă. Nu putem fi prieteni cu Dumnezeu în timp ce suntem prieteni cu lumea. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). (Vezi, de asemenea, Iacov 4:4; 2 Corinteni 6:14-18.)

Vrei să fii prietenul și slujitorul lui Dumnezeu? Caută, atunci, să-L cunoști, studiind cu grijă sfaturile inspirate pe care ni le-a dat. Lasă-ți inima cucerită de caracterul Său atrăgător! Familiarizează-te profund cu planurile și cu scopurile Sale și lucrează împreună cu El pentru a îndeplini aceste obiective. Vei deveni cel mai special slujitor – un slujitor care este și prieten.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Cuvântul dragoste/iubire este adesea folosit greșit. Putem cu adevărat să „iubim” o rochie nouă sau o mâncare specială? Romanele și filmele de dragoste confundă iubirea cu pasiunea orbitoare. Dar pasiunea este temporară, se bazează pe sentimente, pe încăpățănare și pe egoism. Cât de diferită este aceasta de adevărata dragoste despre care ne învață Biblia!

Oamenii cu dragoste adevărată vor fi buni până și față de cei care îi fac să sufere. Dragostea adevărată este îndelung răbdătoare. (Vezi 1 Corinteni 13:4, 7.) „Este un principiu înalt și sfânt, cu totul deosebit în caracter de acea iubire care se naște din impuls, dar care moare de îndată ce este greu încercată” (*Patriarhi și profeți*, p. 165).

Isus a dat dovadă continuu de această dragoste autentică, gata de sacrificiu. El S-a atins de bolnavi, i-a alinat pe cei triști, le-a spus vorbe blânde celor descurajați și

le-a dat celor înfometăți din mâncarea Lui, chiar și când aceasta înseamnă că El o să rămână înfometat.

Pentru a exista, dragostea are nevoie de un singur lucru. „Dragostea nu poate dăinui mult fără a fi exprimată liber” (*Divina vindecare*, p. 212). Unii, deoarece consideră că exprimarea iubirii este o dovadă de slăbiciune, nu le spun soțiilor/soților sau familiei că îi iubesc. În loc să-și atragă membrii familiei, „aceștia păstrează o rezervă care îi respinge pe ceilalți” (*Idem*, p. 212). Aceasta nu este dragostea lui Dumnezeu.

“ Suntem cu totul prea indiferenți unii față de ceilalți. Uităm că cei care lucrează cu noi au deseori nevoie de cuvinte de speranță și de voie bună. Când cineva are probleme, chemați-l și spuneți-i cuvinte liniștitoare. Aceasta este adevărata prietenie.” — S.D.A. Bible Commentary, vol. 7, p. 928

Dumnezeu ne spune deschis că ne iubește. „Vă iubesc”, zice Domnul (Maleahi 1:2). Dragostea Sa nu este o vorbă spusă în vânt, căci El întărește cuvintele cu fapte. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Iar Isus a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13).

Despre această demonstrație uimitoare a iubirii lui Dumnezeu, Ioan a scris: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Ne iubește Dumnezeu pentru că suntem atât de atrăgători, ori poate beneficiază cumva Dumnezeu de pe urma noastră? Nu. Dumnezeu ne-a dăruit dragostea Sa deoarece aveam nevoie de ea.

Oamenii din jurul nostru au mari nevoi, iar noi vrem să le fim niște prieteni asemănători lui Hristos. Este posibil ca o persoană din casa ta, de la școală sau de la biserică să fie înfometată după dragostea adevărată. Vei întâlni străini cu aceeași nevoie. Când inima

ta este plină cu dragostea lui Dumnezeu, îi poți ajuta pe acești oameni. Fii prietenul de care au nevoie! „Căutați ca în fiecare ocazie să contribuiți la fericirea celor din jurul vostru, împărțind cu ei afecțiunea voastră. Cuvintele de bunătate, privirile de simpatie, exprimarea aprecierilor vor fi pentru mulți care au lupte de dus și sunt singuri ca o cană de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de voioșie, un act de bunătate pot avea darul de a ușura greutatea care atârnă greu pe umerii slăbiți” (*The Youth's Instructor*, 9 aprilie 1903).

Aceste sugestii sunt ușor de implementat și nu costă nimic; nu este greu să găsești oameni care au nevoie de aceste lucruri; iar acestea pot face mult bine.

Este în școală la tine vreun elev care are nevoie de acte de bunătate și de cuvinte voioase? Ai vreun profesor descurajat?

Poți face ceva acasă la tine ca să îți arăți aprecierea pentru frați, surori sau părinți? Cu aceasta putem începe chiar de azi!

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

În loc să arătăm interes doar pentru câțiva prieteni, vrem dragostea lui Isus, care ne dă un interes lipsit de egoism față de toată lumea. Aceasta ne face calzi și înțelegători, iar astfel, de fapt, dragostea noastră pentru oameni crește. Bineînțeles, atunci când înăbușim exprimarea iubirii și a aprecierii, dragostea noastră pentru ceilalți scade.

Nu-i de mirare că trebuie să încurajăm exprimarea iubirii față de Dumnezeu și a unuia față de celălalt. „Motivul pentru care în lume sunt așa de mulți bărbați și femei cu inima împietrită este că adevărata afecțiune a fost privită ca slăbiciune și a fost descurajată și reprimată” (*Viața lui Isus*, p. 516).

Pentru a fi buni prieteni, trebuie să exprimăm dragostea prin cuvinte, priviri și acțiuni blânde. Se aplică același principiu în prietenia noastră cu Dumnezeu? Să privim la abundența cu care Și-a exprimat Dumnezeu iubirea față de noi! Nu ar aprecia El expresia iubirii noastre, în schimb? Cu siguranță! Tu Îi spui lui Dumnezeu cât de mult Îl iubești?

În timp ce Isus era în lume, despărțit de prietenii Săi cerești, S-a simțit foarte singur și neapreciat. Cei mai mulți oameni au refuzat darul prețios al mântuirii pe care El l-a oferit. Nici măcar cei care Îl iubeau cu adevărat, precum cei unsprezece ucenici, nu și-au

exprimat recunoștința cum ar fi putut să o facă. Ei au eșuat să facă multe lucruri care L-ar fi bucurat. Maria, însă, care l-a uns picioarele lui Isus cu un parfum scump și și-a exprimat liber afecțiunea profundă și pură pentru El, a slujit inimii Lui într-un fel cum nu a mai făcut-o nimeni altcineva.

„Lucrarea Mariei era tocmai învățătura de care aveau nevoie ucenicii pentru a înțelege că exprimarea iubirii lor față de El l-ar fi plăcut lui Hristos.... Dar sunt puțini cei care apreciază ce înseamnă Hristos pentru ei. Dacă ar aprecia, s-ar da pe față iubirea cea mare a Mariei... Nimic nu ar fi socotit ca fiind prea prețios spre a fi dat pentru Hristos, nicio lepădare de sine, niciun sacrificiu de sine nu ar fi prea mare pentru a fi suportat pentru Numele Lui” (*Idem.*, p. 565).

Expresia iubirii noastre față de Dumnezeu va include mai mult decât să declarăm că-L iubim. Noi ne arătăm dragostea ascultând de legea Sa. El a spus:

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Apostolul Ioan spune: „Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3:18). De asemenea, ne arătăm dragostea față de Dumnezeu împrietenindu-ne cu oamenii și ajutându-i pe cei pe care El a venit să-i salveze. (Vezi Matei 25:40.)

Una dintre cele mai bune metode de a ne arăta dragostea pentru Dumnezeu este să stăm neclintiți de partea dreptății. Făcând astfel, ne influențăm prietenii să-I rămână loiali lui Hristos. Asta a făcut și Daniel pentru prietenii lui. „Daniel... a exercitat o puternică influență asupra celorlalți trei, care îl priveau ca pe un lider. Dacă el ar fi eșuat în a rămâne neclintit de partea dreptății, dacă ar fi dovedit îngăduință de sine, prietenii lui ar fi eșuat și ei” (Manuscript Releases, vol. 4, p. 129).

Prietenii sunt importanți, dar cea mai apropiată prietenie omenească nu poate suplini complet nevoile inimii umane. Prietenii ne vor dezamăgi, dar Dumnezeu nu ne va dezamăgi niciodată. „Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme și nu încetează să aducă rod” (Ieremia 17:7,8).

A ne încrede astfel în Domnul și a-i încuraja și pe alții să se încreadă în El exemplifică, în mare măsură, conceptul de a fi buni prieteni atât cu oamenii, cât și cu singurul Prieten Adevărat pe care L-a cunoscut lumea vreodată.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Este Dumnezeu prietenul tău? _____ Conform primului paragraf al acestei secțiuni, care sunt cele trei lucruri pe care le împărtășește un prieten apropiat? _____

Care sunt atitudinile, valorile și preocupările lui Dumnezeu? Exodul 34:6,7; Mica 6:8; 1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9 _____

Fii sincer: Împărtășești cu Dumnezeu aceste trei lucruri? _____

Dacă nu, cum ar putea atitudinile, valorile și preocupările lui Dumnezeu să devină și ale tale? 2 Corinteni 3:18 _____

SECȚIUNEA II

2. Găsește câteva versete din Biblie care descriu unele căi practice și concrete prin care Dumnezeu și-a arătat dragostea față de noi.

3. Citește *Viața lui Isus*, p. 560, paragraful care începe cu „Mulți sunt...” Scrie câteva moduri practice și concrete prin care poți arăta dragoste față de unii oameni din jurul tău cât timp mai sunt în viață. _____

SECȚIUNEA III

4. Cum se simte Isus când ne arătăm dragostea față de El? *Viața lui Isus*, pp. 559-565 _____

5. Scrie câteva moduri practice și concrete prin care îți poți arăta dragostea față de Dumnezeu. 1 Ioan 4:16-18; 5:3; Matei 25:31-46 _____

Miracole din viața mea

— partea 17, de John N. Loughborough

Începe călătoria în vest

În Sabatul următor întâlnirii din Vergennes, fratele Cornell și cu mine ne-am întâlnit cu un mic grup la Grand Rapids. Ni s-a spus că un vapor cu aburi traversa lacul Michigan de la gura fluviului Grand River la Milwaukee, Wisconsin, așa că am planificat să traversăm, luând calul și trăsura noastră, și să lucrăm printre frații împrăștiați din Vest.

Luni am pornit spre gura de vărsare a fluviului Grand River în lacul Michigan. Gândindu-ne să parcurgem distanța în jumătate de zi, nu am luat multă mâncare, dar, spre disperarea noastră, drumul a fost lung de patruzeci de mile. După ce am mâncat un prânz sărăcăcios, foamea ne-a ajuns din urmă pe la ora două. În timp ce treceam printr-o pădurice de pini, am ajuns la o zonă de jumătate de acru acoperită din plin cu plante care rămân verzi și iarna. Ce priveliște erau aceste fructe de pădure pe care le puteam culege cu pumnul! Această descoperire ne-a suplinit cu bine lipsa hranei.

Spre seară, ne-am oprit la un hotel de pe malul lacului și am aflat că vaporul nu mergea la Milwaukee, ci la Chicago. Am făcut călătoria în aproximativ douăzeci de ore, ajungând miercuri pe malul vestic al râului Chicago, unde te afundai în noroi cu tot piciorul. Sărmanul nostru cal a fost speriat tot drumul cât am traversat, din cauza zgomotului aburului și al mașinărilor. Cât timp ne-am aflat pe vapor, nu a mâncat și nici nu a băut nimic. După ce ne-a tras pe noi și trăsura o jumătate de milă prin noroi, a reușit să se odihnească pe un teren mai înalt, unde s-a hrănit cu iarbă de pe câmp. În acest timp, ne-am replanificat călătoria.

Cel mai apropiat punct de întâlnire cu oricare dintre oamenii noștri era Alden, la două zile de mers de Chicago. Vineri, în ziua în care urma să ajungem la fratele Chapmans în Alden, când ne-am întors să hrănim calul, am văzut întinzându-se în fața noastră o mulțime de căpșuni mari, coapte, sălbatic. Ne-am umplut găleata de apă de 12 litri cu fructe de pădure, apoi le-am tras de tulpini, legându-le în grupuri mari. Timp de trei zile cât am stat la familia Chapmans, acestea au fost o delectare pentru noi și pentru ei.

Fratele Cornell și cu mine aveam numele persoanelor din Wisconsin care țineau Sabatul și citeau *Review*, iar scopul nostru era să ajungem la toate. În Sabatul următor, i-am vizitat pe fratele și pe sora Brown în Beloit, iar în celălalt Sabat ne-am întâlnit cu câțiva credincioși din Madison, acasă la fratele Turner. Deși numărul era mic, am organizat întâlniri și am petrecut un timp interesant. Toate materialele de lectură pe care le-am avut pentru oamenii noștri atunci au fost revista bilunară *Review*, de opt pagini, revista lunară *Youth Instructor*, câteva broșuri și *Experiențe și viziuni* ale sorei White.

După vizite făcute la alți credincioși izolați, am venit la Koshkonong, unde se găsea un grup de douăzeci de persoane, cel mai mare număr adunat la un loc din acel stat. Aveam numele celui mai cunoscut dintre ei, și, pe măsură ce ne apropiam de așezare, am întrebat de el. În cele din urmă, am văzut un bărbat, într-un lan de porumb de lângă drum. „Îi voi pune acelui om întrebarea adresată în Apocrifă Vechiului Testament”, a spus fratele Cornell.

Mai întâi, a întrebat de casa lui Milton Southwick. „Locuiește în cea de-a doua casă de aici”, i-a răspuns omul. „A fost pe aici cineva care să predice neprihănirea care face pe un om drept?”, l-a întrebat după aceea fratele Cornell.

„Da”, a răspuns bărbatul. „Suntem câțiva aici care încercăm să păzim toate poruncile lui Dumnezeu. Nu sunteți voi frații din est despre care am citit în *Review* că vor veni în Wisconsin?”

Bărbatul era fratele Phelps, conducătorul grupului lor. Aici am petrecut câteva zile, vorbindu-le și vecinilor care s-au alăturat. Aflând că vom trece înapoi pe acolo în drumul nostru spre Illinois, au promis că vor pregăti o duminică pentru o întâlnire.

Conexiunea istorică

Lumina Vieții

Nu putem avea o viață spirituală decât dacă ne așezăm sub razele Soarelui neprihăniri. Dacă punem o plantă cu flori într-o cameră întunecată, în curând se va ofili și va muri; la fel, putem avea o viață spirituală și totuși o putem pierde locuind într-o atmosferă de îndoială și de întuneric.

Isus a spus: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum ramura (mlădița) nu poate da rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți ramurile (mlădițele); cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multe roade, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. În El era viața; iar viața era lumina oamenilor. Lumina strălucește în întuneric; și întunericul n-a biruit-o... El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să devină fii ai lui Dumnezeu.”

În loc să-L primească cu bucurie pe Hristos, Lumina lumii, oamenii L-au respins și nu au devenit martori ai Luminii. Noi, însă, suntem chemați, la fel ca Ioan, nu să luăm locul lui Hristos, ci să mărturisim despre Lumină, să direcționăm mintea celorlalți către El, spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Nimeni care mărturisește pe Hristos să nu se înalțe și să caute să atragă atenția oamenilor către el însuși; ci să se străduiască să-L înalțe pe Isus, până când simpatiile și afecțiunile sunt atrase către Mântuitorul lumii.

Ar trebui să avem dragostea lui Hristos în inimă într-o asemenea măsură, încât interesul nostru pentru ceilalți să fie imparțial și sincer. Calitățile noastre trebuie să slujească multora și să nu fie concentrate pur și simplu pe câțiva care ne flatează prin destăinuiri speciale. Tendința unor astfel de prietenii este să ne conducă să-i neglijăm pe cei care au nevoie de iubire mai mult decât cei cărora le acordăm atenția noastră. Nu ar trebui să ne restrângem cercul de prieteni la

câțiva favoriți pentru că aceștia ne răsfăță și ne flatează prin afecțiunea mărturisită. O atenție părtinitoare atât de des acordată și primită nu lucrează pentru binele cel mai înalt al acelor care-I slujesc lui Dumnezeu. Unul se bazează pe celălalt pentru putere, iar lauda, flatarea și afecțiunea pe care le primește cineva de la o altă persoană ocupă locul care ar trebui să fie umplut de harul lui Dumnezeu și, astfel, prietenii noștri ne abat afecțiunea de la Hristos. Depinzând în acest mod intim de prietenii omenești, învățați să vă sprijiniți de trestii rupte, iar Hristos, Prietenul adevărat, este uitat. Cel care este lumina noastră, neprihănirea noastră, înțelepciunea noastră, sfințirea noastră și răscumpărarea noastră nu mai este privit ca necesitatea absolută a vieții noastre. Confidenții omenești, prietenii omenești absorb iubirea și încrederea care ar trebui să Îi fie date numai lui Dumnezeu.

Moise „a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” și tocmai aceasta i-a dat o putere pe care nicio sursă umană nu i-o putea furniza. „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”.

Fie ca fiecare dintre tinerii noștri ucenici ai lui Hristos să aibă o dragoste altruistă pentru toți ceilalți ucenici ai lui Hristos și să se ferească de a se lăsa corupți prin filozofie deșartă și prin înșelăciune. Fie ca ei să dezaprobe lauda și lingușirea și să nu le încurajeze. Fie ca ei să caute cu stăruință înțelepciunea care vine de sus; pentru că această înțelepciune este „întâi

curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune, fără părtinire și fără ipocrizie. Și roada dreptății este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. În loc să căutați să deveniți voi înșivă favoriți sau să flatați pe cineva care poate fi privit într-un mod foarte apreciativ, vedeți dacă nu există vreun copil sărac și defavorizat, pentru care nu sunt manifestate amabilități speciale, și faceți din acesta obiectul atenției voastre neegoiste. Acei care sunt deosebit de atrăgători nu vor avea nicio pierdere în ce privește prietenii, pe când printre cei care sunt mai puțin plăcuți în aparență, care sunt timizi și căroră le este greu să-și fac prieteni, sunt mulți cu trăsături de caracter alese; și aceștia sunt cumpărați cu sângele lui Hristos.

“Calitățile noastre trebuie să slujească multora.”

Căutați lumina vieții cu credincioșie, studiați Cuvântul lui Dumnezeu și umpleți-vă tezaurul cu cunoștințe pe care le puteți împărtăși altora. Cuvintele pline de har ale lui Dumnezeu sunt bogate în mângâiere și în bucurie și, fiind copii și tineri, trebuie să studiați pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu. Atât bătrânii, cât și tinerii sunt constructori pentru

acum și pentru eternitate, iar prin credința în Hristos putem să aducem lemn solid la construirea caracterului nostru. Dumnezeu ne va face potriviți, prin Duhul Său cel Sfânt, pentru lucrarea de a le împărtăși altora marile adevăruri cu care El ne-a luminat.

— *The Youth's Instructor*, 25 mai 1893

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce se va întâmpla cu o plantă cu flori dacă nu primește lumină? _____
Cum se aplică același principiu la viața noastră spirituală? _____

2. Ce suntem chemați să facem, asemenea lui Ioan? _____

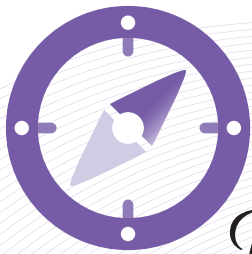
3. Ce nu ar trebui să facă cei care vor să dea mărturie pentru Hristos? _____
Ce ar trebui să facă, în schimb? _____
4. Ce se întâmplă când ne manifestăm interesul doar pentru câțiva? _____

5. Ce anume face ca prietenii omenești să ne ia afecțiunea pe care ar trebui să o avem pentru Hristos? _____

- Describe consecințele acestui lucru. _____

6. Ce ar trebui să faci, în loc să încurajezi laudele și lingșirile care îți sunt adresate? _____
7. Ce ar trebui să faci, în loc să fii atent la propria persoană sau la alții care sunt deja populari? _____

8. Gândește-te la cel puțin o persoană pe care o cunoști, care este timidă și greu de integrat într-un grup. Vei lua hotărârea de a-i deveni prieten? _____

Capitole de credință

Devenind un copil al lui Dumnezeu

Abhinit Singh, un tânăr originar din estul Nepalului, este fiul cel mare al unei familii hinduse ortodoxe foarte stricte. Locuiește cu un unchi în Kathmandu. El a venit în fiecare Sabat pentru serviciul Școlii de Sabat pentru copii, unde a învățat multe cântece și povestiri despre Isus. Doamna Sita Pradhan, lucrătoare a Evangheliei, l-a încurajat și i-a spus despre dragostea lui Isus. Iată mărturia pe care a împărtășit-o înainte de botezul său:

„Numele meu este Abhinit Singh. Am absolvit liceul. În prezent, îmi scriu lucrarea pentru comisia de examinare. Am ajuns să aflu despre creștini și despre Isus la Academia Sfântul Devi, unde prietenii mei m-au invitat să vin la biserică în fiecare sâmbătă.

Sunt un băiat în vârstă de 17 ani și înțeleg care este adevărata religie. Am învățat atât de multe lucruri despre Biblie și sunt recunoscător pentru directorul și pentru directoarea noastră, pentru că mi-au arătat calea cea bună. Dacă nu aș fi studiat la Academia Sfântul Devi, nu aș fi aflat despre creștinism.

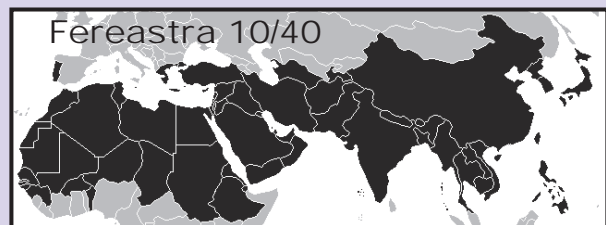
Principala mea sursă de inspirație este doamna Sita Pradhan, care locuiește lângă casa unchiului meu. Eu sunt fiul unei familii hinduse, iar în locul nostru de baștină și în întreaga noastră localitate nu există creștini. Poate că eu sunt primul din familia noastră și din locul acesta care devin creștin.

Înainte de botez, nu am cerut și nici nu am obținut permisiunea părinților mei. Dacă aș fi făcut asta, ei nu mi-ar fi permis niciodată să mă botez și să-mi schimb religia tradițională. Când vor afla, vor fi furioși și se vor enerva din cauza deciziei mele. Nu

Kathmandu, Nepal

© Sharada Prasad CS; License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

În Fereastra 10/40, majoritatea oamenilor sunt de religie budistă, hindusă sau musulmană.

știu care va fi starea mea după ce voi primi botezul. Nu-mi pasă și nu îmi fac griji pentru mine; știu că este un Dumnezeu puternic cu mine. El îmi va deschide drumul.

Astăzi, îi văd pe cei mai mulți dintre prietenii mei care merg să primească botezul că își aduc cu ei părinți și rude, dar pe mine nu a venit nimeni să mă vadă. Sunt puțin trist pentru că sunt singur. Dar știu că Dumnezeu meu este cu mine. Nu știu care va fi viitorul meu. După asta, poate că voi fi un proscris și voi fi excomunicat dintre membrii familiei și ai comunității, dar nu îmi va fi frică. Voi lăsa totul în mâna lui Dumnezeu și de astăzi voi fi fiul Său. Vă rog, rugați-vă pentru mine”.

Vă rugăm să îl amintiți pe Abhinit Singh în rugăciunile voastre. Marea lui dorință este să le spună altora despre Isus și să aducă multe suflete la Dumnezeu. Vrea să devină pastor. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest tânăr și să-i deschidă calea de a se pregăti ca un slujitor credincios al Său.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

3 mai

ÎN, dar nu DIN LUME

Text de memorat | Evrei 11:9,10

Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

SECȚIUNEA I

În secolul al XVI-lea, imperiul Incaș era întins și puternic. Probabil că ați citit despre descoperirea ruinelor cetății Machu Picchu, despre care se crede că a fost proprietatea bine păzită, a împăratului incaș Pachacuti, la 50 de mile de Cusco. Totuși, locuitorii de aici au dispărut împreună cu restul civilizației Inca.

Există legende și teorii interesante despre distrugerea cetății Machu Picchu, dar nimeni nu știe cu adevărat cum această cetate avansată și societatea incașă s-au destrămat și au dispărut pur și simplu. Acum nu mai este nimeni convins că această cetate sau Imperiul Incaș va domni din nou cândva.

Totuși, există o civilizație pierdută, dar a cărei istorii s-a păstrat cu exactitate, astfel încât cunoaștem motivul căderii ei. Din cauza păcatelor conducătorilor și ale poporului, israeliții și-au pierdut independența ca stat. Ezechiel, contemporan cu Daniel, a văzut toate aceste lucruri în viziune. El l-a auzit pe Dumnezeu emițând decretul care avea să îl detroneze

pe Zedechia, ultimul împărat al lui Iuda. „Toiagul acesta de cârmuire care nesocotește totul va fi nimicit”. „Jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost” (Ezechiel 21:13; 26). Astfel, teocrația independentă a Israelului a încetat să existe.

Totuși, această profeție, care a început cu o asemenea osândă s-a încheiat cu o speranță care a înveselit poporul lui Dumnezeu în mileniile următoare. „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința” (Ezechiel 21:27). Împărăția pierdută a lui David avea să fie restaurată, dar de-abia când avea

„Dumnezeu nu dorește ca noi să auzim tot ceea ce este de auzit sau să vedem tot ceea ce este de văzut. Este o mare binecuvântare să-ți astupi urechile, ca să nu auzi, și să-ți închizi ochii, ca să nu vezi.”

—Mărturii pentru biserică, vol. 1, p. 707

DIN CUPRINS:

C-18

ÎN dar nu DIN lume

Călătorii în Wisconsin

Atelierul lui Dumnezeu

Marea fericire

să vină adevăratul Mesia. Insti-tuirea acestei împărății a fost speranța ferventă a fiecărei gene-rații de credincioși. Isus le-a spus ucenicilor să se roage pentru sosirea ei. (Vezi Luca 11:2.)

Daniel a profetizat că împă-răția aceasta va fi instituită de Dumnezeu Însuși, fără niciun ajutor uman. (Vezi Daniel 2:34, 44.) Evreii, însă, au trecut peste acest detaliu important. Când Isus era tânăr, bătrânii care oficiau în sinagogă descriau frecvent slava venirii lui Mesia, „scoțând în evidență ideea că El avea să Se arate în fruntea unei oștiri, ca să elibereze pe Israel” (*Viața lui Isus*, p. 236).

Printre evrei, au apărut mulți „mesia” care promi-teau victoria asupra romanilor și instigau la revolte ce se încheiau cu măcelărirea adeptilor amăgiți. Nu este de mirare că ultima întrebare pe care primii creștini I-au pus-o lui Isus chiar înainte să Se înalțe a fost: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Faptele apostolilor 1:6).

Împărăția lui David rămăsese importantă în min-țile primilor creștini evrei. Chiar dacă Iacov, fratele vitreg și mai în vârstă al lui Isus, nu a fost dintre cei

“ De ce este atât de greu să ducem o viață umilă, de negare a sinelui? Deo-arece oamenii care se declară creștini nu sunt morți față de lume. Este mai ușor să trăiești pentru Hristos după ce ai murit față de lume. ”

—*The Signs of the Times*, 1 aprilie 1880

doisprezece ucenici ai Săi, este posibil ca biserica de la început să-l fi ales pe el drept conducător al bisericii din Ierusalim deoarece era urma-șul lui David prin tatăl lui, Iosif. Istoricii au observat că, timp de mai multe generații după moartea lui Isus, o rudă a Lui a fost aleasă la conduce-re bisericii din Ierusalim.

Acești creștini timpurii și-au dat seama că făceau parte din Împărăția pe care a venit să o instituie Hristos, Împă-răția harului. Ioan, scriitorul

Apocalipsei, a spus: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi..., la Împărăție... în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pri-cina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărtu-riei lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:9).

Ei au mărturisit „că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Și ei au făcut la fel ca Avraam, care „s-a așezat ... în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi”, așteptând „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Creștinii sunt „străini și călători” pe acest pământ. Totuși, ei trebuie să interacționeze cu alți oameni, care consideră lumea casa lor. Biblia este plină de istorii ale eroilor credinței care au trăit în lume în timp ce s-au ferit să fie din lume. Avraam este un astfel de exemplu.

La un moment dat, fiecare familie se confruntă cu tragedii și cu pierderi. Când încă se afla în cetatea Ur din Haldeea, Haran, fratele mai mic al lui Avraam, a murit, lăsând în urma lui un fiu, pe Lot. Avraam și Sara nu s-au oferit doar să se roage pentru acest nepot orfan de tată, ci l-au și primit în căminul lor, dând astfel un exemplu nobil despre cum să ai grijă de alții care trec printr-o perioadă de suferință după o pier-dere. (Vezi Iacov 2:15-17.)

Lot l-a însoțit pe Avraam, părăsind cetatea babi-loniană (caldeeană) Ur și călătorind cele aproximativ 800 de mile până în Canaan.

Cu timpul, asocierea cu Avraam i-a adus lui Lot bogăție și cinste. Sărăcia și dificultățile atrag un

anumit tip de ispite, iar bogăția și cinstea, pericole spirituale total diferite.

Avertizarea lui Moise este adevărată în toate timpurile: „Vezi să nu uiți pe Domnul Dumnezeuul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile... Când vei mânca și te vei sătura... când vei vedea înmulțin-du-ți-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu îți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul Dumnezeul tău... Vezi să nu zici în inima ta: ‘Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.’” (Deuteronomul 8:11-17).

În loc să dea dovadă de recunoștință față de Dumnezeu și față de Avraam pentru binecuvântarea

bogățiilor, Lot, sub influența soției lui egoiste, a căutat să aibă mai multă avere și a început să-l privească pe Avraam ca pe o piedică în adunarea mai multor bogății. (Vezi *Patriarhi și profeți*, p. 174)

În Geneza 13:6 aflăm că „ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună, căci averile lor erau așa de mari încât nu puteau să locuiască împreună” (Geneza 13:6). Tabăra, care odată fusese una liniștită, era acum cuprinsă de certuri.

Avraam dezvăluie cum trebuie să se raporteze un creștin la o ceartă. „Dacă este cu puțință, întrucât atârna de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Romani 12:18).

După ce s-a gândit și s-a rugat, Avraam a vorbit cu Lot și i-a propus o soluție: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine..., căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (Geneza 13:8,9).

Egoist, Lot și-a ales câmpia cea mai fertilă și mai

convenabilă din valea Iordanului. El a uitat că „multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbele 16:25).

După ce a fost îndepărtată influența soției lui Lot, tabăra lui Avraam a fost din nou cuprinsă de pace.

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). Dumnezeu a aprobat acțiunea generoasă a lui Avraam și i-a făgăduit acestuia ceva ce nu putea să-i promită lui Lot.

„Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: ‘Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi și-o dau ție și seminței tale în veac... Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție și-o voi da’. Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului” (Geneza 13:14-18).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Lot n-ar fi putut să-și aleagă un timp mai nepotrivit ca să se mute în Sodoma. Conducerile popoarelor din zonă luau formă și se centralizau. Era o perioadă de neliniște socială și de instabilitate politică. Nu a trecut mult timp și a izbucnit războiul.

Armata Sodomei a fost înfrântă, iar căminul și bunurile lui Lot au fost prădate și furate. Lot și familia lui au fost capturați, abuzați și luați să fie vânduți ca sclavi.

Bineînțeles, vestea acestui dezastru s-a răspândit rapid și „a venit unul care scăpase și a dat de știre lui Avram”. Solomon a spus: „Omul chibzuit vede răul și se ascunde, dar proștii merg spre el și sunt pedepsiți” (Proverbele 27:12) Avraam era pregătit pentru o astfel de situație de urgență. El avea la dispoziție slujitori instruiți să ofere siguranță proprietății lui, precum și prieteni și aliați în triburile din jur. (Vezi Geneza 14:13,14.)

Mulți creștini s-ar fi mulțumiți doar să plângă destinul lui Lot și să se roage pentru el. Alți creștini poate că l-ar fi condamnat pentru alegerea lui egoistă și l-ar fi lăsat să sufere consecințele alegerilor lui. Unii chiar s-ar fi bucurat că Dumnezeu îi pedepsea în sfârșit pe sodomiți pentru răutatea lor.

Avraam, însă, căuta constant să vină în întâmpinarea nevoilor oamenilor și să aducă binecuvântări altora.

Avraam și-a mobilizat slujitorii și aliații pentru a

încerca să-l elibereze pe Lot. Luând urma armatei care se îndepărta, Avraam a călătorit spre nord aproape 200 de kilometri și a găsit locul unde Lot și familia lui erau ținuti prizonieri.

Profitând de elementul surprizei, Avraam „și-a împărțit oamenii în mai multe cete, s-a aruncat asupra lor noaptea, i-a bătut și i-a urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului” (Geneza 14:15), la o distanță de peste 75 de kilometri. Dumnezeu i-a acordat lui Avraam o victorie militară uimitoare.

Armata inamică a luat-o la fugă lăsând în urmă toți captivii și toate prăzile. Eliberându-i pe prizonieri și adunând bunurile furate, Avraam „a adus înapoi toate bogățiile... precum și pe femeile și norodul” (versetul 16). Cu toate că această misiune militară probabil a durat mai multe săptămâni și l-a costat mult pe Avraam, el a refuzat orice plată pentru lucrarea făcută. (Vezi versetele 21-24.)

Ceea ce a făcut el a fost o lucrare de slujire practică pentru cetatea Sodomei. Avraam nu trebuia să locuiască în Sodoma ca să influențeze cetatea.

„Pentru locuitorii Sodomei, Avraam nu era un străin, iar faptul că se închina unui Dumnezeu nevăzut fusese un subiect de batjocură printre ei; dar biruința sa asupra unor forțe cu mult superioare și comportarea sa mărinimoasă față de prizonieri și în legătură cu prada de război au trezit uimirea și admirația. În timp ce erau lăudate îndemânarea și vitejia sa, nimeni nu putea scăpa de convingerea că o putere divină îl făcuse biruitor. Iar spiritul său nobil și neegoist, atât de străin locuitorilor Sodomei, a fost o altă dovadă a superiorității religiei pe care el o onorase prin curajul și credințioșia sa” (*Patriarhi și profeți*, p. 157).

Dacă Lot ar fi fost înțelept, i s-ar fi alăturat lui Avraam și s-ar fi mutat din Sodoma – el voia să facă astfel, dar soția lui nereligioasă și egoistă l-a împiedicat

să ia această decizie. „Dacă n-ar fi fost ea, Lot n-ar fi rămas în Sodoma, lipsit de sfatul înțelept al patriarhului temător de Dumnezeu” (*Idem.*, p. 174).

Avraam ne dă un model pentru felul în care ar trebui să ne raportăm azi la orașe.

„Am primit lumină despre orașe; acestea vor fi pline de confuzie, violență și crime, iar aceste lucruri se vor înmulți până la sfârșitul istoriei pământului. Sunt multe de spus despre acest subiect... Trebuie să fim înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii în eforturile noastre de a ne asigura o proprietate la țară fără să iasă în evidență, iar din aceste centre trebuie să mergem să ne facem lucrarea în orașe” (*Manuscript Releases*, vol. 4, pp. 281, 282.)

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Cum învață visul lui Nebucadnețar că împărăția restaurată a lui Mesia nu se va ridica prin efortul urmașilor Lui de a duce război împotriva împărățiilor pământești? Daniel 2:34,44 _____
2. Ce ne învață Efeseni 6:10-18 despre cine suntem și împotriva cui nu luptăm? _____
3. Cu toate că Împărăția glorioasă a lui Hristos o să fie în viitor, ai cărei Împărății sunt cetățeni creștinii în ziua de azi? Coloseni 1:13; Evrei 4:13-16 _____

SECȚIUNEA II

4. Citește Ioan 4:1-3. Cum a urmat Isus exemplul lui Avraam pentru a evita o controversă nenecesară? _____
5. Citește Faptele apostolilor 15:39. Cum a urmat Pavel exemplul lui Avraam pentru a evita o controversă nenecesară? _____
6. Gândește-te la cineva cu care ai probleme în prezent. Cum ai putea evita o controversă nenecesară? _____

SECȚIUNEA III

7. Compară metoda folosită de Avraam cu cea folosită de Lot pentru a ajunge la sodomiți, precum și rezultatele obținute de fiecare în parte. _____
8. Ce fel de influență a avut soția lui Lot asupra acestuia? _____
Ce lecții învățăm despre importanța alegerii înțelepte a unui soț sau a unei soții? _____

Miracole din viața mea

— partea 18, de John N. Loughborough

Călătorii în Wisconsin

Eram deosebit de nerăbdători să-l întâlnim pe J. H. Waggoner, fostul editor al unui ziar regional care acceptase adevărul și începuse să predice, după ce fusese activ printre bapțiști. Locuia la Packwaukee, la o zi de mers mai spre nord.

Când am ajuns acolo, am aflat că ținea o serie de întâlniri într-un loc aflat la depărtare de o zi de mers spre vest. T. M. Steward din Packwaukee, care începuse să păzească Sabatul, ne-a condus cu calul și cu trăsura lui spre locul unde lucra Waggoner. Când am ajuns, l-am găsit suferind de blefarită, și așa am ținut întâlnirile în locul lui. Apoi ne-am dus mai spre nord, la Metomen ca să-i întâlnim pe J. M. Stephenson și pe D. P. Hall, doi pastori adventiști activi, care tocmai luaseră poziție pentru Sabat. Am ținut întâlniri o săptămână, pentru ca aceștia să fie mai bine instruiți în adevăr.

Din acest punct, ne-am început călătoria spre sud, cu Waggoner, Stephenson și Hall însoțindu-ne până la Koshkonong. Cam la jumătatea drumului locuiau un frate devotat și soția lui, care erau nerăbdători ca orașul lor să aibă ocazia să audă „Statele Unite în profeție”. Bărbații care ne însoțeau nu crezuseră că vom avea o adunare acolo, astfel că au votat să vorbesc eu. Spre surprinderea noastră, clădirea școlii a fost plină. A doua zi, în timp ce călătoream, acești frați s-au plâns că acaparaseră tot timpul și nu le dădusem șansa de a vorbi și ei.

După întâlnirea din dumbrava de la Koshkonong, Stephenson și Hall s-au întors acasă, iar fratele Cornell și cu mine ne așteptam să ajungem în acea noapte la casa lui Stephen Bragg, aflată la vreo 12 mile de mers pe un drum necunoscut. Un frate care trăia la doar o milă de drum ne-a cerut din partea fiului lui de zece ani să ne oprim pe la ei și să ne rugăm pentru acesta, deoarece suferea de o febră severă. „Băiatul meu zice că, dacă vreți să vă rugați pentru el, se va însănătoși”, ne-a spus bărbatul. I-am spus că nu vedeam cum am putea ieși de pe drum pentru așa o distanță și totuși să ajungem la fratele Bragg înainte de a se întuneca. După ce am început să mergem pe ceea ce credeam că este drumul cel bun, am descoperit că acesta era blocat de o poartă, după aceasta

aflându-se chiar casa fratelui care ne rugase să venim pentru fiul lui. Acesta a ieșit repede afară și a exclamat: „Suntem atât de bucuroși că ați decis să veniți!” Adevărul a fost că eram atât de ocupați să vorbim între noi, încât calul luase singur drumul greșit. Ne-am rugat pentru băiat și, după credința lui, a fost vindecat instantaneu de febră, iar noi am reușit să ne finalizăm călătoria înainte de lăsarea întunericului.

Fratele Chapman de la Alden a amenajat un loc într-o dumbravă de lângă casa lui, pentru o întâlnire de două zile, căreia i-a făcut o publicitate temeinică. Pastorul baptist de ziua a șaptea din Big Foot Prairie și-a anulat întâlnirile și și-a adus întreaga biserică la întâlniri.

La acea vreme, țara era o preerie deschisă și nu erau drumuri mărginite cu garduri, așa că a trebuit să ne păstrăm cursul spre Shabbona Grove, la peste 90 de kilometri mai la sud, ghidându-ne după un obiect îndepărtat pe care ni-l luaserăm ca punct de reper. După ce am petrecut două zile aici cu un cuplu devotat, am călătorit către Sullivan Heath's la Barron Grove, unde am ținut întâlniri într-un șopron, între două maldăre de porumb. Ne-am întins hărțile pe maldăre și am instruit familia Heath de parcă am fi avut un public numeros.

Apoi, ne-am dus la fratele Locks din Salem, Indiana, unde pregătiseră un loc într-o dumbravă pentru întâlniri, la care prezența a fost satisfăcătoare. Chiar înainte de apusul soarelui duminică, am botezat opt oameni. După ce adunarea s-a destrămat și eu eram gata să-mi schimb hainele, fratele Bodly mi-a prezentat următoarea cerere: „Nu pot să te las, frate, să pleci fără să iau și eu atitudine. Vrei să te întorci la pârau să mă botezi?” Am consimțit și am botezat acest suflet sincer în umbra serii. Domnul ne-a binecuvântat foarte mult în timp ce stăteam în pârau.

Conexiunea istorică

Atelierul lui Dumnezeu

Trebuie să-L căutați pe Dumnezeu din toată inima pentru voi înșivă, astfel încât credința pe care o aveți să fie o credință lucrătoare – o credință autentică –, o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul.

Prin harul lui Hristos veți face eforturi hotărâte pentru a depăși orice căi și maniere reci, nepoliticoase, aspre, necinstite. Aceste atribute necreștine vor fi văzute clar așa cum sunt, pe măsură ce priviți la Model; căci, privind la Isus, vorbind despre Isus, contemplându-L pe Isus, veți vedea caracterul ofensiv al păcatului, al egoismului, sau duritatea inimii, și veți face chiar lucrul acela pe care Dumnezeu vi-l cere să-l faceți, și pe care nu l-ați făcut încă. Veți îndepărta orice formă de egoism –, importanța de sine, iubirea de sine, stima de sine, invidia, bănuielile rele și gelozia, și vă veți ruga ca Duhul Sfânt să intre în inima voastră și să rămână cu voi. Pe măsură ce gustați și vedeți cât de bun este Domnul, veți flămânzi și înseta după mai mult din Duhul Sfânt și vă veți preda în întregime voința și felul de a fi, planurile și ideile voastre lui Dumnezeu și veți păstra calea Domnului. Trebuie să vă păziți cuvintele și comportamentul.

Puternica sabie a adevărului v-a scos din groapa lumii. Erați pietre aspre, cu margini zimțate, zgâriind și afectând pe oricine cu care intrați în contact; este

necesară o lucrare pentru a netezi marginile aspre.

Dacă ați apreciat valoarea muncii care urmează să fie realizată în atelierul lui Dumnezeu, veți socoti ca binevenite loviturile toporului și ale ciocanului. Stima voastră de sine va fi rănită, părerea înaltă despre voi va fi îndepărtată de topor și de ciocan, iar caracterul vostru aspru va fi netezit; iar când înclinațiile egoiste și cele trupești sunt îndepărtate, atunci piatra capătă proporțiile corecte pentru clădirea cerească, apoi vor începe procesele de lustruire, finisare, supunere și curățare, fiind astfel modelați după modelul caracterului lui Hristos. Chipul Său trebuie să fie reflectat în caracterul lustruit al agentului uman și piatra trebuie să fie potrivită pentru clădirea cerească. Îngerii lui Dumnezeu privesc la agentul uman care astfel reflectă strălucirea și gloria caracterului lui Hristos și proclamă în curțile cerești: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” Acestea sunt pietre prețioase care se clădesc un templu sfânt în Domnul. „Însă dacă noi, după acceptarea adevărului, nu dezvăluim lumii efectele sfințitoare ale adevărului asupra propriului nostru caracter, ajungem să-L tăgăduim pe Isus Hristos ca fiind Acela care îndepărtează păcatele lumii. Dacă nu suntem bărbați și femei mai buni, dacă nu suntem mai binevoitori, mai plini de milă, mai amabili, mai plini de tandrețe și de dragoste; dacă nu manifestăm față de alții dragostea care L-a condus pe Isus în lume, în misiunea harului Său, nu suntem, pentru lume, martori ai puterii lui Isus Hristos. Isus nu a trăit pentru a-și face Lui pe plac. El S-a dat ca o jertfă vie, consumându-Se pentru binele altora. A venit să înalțe, să înobileze, să îi facă fericiți pe toți

“Așa cum Domnul vieții și al slavei a venit în lumea noastră ca să-L reprezinte pe Tatăl, tot așa trebuie să mergem și noi în lume ca să-L reprezentăm pe Isus.”

cei cu care a intrat în contact. Aceia care Îl primesc pe Hristos vor îndepărta tot ceea ce este necinstit, dur și aspru și vor da pe față firea plăcută și bunătatea care au locuit în Isus, deoarece Hristos rămâne în inimă prin credință. Hristos a fost lumina care strălucește în întuneric și urmașii Săi vor fi și ei lumina lumii. Aceștia trebuie să-și aprindă candelile de la altarul divin. Caracterul care este sfințit prin adevăr primește luciul perfect.

Hristos este modelul nostru, dar, dacă nu-L privim, dacă nu-I contemplăm caracterul, nu vom reflecta caracterul Său în viața noastră practică. El era blând și smerit cu inima. Nu a făcut niciodată vreun gest nepolitic; niciodată nu a rostit un cuvânt descurajator. Domnul nu este mulțumit cu căile noastre tăioase, dure, lipsite de simpatie față de alții. Trebuie

să eliminăm orice formă de egoism din caracterul nostru și să purtăm jugul lui Hristos. Atunci vom deveni împreună lucrători cu Dumnezeu și vom fi pregătiți pentru societatea îngerilor cerești. Trebuie să fim în lume, dar nu din lume. Trebuie să fim reprezentanții lui Isus Hristos. Așa cum Domnul vieții și al slavei a venit în lumea noastră ca să-L reprezinte pe Tatăl, tot așa trebuie să mergem și noi în lume ca să-L reprezentăm pe Isus. El spune: „Eu Însumi Mă sfințesc, ca ei de asemenea, să fie sfințiți prin adevăr”. „Cuvântul Tău este adevărul.” Avem nevoie, așadar, să devenim familiarizați cu Biblia; să o studiem și să o practicăm în viață. Atunci, Cuvântul va deveni pentru noi, personal, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

— *The Youth's Instructor*, 3 ianuarie 1895

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cum ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu? _____
De ce? _____
2. Ce vei face prin harul lui Hristos? _____

3. Cum putem fi capabili să vedem caracterul ofensiv al păcatului, al egoismului și al împietririi inimii? _____

4. Ce lucruri sunt lovite sau tăiate în atelierul lui Dumnezeu? _____

5. Este ușor să te plângi când se întâmplă acest lucru, pentru că doare! Dar care este rezultatul binecuvântat al acestei lucrări? _____

6. Cum Îl putem tăgădui pe Isus, Cel care îndepărtează păcatele lumii? _____

- Când anume nu suntem martorii puterii lui Isus în fața lumii? _____

7. Hristos este modelul nostru. Descrie câteva aspecte ale caracterului Său. _____

8. Scrie câteva moduri în care viața voastră ar putea copia mai îndeaproape viața lui Isus. _____

Capitole de credință

Marea fericire

Leonardo este un bărbat de 80 de ani care locuiește într-un cimitir. Nu deține nicio proprietate, ci își petrece nopțile într-o căsuță pe care a construit-o în „orașul morților”. Mănâncă odată sau de două ori pe zi și are multe boli complicate. Dar când s-a întâlnit cu Isus, miracolele au început să-i transforme viața.

La începutul maturității lui, Leonardo era un om de afaceri. Călătoria din loc în loc să-și facă publicitate și să își vândă produsele. Această activitate i-a adus venituri mari, cu care putea cumpăra orice își dorea. El a ajuns să-și petreacă serile în baruri, dându-și banii pe băuturi alcoolice.

Într-o zi, a întâlnit o tânără pe care o plăcea. Ei au decis să trăiască împreună fără să se căsătorească legal. Curând, li s-a născut o fetiță. Leonardo a început să sufere de reumatism, diabet, artrită, migrene, hipertensiune arterială și alte boli. Nemaifiind capabil să aibă o viață bună, membrii familiei sale au ajuns să sufere din cauza crizei financiare într-atât încât au fost obligați să construiască o căsuță în grădina cimitirului public, cu permisiunea primarului municipal. Singura condiție a fost ca Leonardo să servească drept paznic voluntar al cimitirului.

În urma insultelor și injuriilor, „soția” lui Leonardo l-a părăsit pentru un alt bărbat, luând și copiii cu ea. Apoi, inginerul municipal i-a ordonat lui Leonardo să-și mute casa și să părăsească cimitirul, deoarece era nevoie de mai mult spațiu pentru morminte. Inginerul i-a cerut să semneze un document care să ateste că va pleca, dar Leonardo a refuzat. Primarul i-a luat apărarea, iar lui Leonardo i s-a permis să rămână în cimitir.

După ce și-a mai revenit din boli, a început să trăiască, tot acolo, cu o altă femeie. Dar, în cele din urmă, s-au separat, iar femeia a luat copiii cu ea. Cu toate acestea, femeia a continuat să fure mâncarea și hainele pe care Leonardo le avea.

Când l-am vizitat prima dată, viața lui Leonardo era nenorocită. În timp ce eram la el acasă, i-am văzut pe doi dintre copiii săi jucându-se pe unul dintre

Un cimitir din Filipine

© Jojo Nidao. License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

morminte și mâncând fructe de mango. Aveau zâmbete dulci, dar hainele și corpul le erau foarte murdare. În timpul „vizitei” noastre, i-am propus să vorbim despre Isus. În primul rând, i-am vorbit lui Leonardo despre marea speranță a revenirii lui Isus. A apreciat foarte mult acest lucru. Începând să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru el, a început să fie mai fericit. Ne-a rugat să revenim și să continuăm seria de studii biblice. Am făcut asta timp de șase luni consecutive, cu ajutorul echipei mele și a membrilor

bisericii. După ce s-a gândit mult, Leonardo a decis să accepte botezul.

Când am învățat despre Sabat, el a dezvăluit că, la vârsta de 20 de ani, unchiul său, un preot catolic, i-a spus că Sabatul, sâmbăta, era adevărata zi de odihnă. Acest lucru a făcut să fie mai ușor să îl convingem că învățătura și credința adventistă erau biblice. „Când mesajul adventist a venit la mine acasă, totul mi-a devenit clar. Este la fel ca mierea dulce”, a spus el.

Leonardo a făcut multe schimbări în viața sa. El și-a oferit mărturia în timpul slujbei noastre de Sabat. El a mărturisit că a ajuns să sufere rar din cauza bolilor lui, deoarece și-a schimbat dieta. El merge un kilometru fără baston pentru a participa la serviciul nostru de Sabat și este fericit pentru că Dumnezeu îl iubește. Este recunoscător pentru că Dumnezeu i-a dat frați și surori în Hristos care au arătat că le pasă. Îi place ce fac adventiștii de ziua a șaptea, deoarece nu doar predică despre Sabat și sănătate, dar și studiază Cuvântul lui Dumnezeu și Îi slujesc.

Pe măsură ce Leonardo a învățat să se hrănească în mod consecvent cu hrană spirituală, el a început să o împartă și cu alții, inclusiv cu o parte dintre prietenii săi alcoolici. Lucrurile spirituale sunt acum marea sa fericire.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (*Our High Calling*, p. 310)

10 mai

Poveștile de dragoste DIN BIBLIE

Text de memorat | 1 Corinteni 13:4-6

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr.

SECȚIUNEA I

Chiar dacă autorii și regizorii unor filme de succes nu și-au dat seama de asta cu ani în urmă, ei au folosit formule exacte care acum sunt bine cunoscute. Îndată ce înțelegi formulele care stimulează anumite emoții și centrul plăcerii din creier, recunoști faptul că filmele și romanele sunt toate foarte predictibile și fără o profunzime reală față de divertisment. Folosind aceste rețete, poți prezice chiar ce filme vor avea succes.

Poveștile din Biblie, totuși, nu se încadrează în asemenea formule simpliste. Asemenea artei photoshop-ului cu un infinit de straturi, istoriile din Biblie au un strat peste altul care diferă pentru fiecare privitor și care sunt întotdeauna proaspete și noi.

În Noul Testament este inclusă povestea de dragoste dintre Iosif și Maria. Cu toate că această poveste de dragoste nu urmează formula unui roman sau a unui film, Noul Testament este, de departe, o carte foarte bine vândută!

Și în Vechiul Testament există povești de dragoste. Toate sunt demne de atenția noastră. Poveștile de

dragoste din Biblie sunt cu mult diferite de portretizarea superficială a iubirii pe care o face Hollywood-ul și au o valoare durabilă care se adresează fiecărei situații, fiecărei generații, pe orice limbă.

Perioada de curtenie a lui Adam sugerează că există ceva inerent valoros în a aștepta găsierea unei soții. Dumnezeu ar fi putut să o facă pe Eva în același timp când l-a făcut pe Adam – așa cum a făcut în cazul animalelor. Adam, însă, a trebuit să aștepte înainte ca Dumnezeu să-i ofere o soție. Înainte ca Adam să se căsătorească, Dumnezeu i-a dat un cămin, într-o grădină, și o slujbă, pentru a avea ce să-i ofere soției.

“ Lui Dumnezeu îi place să facă tinerii fericiți și, de aceea, ar vrea ca ei să-și încredințeze inima în paza Sa. ”

—*Solii pentru tineret*, p. 408

DIN CUPRINS:

C-19

Poveștile de dragoste din Biblie

Nu este loc destul

Caracterul pe care Dumnezeu îl aprobă

Răspuns la rugăciunea mamei

Cum Adam urma să fie capul familiei, lui i-au fost date și regulile din Eden. După pregătirea aceasta, a fost gata să fie soț.

Eva a fost, cu adevărat, făcută pentru Adam. Adam a trebuit să renunțe la ceva foarte apropiat de inima lui pentru a avea o soție. (Vezi Geneza 2:21.) Ei au avut o perioadă de curtenie ca o tornadă. Dumnezeu i-a prezentat-o pe Eva lui Adam și a oficiat ceremonia nunții, iar Adam a trebuit să răspundă la câteva întrebări foarte importante: „Este acum momentul potrivit?”; „Este ea aleasa mea?”; „Dumnezeu va aproba unirea aceasta?” (Vezi Geneza 2:22; Matei 19:4,5.)

„Și omul a zis: ‘Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om’ ” (Geneza 2:23).

Cu toate că lumea este mult diferită azi decât cum era Edenul perfect, principiile curtenie au rămas aceleași. Dumnezeu este Acela care vede și care Se îngrijește de nevoile noastre. „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” (Eclesiastul 3:1). Există un timp pentru pregătire. Există și un timp potrivit pentru a simți nevoia. Dumnezeu face în așa fel încât îi unește pe oamenii potriviți.

SECȚIUNEA II

Cu ceva timp în urmă, un bărbat cu o avere netă mai mare de un milion de dolari s-a gândit că poate să-și găsească cea mai bună soție prin publicitate. O rețea de televiziune a acceptat provocarea și a produs un spectacol care a făcut destul de multă senzație în momentul acela. Se numea „Cine vrea să se mărite cu un multimilionar”?

Au fost femei care au aplicat și au fost interviewate. Acest bărbat singur și familia lui au evaluat CV-urile primite și le-au luat interviuri candidatelor despre care au crezut că ar putea fi cele mai bune soții.

La sfârșitul acestei etape, bărbatul a selectat-o pe una dintre candidate și s-a căsătorit cu ea. Numai că metoda folosită a dus la luarea în răs a bărbatului de către mass-media, situație care a luat proporții când căsătoria a durat doar un weekend.

Acest domn s-ar fi putut salva de ridicol și de rușine, dacă ar fi luat în seamă îndrumarea lui Solomon, care spune că dragostea nu poate fi cum-părată cu bogății. „De ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț” (Cântarea cântărilor 8:7).

Cum căsătoria are un asemenea impact asupra indivizilor, familiilor, comunităților umane, bisericii și națiunilor, ea nu este ignorată în Biblie. În Scriptură ne este oferit fiecare principiu necesar pentru a ne maximiza fericirea în căsătorie, iar de-a lungul

Chiar dacă Dumnezeu lucrează pentru a uni în căsătorii fericite bărbați și femei care se potrivesc bine, Satana încearcă să unească oameni care nu se potrivesc deloc bine. „El face tot ce îi stă în putință pentru a-i influența pe aceia care sunt într-un tot nepotriviți, în așa fel încât să-i facă să-și unească interesele. El jubilează în această lucrare, deoarece prin ea poate produce mai multă nenorocire și disperare în familia omenească decât prin exercitarea aptitudinilor lui în oricare altă direcție” (*Scrisori către tinerii îndrăgostiți*, p. 29).

Din nefericire, unii tineri se grăbesc cu nerăbdare să se căsătorească înainte să fie pregătiți emoțional, profesional sau financiar. În Spiritul Profetic, găsim chiar statistici revelatoare: „Nu există nici măcar o căsătorie din o sută care să fie fericită, să poarte aprobarea lui Dumnezeu și să-i așeze pe cei doi într-o stare mai bună pentru a-I aduce slavă. Consecințele rele ale căsătoriilor nefericite sunt numeroase. Multe căsătorii sunt încheiate din impuls. Rareori se ia în considerare o analiză corectă a situației, iar consultarea celor cu experiență este considerată de modă veche” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 504).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

paginilor ei se găsesc învățături care sunt importante de urmat, în mod special în perioada curteniei.

Cel mai lung capitol din cartea Genezei – și al cincilea ca lungime din Biblie – este relatarea poveștii de dragoste dintre Isaac și Rebeca. Printr-un studiu atent al acestui raport, pot fi extrase multe lecții importante. Isaac, fiind în vârstă de patruzeci de ani, nu era un adolescent imatur. Avea succes în afacerile lui și învățase cum să fie un soț iubitor în anii în care fusese un fiu iubitor. Implicarea lui Eliezer dezvăluie rolul pe care ar putea să-l joace părinții și prietenii evlavioși, prin prezentarea unor tineri de calitate și reunirea lor.

Acest capitol subliniază, de asemenea, importanța rugăciunii și a meditației. „Dacă bărbații și femeile obișnuiesc să se roage de două ori pe zi înainte de a se gândi la căsătorie, ei ar trebui să se roage de patru ori pe zi atunci când se pregătesc pentru acest pas. Căsătoria este ceva care vă va influența și afecta atât viața de acum, cât și cea viitoare” (*Căminul adventist*, p. 71).

Relatarea vieții lui Samson dezvăluie în mod cert

felul în care căsătoria ne afectează viața. Curtenia lui dezastruoasă cu filisteanca din Timna și asocierea lui cu Dalila includ numeroase lecții. Samson a ignorat interdicția Bibliei în privința căsătoriei cu idolatrii. (Vezi Deuteronomul 7:3.) De asemenea, a refuzat să asculte de părinții lui. (Vezi Judecătorii 14:3.) „Dragostea” lui Samson pentru femeia din Timna s-a transformat repede în mânie și în ură. (Vezi Judecătorii 14:19; 15:2.)

Istoria lui Samson ne arată și impactul extins al căsătoriei. Prima căsătorie a lui Samson le-a adus

“ Dacă ai greșit, dar îți recunoști greșelile și le privești ca pe niște lumini de avertizare, cu siguranță ai câștigat o victorie. Astfel, vei transforma înfrângerea în victorie, dezamăgind dușmanul și onorându-L pe Răscumpărător. ”

—*Solii pentru tineret*, p. 100

multor filistenii greutatea economică prin pierderea recoltelor. (Vezi Judecătorii 15:5.) Această căsătorie, de asemenea, a dus și la multe pierderi de vieți omenești și, în final, a rezultat într-un război. (Vezi Judecătorii 14:19; 15:6,9.) Hotărârea lui Samson de a-și satisface plăcerile a fost o cale sigură de a sfârși nemulțumit de el și de alții. (Vezi Judecătorii 14:3.) Căsătoria lui

Samson i-a adus tristețe, durere, probleme și ispite de a fi imoral, lucruri care puteau fi evitate în întregime.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Dragostea adevărată are o calitate durabilă: „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece” (Cântarea cântărilor 8:7). „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; ... acoperă totul... suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:4-8).

Dragostea adevărată nu este nechibzuită. Ea „nu este patimă nestăpânită, înfocată și năvalnică. Dimpotrivă, ea este calmă și profundă, în natura ei. Ea are în vedere mai mult decât ce se vede la exterior și este atrasă doar de calități. Este înțeleaptă și cu discernământ, iar devotamentul ei este real și de durată” (*Căminul adventist*, p. 51).

Prin contrast, dragostea de sine, asociată cu iubirea de plăceri, face ca o persoană să fie impulsivă și nechibzuită. (Vezi 2 Timotei 3:4).

Biblia nu doar că povestește amănunțit despre dragostea adevărată, dar include și ilustrații ale așa-zisei „iubiri” care nu este nimic altceva decât o patimă oarbă. Cu toate că istoria lui Samson este cea mai cunoscută, mai sunt și alte relatări în Biblie care evidențiază acest pericol.

O astfel de istorie îl implică pe Amnon, fiul cel mai mare al lui David, care ar fi trebuit să devină prințul moștenitor al împărăției lui David. Dacă ar fi fost credincios, Amnon, și nu Solomon ar fi fost ținut minte ca următorul împărat peste Israel. Numai că, la fel ca Esau și ca mii de alți oameni, Amnon și-a făcut praf moștenirea dreptului de întâi-născut prin alegerile de curtenie pe care le-a făcut ca tânăr. Poți citi întâmplarea și urmarea ei în 2 Samuel 13. Pentru

această lecție vom prezenta doar un rezumat. Amnon a devenit foarte atras de Tamar, frumoasa lui soră vitregă. Amnon credea că este îndrăgostit, dar ceea ce el simțea pentru Tamar era, de fapt, dragoste de sine, deoarece nu voia decât să o folosească pe Tamar pentru a se satisface pe sine. El nu-și putea lua gândul de la ea, iar dragostea aceasta nebună l-a îmbolnăvit cu adevărat. (Vezi 2 Samuel 13:2, 4.)

Ionadab, vărul lui viclean, a observat că Amnon slăbise. Când l-a întrebat care era motivul înfățișării lui jigărite, Amnon i-a spus vărului lui despre „dragostea” pe care o simțea pentru Tamar. Aceasta a fost ocazia dată de Dumnezeu pentru ca Ionadab să fie un prieten adevărat și să-l sfătuiască de bine vărul lui, dar acesta nu a trecut testul și a oferit un sfat al cărui rezultat a dus la o reacție în lanț, în urma căreia Tamar a rămas, pentru toată viața, cu o traumă emoțională gravă, Amnon a murit prematur, iar Israel, în cele din urmă, a ajuns la război civil.

Avertizarea adresată evanghelistului experimentat G. B. Starr ar fi fost potrivită pentru Ionadab: „Cuvintele îți alunecă de pe buze nealese și neaprobate de Dumnezeu. Fii atent ca nu cumva, când va veni momentul să te poți dovedi prieten și să ocupi locul de prieten dând sfaturi înțelepte, să fii

nepregătit” (*Mărturii pentru pastori*, p. 314).

Samson și Amnon au urmat o cale care li se părea corectă, dar care era plină de spini și se termina cu moartea. Aceeași cale le face cu ochiul tinerilor din ziua de azi. Tânărul care alege o cale mai bună este înțelept.

Iosif a ales calea mai bună. Cât de diferită a fost curtea lui față de Maria! Nu știm cum s-au întâlnit cei doi. Biblia îi aduce în prim plan când erau deja logodiți, dar scoate în evidență puritatea lor morală – care a continuat după ce s-au logodit.

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt” (Matei 1:18). S-a spus din nou despre Iosif că „n-a cunoscut-o [pe Maria] până ce ea a născut un

fiu. Și el i-a pus numele Isus” (Matei 1:25).

Mai departe, Biblia ne relatează răspunsul Mariei, atunci când îngerul i-a spus că va rămâne însărcinată: „Maria a zis îngerului: ‘Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?’ ” (Luca 1:34).

Alegerile diferite atrag finaluri diferite. Alegerea lui Samson și ale lui Amnon în ce privește curtenia au adus poporului război și moarte. Alegerile făcute de Iosif și de Maria au adus pace și viață tuturor popoarelor.

Apelul final al lui Moise către Israel este păstrat și pentru noi cei din prezent: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronomul 30:19).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce lucrează Satana din greu să-i unească pe cei incompatibili și nepotrivii? _____

2. Te poți aștepta ca Satana să te ispitească în chiar acest punct. Ce măsuri de siguranță poți lua acum ca să te protejezi împotriva acestui lucru? _____

Studiu suplimentar: *Căminul adventist*, pp. 43-96; *Solii pentru tineret*, pp. 425-466.

SECȚIUNEA II

3. Citește Geneza 24 și *Patriarhi și profeți*, pp. 171-176.

Ce trăsături avea Rebeca, din care se putea anticipa că va fi o soție bună? _____

Care trăsături ale lui Isaac arătau că va fi un soț bun? _____

SECȚIUNEA III

4. În lecție s-a arătat că Ionadab i-a dat lui Amnon un sfat foarte rău. Ce ar fi putut să spună și să facă Ionadab în schimb, pentru ca evenimentele să ia o turnură total diferită? _____

5. „Tinerii n-ar fi ademiniți să păcătuiască dacă ar refuza să meargă pe căile pe care nu pot să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 622). Cum l-ar fi protejat acest principiu pe Amnon, ca să nu comită păcatul uriaș înfăptuit împotriva lui Tamar? _____

6. Cum poate urmarea aceluiași principiu să te protejeze și pe tine de a urma căile greșite ale lui Satana? _____

7. Gândește-te la prietenii tăi. Care dintre ei are nevoie de sfatul bun al unui prieten evlavios chiar acum? _____

Miracole din viața mea

—partea 19, de John N. Loughborough

Nu este loc destul

Din Indiana, fratele Cornell și cu mine am continuat să mergem spre Plymouth, Michigan. Spre sfârșitul călătoriei, când am coborât din trăsură, mi-am lovit rău, de cauciucul roții, degetul mare de la mâna stângă, ceea ce a dus la o infecție severă.

În curând, acel deget a ajuns mare cât trei, iar brațul mi s-a umflat până la umăr. Sufeream atât de mult, încât nu am putut să dorm câteva nopți. Pe când încă eram la Plymouth, am primit o scrisoare de la soția mea, în care îmi scria că, împreună cu Drusilla Orton, fusese în vizită la familia Woodhulls, cu care făcuse cunoștință anterior în Rochester, și toți erau nerăbdători să mă opresc și eu la casa lor din Olcott, N.Y. Ne-am întâlnit la Lockport și m-am întors cu ei. Își doreau să organizăm imediat o întâlnire la Olcott. „N-am dormit de două nopți din cauza acestei infecții teribile”, le-am explicat.

„Anunță întâlnirea”, spuse sora Woodhull; „ne vom ruga și Domnul te va vindeca”. Am făcut întocmai și toată durerea a încetat, umflăturile s-au retras, iar abcesul s-a calmat înainte de ora întâlnirii din seara următoare.

Soția mea și doamna Orton prezentaseră adevărul cu credințioșie în fața familiei Woodhulls, dar aceștia nu luaseră încă decizia de a se preda Domnului. Într-o dimineață, doamna Woodhull le-a întrebat: „Dacă totul este adevărat, din ceea ce mi-ați spus, și este cu adevărat ultima solie, de ce nu este cineva care are viziuni așa cum menționează profeta lui Ioel?” Tot ce aveam dintre scrierile sorei White în momentul acela era *Experiențe și viziuni*. Ele i-au întins un exemplar spunând: „Soră Woodhull, noi vom face treaba în locul tău, în timp ce citești cartea asta.”

A stat într-o altă cameră și a citit, în timp ce ele au lucrat. Citea, ofta și își ștergea lacrimile de pe obraji. Nu a spus niciun cuvânt până nu a terminat cartea. „Cartea asta m-a convins!”, a exclamat ea. „Sunt mulțumită acum. Voi păzi Sabatul”. Această familie a rămas credincioasă pentru tot restul vieții lor și amândoi au trăit până la vârsta de peste șaptezeci de ani.

Din moment ce credințioșii din Michigan și-au dorit să locuiesc și să lucrez în statul lor, am plecat din New York pe 1 noiembrie, făcând o oprire la Milan, Ohio. Numai că în regiunile Huron și Seneca se trezise un interes atât de mare, încât nu am mai putut să părăsim Ohio până în luna mai a anului 1854.

Pe 18 și pe 19 mai, am ținut întâlniri într-o școală din Locke, Michigan. Au venit atât de mulți oameni, încât cele două școli nu ajungeau să-i găzduiască. Fiind o situație de urgență, am scos o fereastră și am improvisat un amvon în spațiul gol, astfel încât să le putem vorbi atât tuturor oamenilor adunați înăuntru, cât și celor din exterior, care stăteau în trăsură și pe iarbă. Văzând ce mulțime de oameni se strânsese, a doua zi am discutat despre organizarea unei întâlniri în cort. În timp ce călătoream la Sylvan, fratele White a sugerat că într-un an ne-am putea aventura să folosim un cort. „De ce să nu o facem de îndată?”, a stăruit fratele Cornell. Cu cât vorbeam mai mult despre asta, cu atât eram mai convinși să o facem.

Când am ajuns acasă, pe data de 22, fratele White i-a explicat ce ne gândeam să facem. Acesta a întrebat cât ar costa cortul. Când i s-a spus că pentru 200 de dolari ar fi trimis la Jackson, i-a întins fratelui White 35 de dolari spunând: „Pot să contribui cu banii aceștia”.

Până după-amiaza târziu am ajuns la Jackson și ne-am întâlnit cu frații Smith, Palmer și J. P. Kellogg. Toți au reacționat la fel ca fratele Glover, cu excepția fratelui Kellogg, care a promis că ne va împrumuta cu tot ce lipsea pentru a-l cumpăra. Pe când soarele asfințea, m-am retras împreună cu frații White și Cornell într-o pădurice și am prezentat problema înaintea Domnului prin rugăciune stăruitoare. În ziua de 23 mai, la prânz, fratele Cornell a plecat la Rochester să cumpere de la E. C. Williams primul cort de întâlniri folosit de adventiștii de ziua a șaptea.

Fratele Cornell s-a dus direct la etajul cu pânzeturii al lui E. C. Williams. Mulțumit să știe că aveam să folosim corturi în lucrarea, acest zelos adventist de ziua întâi a spus: „Am un cort circular, de 18 de metri în diametru, care a fost folosit doar 10 zile la un târg. Este la fel de bun ca unul nou. Am luat un preț bun pentru utilizarea lui, așa că vi-l voi vinde doar pentru costul materialului, adică 160 de dolari. În plus, vă voi oferi un material de steag drăguț, cu motto-ul ‘Ce este Adevărul?’ pe el”. Negocierea a fost încheiată, iar în câteva ore cortul era în drum spre Jackson.

Conexiunea istorică

Caracterul pe care Dumnezeu îl aprobă

Tinerii trebuie să fie instruiți, cu atenție și cu rugăciune, ca să-și poată construi caracterul pe temelia cea tare. Motivul pentru care mulți fac greșeli grave este că nu țin cont de învățăturile experienței. Sfatul părinților și al profesorilor și-a pierdut efectul asupra lor, iar ei cedează tentațiilor inamicului.

Dumnezeu îi iubește pe tineri. El vede în ei mari posibilități pentru bine, dacă își vor da seama de nevoia lor de Hristos și vor zidi pe temelia cea sigură. El le cunoaște și încercările prin care trec. Știe că vor trebui să lupte împotriva puterilor întunericului, care se străduiesc să obțină controlul asupra minții umane, și a deschis căi prin care tinerii și tinerele pot deveni părtași ai naturii divine. Binele pe care ei îl pot realiza prin unirea cu Hristos nu îl vor afla niciodată până când, ca biruitori, vor intra în Împărăția lui Hristos.

Caracterul nu se formează la întâmplare. Nu este determinat de o izbucnire de moment, de un pas în direcția greșită. Repetarea este cea care face ca un comportament să devină obicei și modelează caracterul fie spre bine, fie spre rău. Caracterele potrivite pot fi formate numai prin eforturi perseverente, neobosite, prin folosirea fiecărui talent și a fiecărei capacități spre slava lui Dumnezeu. În loc să facă acest lucru, mulți își permit să plutească în derivă oriunde îi duc impulsivitatea sau circumstanțele. Acest lucru nu se datorează faptului că le lipsește materialul bun, ci acela că nu realizează că Dumnezeu dorește ca ei să facă ceea ce este cel mai bine încă din tinerețea lor. Dacă tinerii de astăzi ar lua poziție așa cum a luat Daniel, ei și-ar încorda fiecare nerv și fiecare mușchi spiritual. Domnul nu dorește ca ei să rămână novici. El își dorește ca ei să ajungă la cel mai înalt nivel de excelență. El le dorește să ajungă la cea mai înaltă treaptă a scării, pentru a putea pași de pe aceasta în Împărăția lui Dumnezeu.

Tinerii care își părăsesc căminul și nu mai sunt sub supravegherea părinților sunt lăsați, într-o mare măsură, să-și aleagă singuri prietenii și asociații. Ei ar

trebui să-și amintească mereu că privirea Tatălui lor din Ceruri este peste ei și că le vede toate nevoile și orice ispită pe care o au de înfruntat. În școli se găsesc întotdeauna niște tineri care, prin cursul acțiunii lor, dezvăluie că mințile lor sunt modelate într-o matriță inferioară. Din cauza îndrumării lipsite de înțelepciune din copilărie, aceștia și-au dezvoltat caracterul unilateral; pe măsură ce au avansat în vârstă, aceste defecte au ajuns să le distrugă experiența. Prin învățatură și exemplu, aceste suflete îi duc în rătăcire pe cei slabi în ce privește puterea morală.

Timpul este de aur, dragi tineri. Nu trebuie să vă puneți în pericol sufletele semănând ovăz sălbatic. Nu puteți să fiți neglijenți în ceea ce privește tovarășii pe care îi alegeți. Stăruțiți asupra a ceea ce este nobil în caracterele altora, iar aceste trăsături vor deveni pentru voi o putere morală de a rezista răului și de a alege binele. Stabiliți-vă ținte înalte. Părinții și profesorii voștri, care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, vă vor susține cu rugăciunile lor ziua și noaptea, vă vor implora și vă vor avertiza; dar toate aceste lucruri vor fi în zadar, dacă alegeți asociați nesăbuiți. Dacă nu vedeți niciun pericol real și credeți că puteți face și bine, și rău, după cum alegeți, nu vă veți da seama că drojdia răutății acționează insidios pentru a murdări și corupe mintea.

Hristos a fost rănit, insultat, abuzat; a fost asaltat de ispită din toate direcțiile și totuși nu a păcătuit, ci a prezentat înaintea lui Dumnezeu o ascultare perfectă, care a fost pe deplin satisfăcătoare. Prin aceasta, El a eliminat pentru totdeauna orice aparență de scuză pentru neascultare. El a venit să-i arate omului cum să asculte, cum să păzească toate poruncile. El S-a prins de puterea divină și aceasta este singura speranță a

păcătosului. El Și-a dat viața pentru ca omul să poată fi părtaș de natură divină, după ce a scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Dumnezeu le-a dat tinerilor talente pe care să le folosească pentru slava Lui; dar mulți folosesc aceste daruri în scopuri nesfințite și nesăbuite. Mulți au abilități care, dacă ar fi cultivate, ar produce un seceriș bogat de realizări intelectuale, morale și fizice. Dar nu se opresc să reflecteze. Ei nu calculează costul acțiunilor lor. Încurajează o nesăbuiță și o nebunie

care nu vor asculta sfatul sau mustrarea. Aceasta este o greșală teribilă. Tinerii și-ar păstra mintea trează, dacă ar realiza că Dumnezeu îi privește și că îngerii lui Dumnezeu le urmăresc dezvoltarea caracterului și le cântăresc valoarea morală.

— *The Youth's Instructor*, 27 iulie 1899

“Părinții și profesorii voștri, care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, vă vor susține cu rugăciunile lor ziua și noaptea...; dar toate aceste lucruri vor fi în zadar, dacă alegeți asociați nesăbuiți.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce atâția tineri fac greșeli și cedează tentațiilor inamicului? _____

2. Descrie atât modul în care nu se formează caracterul, cât și modul în care se formează. _____

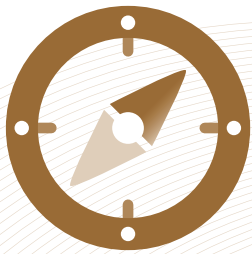
3. Ce fac mulți, în loc să depună efortul de a-și forma un caracter bun? _____
De ce fac asta? _____
4. Ce ar trebui să-și amintească tinerii când își părăsesc casele? _____

5. Cu privire la ce anume nu ne putem permite să fim neglijenți? _____
6. Care sunt cele două lucruri care vor fi în zadar, dacă îți alegi tovarăși nesăbuiți? _____

7. Cum a eliminat pentru totdeauna Isus orice aparență de scuză pentru neascultare? _____

8. Cum a ascultat cu succes Isus, aceasta fiind și singura noastră speranță pentru ascultarea adevărată? _____

9. Ce anume ne-ar face să avem o minte trează? _____
10. Cum îți poți aminti acest lucru într-un mod mai consecvent? _____

Capitole de credință

Răspuns la rugăciunea mamei

Când Isus Și-a trimis ucenicii într-o călătorie misionară, le-a spus: „Cine își pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 10:39). Zdravko și Bozana Stefanovic împărtășesc modul în care chiar aceste cuvinte au fost îndeplinite în viața lui Cala, o doamnă romă care a locuit în orașul sârb Vranje.

Marjan, fiul Calei, și nora acesteia, Begzada, studiau Biblia cu lucrătorii noștri evangheliști de la **Gospel Outreach (GO)**. Lor le plăcea să asculte povestiri despre dragostea lui Dumnezeu și erau foarte interesați de adevărurile din Biblie. Cuplul nostru de evangheliști s-a rugat împreună cu ei, iar aceștia au acceptat toate învățăturile Bibliei. Dar când a sosit momentul de a lua decizia pentru botez, ei au decis să aștepte, spunând că nu sunt încă pregătiți.

Cala, care ascultase cu atenție tot ceea ce lucrătorii evangheliști împărtășiseră cu fiul și cu nora ei, L-a acceptat pe Hristos din toată inima și, cu bucurie pe chip, a cerut să fie botezată. Din acel moment, nu și-a mai putut imagina viața fără Dumnezeu. Împreună cu lucrătorii evangheliști, s-a rugat ca și copiii și nepoții ei să-L accepte pe Hristos ca Mântuitor și să fie botezați.

Din păcate, fiul și nora Calei s-au întors împotriva ei, din cauza iubirii ei pentru Hristos, și au forțat-o să locuiască într-o cameră de la mansardă, fără încălzire pe timpul iernii. Nu i-au permis să folosească soba pe care ea o cumpărase. Membrii bisericii au făcut tot posibilul să-i ofere Calei confort și mâncare. De asemenea, s-au rugat împreună cu ea.

Într-o zi de iarnă, pe când urca scările acoperite de gheață ca să ajungă în camera ei, a alunecat și a căzut, rănindu-se grav. Nu la mult timp după aceasta, a murit.

O femeie din Serbia

© photo: License—<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/>

Amintirile despre credința ei au început să-i deranjeze pe fiu și pe noră, aceștia nemaigăsindu-și pacea. Nu mai puteau să mănânce, să bea sau să doarmă. Se simțeau vinovați din cauza lucrurilor pe care le făcuseră mamei lor. Lucrătorii noștri evangheliști de la **GO** au continuat să viziteze această casă. Marjan și Begzada au vorbit despre cum mama lor își dorise ca ei să-L accepte pe Isus Hristos în viața lor. El era singurul care îi putea ierta pentru ceea ce făcuseră și să le dea o pace durabilă. Inimile lor au fost atinse și, în cele din urmă, Marjan și Begzada au fost botezați și s-au alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din acel loc.

La revenirea lui Isus, Cala va fi plăcut surprinsă să-și vadă copiii și nepoții alăturându-i-se în dimineața învierii. Suferința și respingerea ei nu au fost în zadar. Când a murit, familia ei a găsit mântuirea eternă în Hristos.

„Ucenicii lui Hristos sunt reprezentanții Săi pe pământ; și Dumnezeu intenționează ca ei să fie lumini în întunericul moral al acestei lumi, răspândiți peste tot în țară, în orașe, sate și metropole, ‘o priveliște pentru lume, îngeri și oameni’.”

—Mărturii pentru biserică, vol. 2, p. 631.

Orice lucrător evanghelist al GO este una din acele lumini răspândite prin orașe, localități sau regiuni rurale în toată lumea. Dacă vrei să grăbești revenirea lui Isus, cercetează programul „Adoptă un lucrător evanghelist” al GO. Dacă vrei să afli mai multe, vizitează adoptworker.org

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

17 mai

Cum să te raportezi la PRESIUNEA DE GRUP

Text de memorat | Proverbele 1:10,15,16

Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei... să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor! Căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge.

SECȚIUNEA I

Era Paștele, iar soldații romani erau în stare de alertă maximă. Dimineața devreme, guvernatorul roman, Pilat, a fost chemat să iasă în grabă din dormitor. Deși iritat pentru că-i fusese întrerupt somnul, era pregătit să rezolve rapid orice chestiune urgentă pentru a evita o revoltă în timp ce vizitatorii umpleau cetatea.

O mulțime pregătită de lișaj, având conducătorii evrei în frunte, îi cereau lui Pilat să-L execute pe Hristos ca pe un criminal. După ce L-a cercetat, Pilat și-a dat seama că Isus era nevinovat și că trebuia să fie eliberat. În acel moment, Pilat trebuia să-și exercite statutul de comandant, dând un exemplu și făcând ceea ce era corect, fără să ezite. El ar fi trebuit să-L elibereze pe Isus ferm și imediat, să disperseze gloata și să-i aresteze pe agitatori, dacă era cazul.

Însă Pilat, temându-se de reaua intenție a oamenilor, a întârziat să acționeze. Această indecizie fatală a declanșat o cascadă de evenimente legate

între ele, previzibile și de neevitat, care a dus la transferarea autorității și a luării deciziei către un grup sau un individ determinat. Această secvență de evenimente este frecvent întâlnită în familii, școli, comunități și popoare. Mai întâi, Pilat a întreprins o încercare inutilă de a face mulțimea să ia decizia corectă raționând cu oamenii. Bineînțeles, această tentativă nu avea cum să reușească, deoarece gloatele puse pe scandal sunt, în sine, iraționale.

În al doilea rând, Pilat s-a aventurat să transfere luarea deciziei asupra altei persoane. Într-o situație de criză, o astfel de decizie durează mult să fie

“ Numai acționând din principiu în probele vieții de zi cu zi putem dobândi puterea de a rămâne neclintii și credincioși în cele mai periculoase și mai dificile situații. ”

—Divina vindecare, p. 490

DIN CUPRINS: C-20
Cum să te raportezi la presiunea de grup
Prima noastră tabără de corturi
Decizia caracterului
Isus, Marele Medic

împlinită și, în general, este lipsită de succes. „Când a auzit Pilat de Galileea, a întrebat dacă Omul acesta este galileean, iar când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la acesta, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea” (Luca 23:6, 7).

În al treilea rând, Pilat a căutat să forțeze gloata să ia decizia corectă, încercând să-i sugereze o alternativă inacceptabilă. Numai că în nebunia ei, mulțimea a acționat împotriva propriului interes.

„La fiecare praznic al Paștelor, dregătorul avea obicei să slobozească norodului un întemnițat, pe care-l voiau ei. Pe atunci aveau un întemnițat vestit, numit Baraba. Când erau adunați la un loc, Pilat le-a zis: ‘Pe care voți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care Se numește Hristos?’ Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui. Pe când stătea Pilat pe scaun la judecată, nevastă-sa a trimis să-i spună: ‘Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta, căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui’. Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare. Dregătorul a luat cuvântul și le-a zis: ‘Pe care din amândoi voți să vi-l slobozesc?’ ‘Pe Baraba’, au răspuns ei” (Matei 27:15-21).

SECȚIUNEA II

Decizia lui Pilat este un semnal de avertizare pentru toți cei care ezită să facă lucrul corect atunci când nu este cel mai popular lucru de făcut, ori când este chiar periculos. Aceasta ilustrează adevărul din 1 Petru 3:17: „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!”

„Dacă ar fi rămas de la început hotărât, refuzând să condamne un Om pe care L-a găsit nevinovat, Pilat ar fi rupt atunci lanțul fatal care avea să-l lege în remuşcare și vinovăție cât timp avea să mai trăiască” (*Viața lui Isus*, p. 732). Prin semnarea ordinului de condamnare la moarte a lui Hristos, Pilat și-a pus singur cătușele; el și-a semna propria condamnare la moarte. El nu avea să mai fie niciodată un om liber.

De ce a luat Pilat decizia greșită într-un moment de criză? „Pas cu pas, Pilat a pășit pe drumul violării conștiinței sale. El s-a sustras judecății după dreptate și adevăr și acum s-a trezit aproape fără putere în mâinile preoților și ale conducătorilor. Șovăiala și nehotărârea s-au dovedit a fi ruina lui” (*Idem.*, pp. 731, 732). Ceea ce facem într-un moment de criză este aproape întotdeauna predeterminat de nenumăratele decizii aparent mici și ne semnificative luate mai înainte în viață.

Fiecare persoană care a trăit vreodată s-a confruntat

În al patrulea rând, Pilat a încercat să liniștească mulțimea. El le-a spus: „Iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-l pârați. Nici Irod nu i-a găsit nicio vină... Eu deci, după ce voi pune să-L bată, îi voi da drumul”. Doar că, încercarea de calmare și compromis prin bătaia unui om nevinovat era o dovadă de slăbiciune, iar gloata a primit imboldul de a îndrăzni mai mult. „Dar ei strigau în gura mare și cereau de zor să fie răstignit. și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit” (Luca 23:14-16, 23).

În cele din urmă, Pilat a cedat cererilor gloatei, așezând vina asupra celor din mulțime și aducându-și argumente că acțiunile lui înțelepte preveneau ceva mult mai rău. „Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: ‘Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!’”; „Pilat a hotărât să li se împlinescă cererea” (Matei 27:24; Luca 23:24).

Gestul lui Pilat de a se spăla pe mâini i-a liniștit conștiința, dar nu l-a făcut nevinovat de acțiunile lui. (Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

cu dilema lui Pilat. „Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. Curentul merge cu putere în direcția cea rea și acela care acceptă compromisuri cu răul este spulberat în întunericul dens al vinovăției” (*Idem.*, p. 738).

În mijlocul presiunii de a ne conforma practicilor unui stil de viață nesănătos, lipsei de modestie în îmbrăcăminte sau acțiunilor imorale, Cuvântul lui Dumnezeu ne poate menține credincioși. Nu trebuie să ne ascundem, cum a făcut Pilat, în fața pretențiilor unei lumi care disprețuiește adevărul. Pentru cei care își dau acordul, porunca lui Dumnezeu este o făgăduință: „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău” (Exodul 23:2).

Cât de diferită de ezitarea lui Pilat a fost acțiunea decisivă a lui Galion, guvernatorul roman al Ahaiei, când „iudeii s-au ridicat cu un gând împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată” și au

început să-l acuze (Faptele apostolilor 18:12). „Ei se așteptau, ca și în alte ocazii asemănătoare din trecut, să aibă autoritățile de partea lor; cu voci puternice și mânioase, și-au prezentat plângerile împotriva apostolului spunând: ‘Omul acesta ațâță pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva Legii’.” (*Schițe din viața lui Pavel*, p. 107)

Galion era un guvernator roman la fel ca Pilat. Tot la fel ca Pilat, s-a confruntat cu o gloată pusă pe ucis, instigată de evrei. Doar că finalurile au fost diferite.

Pana inspirată îl descrie pe Galion ca pe „un om integru” (*Faptele apostolilor*, p. 253). Când a văzut că Pavel era nevinovat, nu a ezitat. Fără nicio clipă de întârziere, fără ca măcar să aștepte ca Pavel să se apere și

să inflameze și mai mult gloata, „Galion a zis iudeilor: ‘Dacă ar fi vorba de vreo faptă rea sau de vreo blestemăție, v-aș asculta după cuviință, iudeilor! Dar, dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume și asupra Legii voastre, treaba voastră; eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri’. Și i-a alungat de la scaunul de judecată.” (Faptele apostolilor 18:14-16).

Acțiunea fermă a lui Galion a înăbușit tumultul. Gloata schimbătoare s-a întors împotriva instigativilor revoltei. Lucrearea lui Pavel nu a fost întreruptă, iar Pavel a rămas la Ahaia „destul de multă vreme” (Faptele apostolilor 18:18). Galion nu și-a petrecut restul vieții chinuit de remușcări.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Ruben era cel mai în vârstă fiu și conducătorul fraților lui. El nu ar fi trebuit niciodată să tacă și să-i lase pe Levi și pe Simeon să-și amestece frații în acel plan nebunesc de a-l ucide pe Iosif și de a-i arunca trupul într-o groapă. Ruben ar fi trebuit de-îndată și într-un mod ferm să se opună întregului plan. În loc de aceasta, el a încercat o strategie duplicitară, prin care a crezut că va putea și să-și păstreze relația cu frații lui, și să îl salveze pe Iosif.

„Ruben a auzit lucrul acesta și l-a scos din mâinile lor. El a zis: ‘Să nu-i luăm viața!’ Ruben le-a zis: ‘Să nu vărsați sânge, ci mai bine aruncați-l în groapa aceasta care este în pustie și nu puneți mâna pe el’. Căci avea de gând să-l scape din mâinile lor și să-l aducă înapoi la tatăl său” (Geneza 37:21,22).

Apoi, îngrijorat că va ceda presiunii de grup, Ruben și-a părăsit frații. Însă planul lui a eșuat, deoarece, în timp ce era plecat, ceilalți frați l-au vândut pe Iosif unor negustori ismailiți. Ceva mai târziu, „Ruben s-a întors la groapă” ca să-l salveze pe Iosif, dar „Iosif nu mai era în groapă”. Ruben „și-a rupt hainele, s-a întors la frații săi și a zis: ‘Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?’ ” (Geneza 37:29,30).

Cedând presiunii celorlalți, s-a alăturat fraților lui și și-a înșelat tatăl. Întreaga experiență l-a făcut pe Ruben să trăiască aproape două decenii de vinovăție

și de remușcare. Pe bună dreptate, Iacov i-a descris caracterul astfel: „Năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea” (Geneza 49:4).

Solomon ne dă singurul sfat sigur de urmat într-o astfel de situație. „Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei” (Proverbele 1:10).

Chiar dacă am fost prinși în capcana compromisului, nu trebuie să continuăm pe calea vinovăției și a remușcării. Prin puterea lui Dumnezeu, ne putem schimba calea chiar acolo unde ne aflăm. Ioas, tatăl lui Ghedeon, este un bun exemplu al acestui adevăr.

Ioas locuia în Ofra în perioada timpurie a judecătorilor, într-un timp de apostazie generală. Familia lui se închina la Baal și suferiseră mult din cauza prădătorilor care îi jefuiau pe israeliți, ca urmare a neascultării lor de Dumnezeu. „Despre curajoșii lui fii se spunea: ‘Fiecare avea înfățișarea unui fiu de împărat’ (Jud. 8:18). Toți, cu

“Devoțiunea și evlavia stabilesc o relație atât de strânsă între Isus și ucenicii Săi, încât creștinul devine asemenea Lui. Prin puterea lui Dumnezeu, caracterul slab și șovăielnic [al ucenicului] este schimbat într-unul puternic și statornic.” — *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi.*, pp. 37, 38

excepția unuia singur, căzuseră în lupta cu madianiții, iar numele acestuia [Ghedeon] ajunsese un prilej de groază pentru năvălitori” (*Patriarhi și profeți*, p. 546).

Eroii lui Dumnezeu sunt reformatori și ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Într-o noapte, Ghedeon a distrus altarul și idolul tatălui lui, înlocuindu-le cu un altar înălțat lui Iehova. Acțiunea lui Ghedeon a fost descoperită în dimineața următoare, când locuitorii cetății s-au adunat ca să se închine. Furioși din cauza pierderii idolului lor, „atunci, oamenii din cetate au zis lui Ioas: ‘Scoate pe fiul tău ca să moară, căci a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat parul sfânt care era deasupra lui’ ” (Judecătorii 6:30).

Ioas, la fel ca Galion, nu a încercat să ajungă la un compromis cu gloata sau să o potolească. Fără nicio

ezitare, „Ioas a răspuns tuturor celor ce s-au înfățișat înaintea lui: ‘Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal să moară până dimineață. Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul’ ” (Judecătorii 6:31). (Vezi Deuteronomul 13:6-11.) În urma acestui răspuns hotărât, „gândul de a-l ucide pe Ghedeon a fost lăsat la o parte, iar când el a dat semnalul de război, bărbații din Ofra au fost printre primii care s-au adunat sub steagul lui” (*Patriarhi și profeți*, p. 548).

Când este vorba despre presiunea de grup, ești un lider sau un discipol? Ești ca Ruben și Pilat sau ca Galion și Ioas?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce indecizia lui Pilat i-a adus dispreț? _____
2. Pilat a încercat de câteva ori să-L elibereze pe Isus. De ce eforturile lui nu-l fac nevinovat? _____

3. Porunca a opta interzice războaiele de cucerire și jefuire (Exodul 20:15; *Patriarhi și profeți*, p. 309). Folosindu-se de procentul majoritar al germanilor din populația țării, Adolf Hitler a anexat Austria, în 1938, și a cerut și anexarea unor teritorii din Cehoslovacia. Având în vedere că cererile lui Hitler erau încălcări flagrante ale Legii lui Dumnezeu, ale propriilor tratate ale Germaniei și ale legilor internaționale, ce sfat le-ai fi dat politicianilor francezi și britanici care „negociau” cu Hitler? _____

Neville Chamberlain a pregătit un nou tratat, care să-l potolească pe Hitler, satisfăcându-i o mare parte din pretenții. Încântat, Chamberlain a anunțat tratatul ca fiind unul al „păcii momentului”, iar Hitler a apărut pe coperta revistei Time ca „omul anului”. Ținând cont de experiența lui Pilat cu compromisul și cu satisfacerea unor cerințe greșite, cât de bine te-ai aștepta să funcționeze pentru tine compromisul? _____

4. Citește *Patriarhi și profeți*, pp. 575-580. Ce efect are asupra copiilor lipsa de hotărâre a părinților? _____

SECȚIUNEA II

5. Cine ai prefera să îți fie judecător, Pilat sau Galion? _____ De ce? _____
6. Ce efect are asupra copiilor caracterul hotărât al părinților? Geneza 18:19; Proverbele 22:6 _____
7. Aplică ce ai învățat despre presiunea de grup și explică de ce rezistența fermă, imediată și decisivă în fața ispitei (în loc să te joci cu ea) te va ajuta să învingi păcatul. _____

SECȚIUNEA III

8. În ce fel planul lui Ruben de a-l băga pe Iosif într-o groapă este similar cu planul lui Pilat de a pune ca Isus să fie bătut și apoi eliberat? _____
9. În ce ispite specifice ai putea da dovadă de mai multă hotărâre, asemenea lui Galion și lui Ioas? _____

Miracole din viața mea

— partea 20, de John N. Loughborough

Primele noastre întâlniri de cort

La două săptămâni de când am vorbit despre proiectul cu cortul, l-am ridicat pe al nostru în Battle Creek, în colțul sud-estic al străzilor Tompkins și Van Buren. A fost privilegiul meu să prezint prima predică. Vocile noastre au sunat bine din acel loc înalt. Mi s-a spus că pot fi auzit predicând de la o milă distanță. La acea întâlnire, a vorbit și fratele Cornell.

Domnul Noble, șeful poștei din Battle Creek, a devenit foarte interesat de ceea ce se întâmpla, el locuind aproape de cort. Le-a spus tuturor celor pe care i-a văzut să meargă la cort pentru că vor auzi ceva care merită. Astfel, în acele trei zile ale primelor noastre întâlniri de cort, au participat mulțimi de oameni.

Revenind din Wisconsin pe la jumătatea lunii iunie, soții White s-au întâlnit cu noi la Grand Rapids, pentru o adunare generală de trei zile a poporului nostru din acea parte a statului. Cu această ocazie, mulțimea de cetățeni care a participat la întâlnirea noastră a putut afla despre convingerile noastre. După ce am strâns cortul, în casa unuia dintre frații noștri a fost ținută o întâlnire pentru rugăciune și de sfătuire. În timpul acesteia, am fost hirotonit pentru slujirea Evangheliei prin rugăciune și prin punerea mâinilor de către frații White și Cornell, primul serviciu de acest fel care a avut loc printre adventiști.

În date de 4 iulie am ținut întâlniri la Tyrone, lângă casa tatălui fratelui Cornell. Apoi, următoarea noastră întâlnire a avut loc într-o dumbravă, la aproximativ trei mile de Rochester, Michigan. Deoarece evenimentul a fost în mijlocul perioadei de strâns fânul și de recoltat, am ridicat cortul vineri după-amiază și am avut două întâlniri de Sabat și trei în ziua de duminică. Apoi ne-am strâns cortul și am lucrat patru zile și jumătate pentru salariile cu care să plătim cheltuielile cu cortul și îngrijirea familiilor noastre.

Înainte de acest timp, nu se făcuse niciun efort pentru vânzarea revistelor și broșurilor noastre către public, acestea fiindu-le oferite gratis celor interesați, cheltuielile fiind suportate din donații de la oamenii noștri. Când fratele White a sugerat că oamenii ar putea fi dispuși să plătească un mic preț pentru ele și, astfel, să ne permitem să publicăm mai multe, eu am promis că voi încerca să fac așa. Așadar, duminică, în timp ce țineam întâlnirea, am oferit cărți spre vânzare, afișându-le pe platforma din față, unde stătea vorbitorul.

La ora 9 dimineața, în a treia duminică a întâlnirilor în cort, dumbrava era plină de oameni. Cortul nostru se umpluse, iar mulți oameni, care mai puteau umple încă un cort de aceeași dimensiune, se așezaseră pe pământ. Proprietarul cortului nostru a numărat 246 de căruțe venite la fața locului și, cu toți cei care erau pe jos sau călare, a estimat prezența a aproximativ 2 000 de oameni. L-am invitat pe fratele Russell, un pastor metodist, să-și expună opiniile cu privire la chestiunea Sabatului de la ora 10:30. De la ora 9:00 prezentasem eu o predică despre perpetuitatea Legii, pe care fratele Russell a auzit-o. El își scrisese dinainte predica, dar când a citit-o, întorcea uneori două sau trei foi deodată. Unii din public au spus ulterior că predica mea i-a răvășit manuscrisul. Predica lui a fost, de fapt, o confirmare a celor spuse mai înainte – că temelia pentru păstrarea duminicii vine din tradiție, neexistând în Scriptură nicio poruncă în acest sens.

La încheierea predicii fratelui, am anunțat o analiză a predicii sale la ora unu și i-am solicitat în mod special să rămână. El a refuzat, chiar și în urma celor mai serioase rugăminți ale membrilor lui. Congregația noastră a rămas toată, oamenii venind pregătiți să petreacă întreaga zi acolo. După ultima întâlnire, oamenii au cumpărat cele câteva cărți pe care le aveam de vânzare – în valoare de 50 de dolari. Pentru 0,35 dolari, ei au putut cumpăra un set complet din tot ceea ce le puteam oferi. Unii, de asemenea, au pus bani de cheltuială pe platformă, lângă amvon, în valoare de 18 dolari.

Printre cei din publicul nostru din această ultimă zi de întâlniri a fost și R. J. Lawrence, un pastor baptist sincer. În timp ce călărea spre casă pe calul său, vecinii lui care asistaseră la întâlnire l-au întrebat ce gândea despre predica zilei aceleia. Ducându-și mâna la cap, el a răspuns: „O, capul meu este atât de plin, încât am nevoie de trei zile să mă gândesc.” În urma analizei făcute, a devenit pastor adventist de ziua a șaptea și și-a petrecut restul vieții slujind cauzei.

Conexiunea istorică

Decizia caracterului

Fiecare tânăr trebuie își să cultive puterea de decizie. O voință împărțită este o cursă și a fost cauza ruinei multora. În „Călătoria pelerinului” de Bunyan, există un personaj numit Maleabil. Tinerilor, evitați acest tip de personaj.

Aceia care au această trăsătură de caracter sunt persoane foarte plăcute, dar sunt ca o trestie scuturată de vânt. Ele nu posedă nicio putere de voință. Dacă nu veți fi hotărâți, vă veți găsi casa – caracterul vostru – construită pe o fundație de nisip.

Aceia care vor rămâne pe calea pregătită pentru cei răscumparați de Domnul nu trebuie să fie influențați în chestiuni de conștiință. Ei trebuie să dea dovadă de hotărâre morală și nu trebuie să se teamă că sunt considerați ciudați.

Sunt mulți cei schimbați de curențele actuale. Ei așteaptă să audă ce crede altcineva și acceptă opinia aceluia ca fiind cu totul corectă. Ei nu Îi spun Domnului: „Doamne, nu pot lua nicio hotărâre până nu voi cunoaște voia Ta”. Dacă acești tineri s-ar sprijini întru totul pe Dumnezeu, ei ar crește puternici în puterea Lui.

Nu trebuie să ne modelăm după criteriul lumii sau după felul lumii. „Îndrăzniți să fiți ca Daniel; îndrăzniți să fiți diferiți”. Astfel, la fel ca Moise, veți rezista și voi ca și cum Îl vedeți pe Cel invizibil. O atitudine tăcută și lașă în fața asociațiilor răi vă vor face asemenea lor.

Îndrăzniți să faceți ce este corect. Construiți-vă o individualitate proprie. Dacă vreți să reușiți în tot ce este înălțător și nobil, trebuie să vă educați să stați hotărât pentru ceea ce este bine.

Isus a arătat care vă este valoarea prin prețul pe care l-a plătit pentru răscumpărarea voastră. Mântuirea voastră a fost cumpărată cu agonie și cu sânge. Totul este în favoarea voastră. Tot ce ar fi putut face Dumnezeu a fost făcut. Dându-L pe Isus să fie ispășirea păcatelor voastre, Dumnezeu v-a dat puterea de a rezista și de a birui răul.

Dacă doriți, puteți fi de neclintit. Veți avea nevoie de un ajutor mult mai mare decât vă poate oferi orice prieten uman, dar acest ajutor este promis, dacă veți consimți să vă formați noi obiceiuri. Aceasta va necesita efort din partea voastră, un efort persistent; căci dacă Satana va vedea că pășiți hotărâți pentru Hristos, el va folosi orice metodă ingenioasă ca să vă înșele și să vă ducă la ruină. Dar Hristos le-a asigurat un refugiu celor slabi și ispitiți, iar îngerii Săi vor ajuta, proteja și călăuzi fiecare suflet care se încrede în El.

Aveți la îndemână posibilități nelimitate. Omul, așa cum îl privește Dumnezeu, este un fiu al Său. „Acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi, nu s-a arătat încă: dar știm că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El; căci Îl vom vedea așa cum este. Și orice om care are această speranță în El se curăță, așa cum El Însuși este curat” (1 Ioan 3:3). Este privilegiul vostru să vă întoarceți de la tot ceea ce este ieftin și inferior și să vă ridicați la un standard înalt – să fiți respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu.

Lucrarea religioasă pe care Domnul le-o încredințează celor tineri, și oamenilor de orice vârstă, arată respectul pe care Îl are El față de ei ca fii și fiice ale Lui. El le încredințează responsabilitatea stăpânirii de sine. Îi cheamă să fie părtași cu El în marea lucrare de răscumpărare și de înălțare. După cum tatăl își ia fiul în parteneriat în afacerea sa, tot așa și Domnul Își ia copiii în parteneriat cu Sine. Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Isus spune: „Așa cum M-ai trimis pe Mine în lume, așa îi trimit și Eu pe ei în lume”. Nu ați vrea, mai degrabă, să alegeți să fiți un copil al lui Dumnezeu decât un slujitor al lui Satana și al păcatului, având numele înregistrat ca dușman al lui Hristos?

Tinerii și tinerele au nevoie de mai mult din harul lui Hristos ca să aducă principiile creștinismului în viața lor de zi cu zi. Pregătirea pentru venirea lui Hristos este o pregătire făcută prin Hristos pentru exercitarea celor mai înalte calități ale noastre. Este privilegiul fiecărui tânăr să facă din caracterul său un edificiu frumos. Există o nevoie pozitivă de a fi aproape de Isus. El este forța noastră, eficiența și puterea noastră. Nu putem depinde de noi înșine pentru niciun moment.

Tineri și tinere, exercitați-vă capacitățile cu credincioșie, împărtășind cu generozitate lumina pe care Dumnezeu v-o dă. Studiați cum le puteți oferi cel mai bine celorlalți pace, lumină, adevăr și

“O atitudine tăcută și lașă în fața asociațiilor răi vă va face asemenea lor.”

numeroasele binecuvântări bogate ale cerului. Dezvoltați-vă în mod constant. Faceți eforturi să ajungeți mai sus și tot mai sus. O mare valoare are acum capacitatea de a vă pune la lucru puterile minții și ale trupului având ca țintă

realitățile veșnice. Căutați pe Domnul în modul cel mai serios, ca să puteți deveni din ce în ce mai rafinați și mai cultivați spiritual ...

Perseverați în munca pe care ați început-o până câștigați victorie după victorie. Educați-vă pentru un scop. Păstrați în vedere standardul cel mai înalt pe care îl puteți realiza, mai bun și tot mai bun, reflectând, astfel, slava lui Dumnezeu.

— *The Youth's Instructor*, 25 ianuarie 1910

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce trebuie să cultive fiecare tânăr? _____
Ce este o cursă și a provocat ruina multora? _____
2. Ce așteaptă mulți să audă, în loc să caute să cunoască voința Domnului într-o anumită privință? _____

3. Ce ne face să ne unim cu asociații noștri răi? _____
4. Pentru ce este esențială cultivarea hotărârii pentru dreptate? _____

5. Pentru a fi hotărâți și pentru a ne forma noi obiceiuri este nevoie de un efort persistent din partea noastră. De ce? _____

Ce ajutor a oferit Hristos pentru această situație? _____
6. Cum își arată Domnul respectul Său pentru noi, copiii Săi? _____

7. Care este privilegiul pe care îl putem avea? _____

8. Ce ar trebui să studiem ca să știm ce să facem? _____
9. Ce este de valoare acum? _____
10. Cum poți obține victorie după victorie? _____
Cum poți realiza un bine tot mai mare? _____

Capitole de credință

Isus, Marele Medic

Isus a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă bleastă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). Funcționează!

Lexmy Îi ura pe adventiști încă de când aceștia veniseră în sat și își construiseră biserica exact în spațiile casei ei. Ea, familia ei și aproape toată lumea din sat era hindusă. Hindușii au mii de zei pe care îi venerază de generații. Spre deosebire de Dumnezeu creștin invizibil, hindușii își pot vedea zeii, gândea Lexmy.

Când Israel, evanghelist al **Gospel Outreach** și conducătorul adventiștilor din zonă, venea la biserică să înceapă întâlnirea de rugăciune sau închinarea de Sabat, ea striga la el: „Dumnezeu tău nu este un zeu adevărat! Ai venit aici numai pentru a obține hrană de la acești oameni, vânzându-le o religie falsă.”

Ea i-a batjocorit, criticat și reproșat atât pe lucrător, cât și pe oamenii care participau. Cu toate acestea, Israel se oprea întotdeauna la ea acasă, în timp ce mergea în vizită la membrii lui și la oamenii din sat.

Într-o zi de joi, când Israel s-a oprit la casa lui Lexmy, a găsit-o la pat. Gemea și avea febră mare. Israel a întrebat dacă se poate ruga pentru ea.

– Cred că da, a spus ea.

S-a rugat ca ea să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeu viu căruia Îi pasă de oameni și care poate vindeca. După rugăciune, a ieșit și și-a continuat vizitele.

În dimineața de Sabat, a apărut o nouă față în biserică. Lexmy a dat buzna bucuroasă până peste cap. Le-a spus tuturor că Israel s-a rugat lui Dumnezeu pentru ea și că Dumnezeu o vindecase complet. Niciunul dintre zeii ei nu putuse să facă asta. Și-a cerut scuze pentru că îl înjurase pe pastor și biserica. Acum, voia să participe și să afle mai multe despre acest Dumnezeu. A mai spus și că va aduce și alți oameni.

Fidelă cuvântului dat, a adus-o pe una dintre cele mai bune prietene și i-a invitat și pe alții. Soțul ei însă o îngrijorează cel mai mult. Ea l-a rugat pe pastor și pe membri să se roage ca și el să Îl accepte pe Hristos. Acesta încă se închină idolilor familiei, dar Lexmy ar dori să scape de ei și să îl vadă pe soțul ei mântuit.

Într-un alt sat, o altă femeie a experimentat puterea vindecătoare a lui Isus. Într-o sâmbătă, băiatul ei a venit acasă de la Școala de Sabat exclamând:

– Mami! Mami! Ghici ce am învățat azi la școala de Sabat! Profesorul mi-a spus o poveste despre un doctor foarte renumit din Israel. Acum lucrează în India și El poate vindeca ochii orbi.

– Ești sigur, Suresh?, și-a întrebat mama fiul.

– Da, mami. Te rog să vii cu mine la centrul de vindecare unde lucrează El.

– Dar, fiule, El nu va putea să-mi vindece ochii. Eu nu am putut să văd nimic niciodată. Ochii mei erau stricați încă dinainte de a mă naște. În plus, nu am suficienți bani pentru a plăti un doctor atât de grozav, i-a spus mama.

Dar fiul nu s-a lăsat descurajat.

– El nu cere bani. Iubește să vindece oamenii. Vino cu mine repede! Hai, ia-mi mâna!

La centrul de vindecare, un lucrător al Evangheliei de la **Gospel Outreach** i-a salutat călduros pe cei doi.

– Pace ție și fii bine venită, i-a spus el mamei.

– Vă rog, domnule, a spus băiatul, invitați-L pe doctorul Isus să o vadă pe mama mea. Știu că poate să-i vindece ochii chiar acum.

– Am un plan, a răspuns tânărul pastor. Va dura 40 de zile. Iată ce trebuie să facem: Vino aici în fiecare zi și voi vorbi cu doctorul Isus. Înainte să sosești în fiecare zi, voi sări peste o masă, ținând post, pentru a putea petrece chiar mai mult timp de vorbă cu doctorul Isus.

– Orice ai spune, vom face, a răspuns mama.

În a patruzecia zi, toată lumea era încântată. Suresh abia aștepta să-și privească mama văzându-i fața zâmbitoare pentru prima dată. „Și acum, doctore Isus, Te rog, deschide ochii surorii Tale mai mici ca să poată vedea cât de fericit este Suresh”, s-a rugat lucrătorul.

Și exact așa s-a întâmplat. Suresh s-a uitat în ochii mamei sale și a văzut lacrimi de bucurie revărsându-se pe fața ei.

– Știam că o vei face! Mulțumesc, doctore Isus!

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

24 mai

Referitor la REFORMĂ

Text de memorat | Proverbele 19:20,21

Ascultă sfaturile și primește învățătura, ca să fii înțelept pe viitor! Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește.

SECȚIUNEA I

După moartea lui Solomon, împărăția s-a rupt în două regate competitive, care s-au aflat adesea în război între ele. Partea nordică a Israelului era mai mare din punct de vedere geografic, precum și ca populație, și și-a păstrat numele de Israel (iar mai târziu s-a numit Samaria), în timp ce zona sudică a primit denumirea de Iuda.

La numai douăzeci de ani de la separare, Asa, un tânăr care avea probabil în jur de douăzeci de ani, a fost chemat să ocupe tronul lui Iuda. Cum avea să conducă un tânăr atât de lipsit de experiență o mică țară înconjurată de dușmani, sfâșiată de certuri și amenințată de un val de imoralitate?

În prima lui acțiune rămasă în arhivă, Asa „a scos din țară pe sodomiți” (1 Împărați 15:12). Cuvântul „sodomie” este un termen biblic pentru homosexualitate. Astăzi, ca și atunci, „mulți sunt atât de orbi față de caracterul grav al păcatului, încât aleg să ducă o viață imorală pentru că aceasta

se potrivește înclinației firești, pervertite, a inimii lor... Oamenii corupți consideră că este mai ușor să interpreteze greșit Scripturile, pentru a-i susține în nelegiuirea lor, decât să renunțe la corupția și la păcatul lor și să aibă o inimă și o viață curate” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 141).

Asa „a îndepărtat altarele dumnezeilor străini și înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești și a tăiat astartele” (2 Cronici 14:3). Pe lângă aceste reforme, Asa a încurajat redeșteptarea. El i-a îndemnat pe locuitorii din Iuda „să caute pe Domnul Dumnezeuul părinților săi și să împlinească Legea și poruncile” (versetul 4).

“ Cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre este redeșteptarea adevăratei evlavii. Aceasta ar trebui să fie prima noastră lucrare. ”

—*The Review and Herald*, 22 martie 1887

DIN CUPRINS:

C-21

Referitor la reformă

Miracole în New York

Importanța încrederii în Dumnezeu

Când mi-a fost foame

Cu aceste acțiuni, Asa a luat cele mai eficiente măsuri ca să unească țara, „și împărăția a avut pace sub el” (versetul 5). Contrastul dintre Iuda și Israel era uimitor. În timp ce Iuda avea liniște, era puternic și stabil, Israel era slăbit de diviziuni și de certuri.

Cu toate că Iuda s-a bucurat de pace timp de zece ani, totuși, în timpul acesta, poporul s-a confruntat cu dușmani formidabili. Asa a profitat cu înțelepciune de această perioadă de pace ca să-și întărească regatul. A construit cetăți, înconjurându-le „cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare” și avea o armată de mai bine de jumătate de milion de oameni. (Vezi versetele 1, 7 și 8.)

Nimeni nu poate înainta în reformă fără să întâlnească opoziție, iar Satana caută în mod activ să împiedice aceste reforme conduse de tineri. În timpul celui de-al treilea an al lui Asa, în Israel a avut loc o lovitură de stat; împăratul Nadab a fost ucis, iar Baeșa a pus mâna pe regat. (Vezi 1 Împărați 15:28.)

Baeșa ura reformele lui Asa și, de-a lungul domniei lui de 24 de ani, a fost ostil față de Iuda. (Vezi 1

Împărați 15:16, 32.) Satana l-a stârnit pe Zerah, un conducător etiopian agresiv, care a atacat Iuda cu o uriașă „oștire de un milion de oameni și trei sute de care” (2 Cronici 14:9). Raportul față de armata lui Asa era de aproape 2 luptători la 1!

În fața acestei situații de criză, Asa a răspuns rugându-se. A strigat către Domnul, Dumnezeuul lui, și a spus: „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare, vino în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeuul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeuul nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!” (versetul 11).

Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și a răspuns: „Domnul a lovit pe etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda, și etiopienii au luat-o la fugă.... Etiopienii au căzut fără să-și poată scăpa viața, căci au fost nimiciți de Domnul și de oștirea Lui” (versetele 12 și 13).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Satana a urmărit ca prin atacul etiopienilor să slăbească regatul Iuda, vrând să distrugă lucrarea bună pe care o realizase Asa. Oricum, „n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr” (2 Corinteni 13:8).

În loc ca atacul acesta să distrugă regatul, mai mult l-a întărit și l-a îmbogățit. Asa și armata lui victorioasă „au făcut o pradă mare...; și au jefuit toate cetățile a căror pradă era mare. Au lovit și corturile turmelor și au luat cu ei o mare mulțime de oi și de cămile” (2 Cronici 14:13-15).

Victoria aceasta, însă, nici nu se putea compara cu victoria și mai mare care urma să fie obținută. În timp ce țara se bucura datorită izbăvirii lui Dumnezeu, profetul Oded a transmis o solie importantă. El a reamintit poporului de perioadele lungi când preoții nu au reușit să-i învețe cum trebuie pe oameni Legea lui Dumnezeu. În aceste perioade de apostazie, poporul a avut parte de tulburări, de războaie și de strâmtorare. (Vezi 2 Cronici 15:5-7.)

Cu sprijinul spiritului profeției, reforma s-a extins în întreaga țară, iar Asa „a îndepărtat urâciunile din toată țara lui Iuda” (versetul 8). Inovațiile păgâne de închinare care fuseseră introduse în serviciul templului nu au mai fost practicate. „Mulțimi de oameni” au trecut din Israel în Iuda, îmbogățind și întărind și mai

mult regatul. Cu o recunoștință venită din inimă, Așa a condus poporul la reînnoirea legământului de credințioșie față de Dumnezeu. (Vezi versetele 12-14.)

Istoria lui Asa ilustrează potențialul fiecărui tânăr, iar conducătorii familiilor și ai bisericilor ar face bine să urmeze exemplul lui bun. În ciuda unei moșteniri rele din familie, care includea idolatria și necurăția morală, el s-a hotărât să nu continue pe aceeași linie. El a făcut din redeșteptare și din reformă punctul central al lucrării lui și, de-a lungul tinereții sale, nu s-a abătut de la angajamentul luat. Drept urmare, regatul lui s-a bucurat de pace.

Dumnezeu promite să binecuvânteze pe oricine „care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori, ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!... tot ce începe duce la bun sfârșit” (Psalmii 1:1-3).

Totuși, reforma, asemenea unui val, și-a atins punctul de vârf, după care a început să dea înapoi. În loc să meargă „din putere în putere” (Psalmii 84:7),

“Redeșteptarea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o înviorare a puterilor minții și inimii, o înviere de la moartea spirituală. Reforma înseamnă o reorganizare, o schimbare a ideilor și a teoriilor, a obiceiurilor și a practicilor.” — *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 42

regatul Iuda a ajuns să fie satisfăcut, mândru și mulțumit de sine. Închinarea a devenit rece și formală, centrându-se pe un comportament exterior corect. Având succes militar și material, Asa și Iuda au început să se bazeze tot mai mult pe forțele proprii. Aproape imperceptibil, Dumnezeu a fost uitat. Prin urmare, „înălțimile nu au pierit”, iar în țară a mai rămas o rămășiță de sodomiți. (1 Împărați 15:14; 22:46.)

La nord, Baeșa, împăratul nelegiuit al lui Israel, ajunsese să fie exasperat de exodul locuitorilor țării care se duceau în Iuda și de vizitatorii din Iuda care aduceau vești de redeșteptare și de reformă. Într-un efort de a-și închide granița, a făcut o incursiune în Iuda și a pus mâna pe cetatea Rama „ca să împiedice pe ai lui Asa,

împăratul lui Iuda, să iasă și să intre” (1 Împărați 15:17). Cum Rama se afla la numai 8 kilometri de Ierusalim, acțiunea lui Baeșa a amenințat siguranța regatului lui Asa, care nu a reușit să vadă această încercare ca pe o chemare la rugăciune. Nu putem ști cum ar fi răspuns Dumnezeu acelei rugăciuni. Poate că Regatul de Nord era pregătit să renunțe la apostazie, să-L caute pe Domnul și să se reunească, în sfârșit, cu Iuda. Știm că Dumnezeu voia să-l folosească pe Asa pentru a cuceri Siria. Numai că lucrul acesta nu s-a întâmplat; nu s-a întâmplat pentru că Asa nu s-a rugat.

De câte ori problemele din viața noastră ne-au slăbit, în loc să ne întărească, din cauză că nu ne-am rugat? (*Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.*)

SECȚIUNEA III

Victoriile noastre cele mai mari sunt urmate, câteodată, de cele mai mari eșecuri. Acest lucru i s-a întâmplat lui Iosua după cucerirea Ierihonului. I s-a întâmplat lui Ilie după experiența de pe muntele Carmel. I s-a întâmplat și lui Asa.

Prin comparație cu invazia etiopiană, incursiunea lui Baeșa părea să aibă mai mult aerul unei încăierări. Poate că din cauza aceasta poporul a fost mult prea încrezător în sine. Nimic, însă, nu este prea nesemnificativ ca să fie nevoie de îndrumarea și de ajutorul lui Dumnezeu.

Din punctul de vedere al strategiei militare, Așa a gândit corect că, dacă Israel avea să fie atacat din nord, Baeșa urma să poarte un război pe două fronturi și avea să retragă o mare parte din armată de la granița de sud a Israelului cu Iuda. Fără să caute sfatul lui Dumnezeu, Asa a crezut că va rezolva problema cu ajutorul banilor; drept urmare, i-a plătit o avere lui Ben-Hadad, conducătorul Siriei, să atace granița nordică a Israelului.

Din punct de vedere strategic, planul s-a dovedit a fi unul genial, iar dintr-o perspectivă umană, soluția găsită de Asa a părut plină de succes. Ben-Hadad a lansat un atac pe mai multe direcții împotriva cetăților nordice, slab apărate, ale Israelului. Cum era de așteptat, Baeșa a fost forțat să se retragă din Rama.

Fără îndoială, înțelepciunea militară a lui Asa a fost preamărită de lingușitorii care îl înconjoară, de obicei, pe orice conducător. Mobilizând toată Iuda, Asa a distrus fortificațiile ridicate de Baeșa, refolosindu-le pentru a înconjura Rama cu întărituri care în viitor să fie o piedică pentru regele Israelului.

Dumnezeu i-a dat profetului Hanani sarcina dificilă de a-l muștra pe Asa pentru acțiunea lui militară populară și aparent plină de succes. „Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei, și nu te-ai sprijinit pe Domnul Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale” (2 Cronici 16:7).

Această relatare ne reamintește că banii nu sunt soluția problemelor vieții. Este o nechibzuință să ne încredem în bani pentru a ieși din dificultăți. Prin comparație cu victoria pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Iuda, mica „victorie” a lui Asa a fost un eșec nefericit.

În loc să aducă bogății poporului, acest război a secăt teribil resursele lui Iuda, fiind folosite până și fondurile dedicate templului. Aceste fonduri sacre

le-au fost date unora dintre cei mai amarnici vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu. În loc ca planul lui Asa să scoată țara din război, în cele din urmă au condus-o într-un război prelungit, împlinindu-se ceea ce profetul i-a spus împăratului, și anume: „de acum vei avea războaie” (versetul 9).

Această solie ar fi trebuit să-l facă pe Asa să se pocăiască, însă, în loc de aceasta, el a respins spiritul profeției, s-a înfuriat pe profet și l-a băgat la închi-soare (versetul 10).

În ultimii doi ani de viață, Asa s-a îmbolnăvit de picioare. Din nou, nu a căutat înțelepciunea lui Dumnezeu. Mergând împotriva programului de tratament simplu al spiritului profeției, el a urmat sfaturile doctorilor de atunci. Dumnezeu a fost dezamăgit pentru că sfatul acestora avea să-i scurteze viața lui Asa, fără să-i aducă vreo ușurare.

Cu toate că viața lui Asa ilustrează modul prin care este posibil să ai succes când ești tânăr, ilustrează, în același timp, și pericolele succesului. Din viața lui învățăm că nu putem slăbi niciodată eforturile pentru reдеșteptare și pentru reformă. Trebuie să avem grijă mereu „să nu obosem în facerea binelui” (Galateni 6:9). Victoriile timpurii trebuie să fie urmate de o mai profundă dedicare și de o mai mare determinare. Încercările, indiferent că sunt mari sau aparent mici, trebuie să fie întâmpinate cu rugăciuni și cu o predare față de voia lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne smerim inima atunci când suntem muștrați pentru ceea ce noi considerăm că sunt niște realizări imense. În final, învățăm că, atunci când sfatul experților intră în conflict cu sfatul Domnului, trebuie să urmăm sfatul Domnului, singurul care va fi de folos. (Vezi Proverbele 19:21.)

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Compară cu atenție 1 Împărați 14:24 cu Leviticul 18:22, 24. Cum poți arăta din Biblie că un sodomit este cineva care practică homosexualitatea? _____
2. Citește din nou pasajul din această secțiune din *Mărturii* vol. 5, p. 141. Ținând cont că activitatea homosexuală este explicit condamnată în Biblie, cum crezi că a ajuns păcatul acesta atât de răspândit în Iuda încât au trebuit depuse eforturi speciale pentru a curăța poporul de el. _____

SECȚIUNEA II

3. Compară 2 Cronici 15:11 și Numeri 31:25-30. Dacă această instrucțiune a fost urmată, care este numărul total de tauri și de oi capturate în războiul etiopian? _____
4. Citește articolul lui Ellen White de la paginile 62 și 63. În ce fel a aplicat ea istoria lui Asa la situația din lumea de azi? _____

SECȚIUNEA III

5. Chiar dacă banii pot fi de un mare ajutor în răspândirea Evangheliei, cum ar putea fondurile ușor accesibile să împiedice acest proces? _____
6. Planul de luptă al lui Dumnezeu împotriva etiopienilor (1) a adus bogății în Iuda; (2) a crescut valoarea tezaurului templului; (3) a dus la terminarea decisivă a confruntării. În ce fel a eșuat planul lui Asa împotriva lui Baeșa în fiecare dintre punctele de mai sus? _____
7. Unii adventiști bolnavi au refuzat cu nechibzuință să meargă la Sanatoriul Battle Creek, la doctorul Kellogg, fiind nemulțumiți de poziția luată de acesta în anumite probleme de sănătate. (Vezi RH din 14 aprilie 1903, art. B, par. 25.) În ce aspecte crezi că lucrul acesta a fost similar cu ce a făcut Asa când a refuzat să caute îndrumare profetică pentru boala lui de picioare? _____

Miracole din viața mea

— partea 21, de John N. Loughborough

Miracole în New York

În primul sezon când am folosit cortul, am avut întâlniri în unsprezece locuri. Le-am numit „alergarea cu cortul”. S-ar fi putut spune, într-adevăr, că alergam dintr-un loc în altul. Însă, deși efortul depus a fost, comparativ, de scurtă durată, le-am transmis oamenilor informații concentrate despre adevăr, iar unii oameni l-au acceptat. Ne-am grăbit să trezim interesul în mai multe locuri în care să revenim mai târziu.

În iarna anilor 1854–1855 ne-am făcut lucrarea în statul New York. Când frații de acolo au aflat de succesul avut cu cortul în Michigan, au cumpărat un cort și o căruță pentru New York. De asemenea, au cumpărat și mi-au prezentat calul și trăsura folosite anterior în călătoriile fratelui și sorei White. În ultima zi din luna mai a anului 1855 a fost cumpărat un cort de 18 metri, care a fost ridicat în Mill Grove. Aici, împreună R. F. Cottrell, proprietarul cortului, ne-am început lucrările de peste vară.

Pe data de 4 iulie, în timp ce călătoream cu frațele Cottrell, având și cortul cu noi, de la Mannsville la West Winfield, a trebuit să traversăm râul Salmon Creek. Cum podul fusese luat de un șuvoi de primăvară, trebuia să trecem prin vadul râului. Ploaia puternică din seara anterioară umflase apele mai mult decât ne-am dat seama. Era un râu rapid, cu fund stâncos, care nu părea foarte adânc. Locul nostru de trecere era între un picior de pod și un iaz de moară. Cum n-am văzut urme proaspete când ne-am apropiat de apă, am întrebat o familie care locuia în apropiere dacă mai trecuse cineva pe acolo. „O, da”, a răspuns o femeie.

Fratele Cottrell a trecut peste piciorul de pod; în timp ce mergeam prin râu, apa a ajuns la nivelul trăsurii, înghițind spinarea calului. (Îl mânam pe Old Charley, cunoscut printre toți adventiștii din est.) Ce părea să fie un pârâu superficial, acum am văzut că era un râu adânc și puternic. Curentul rapid i-a secerat picioarele calului, iar căruța cu tot cu cal a plutit spre iazul morii. Fratele Cottrell, aflat la piciorul de pod, și eu în trăsura ne-am înălțat inimile către Dumnezeu cerând ajutorul Lui. Nu puteam să înot, iar dacă nu intervenea providența existau puține speranțe pentru cal sau pentru mine.

În timp ce eram purtați cu rapiditate către iazul morii, roțile trăsurii s-au izbit de o piatră mare; trăsura a rămas astfel stabilă până ce calul s-a pus din nou pe picioare. Animalul a întors capul și mi-a aruncat o privire demnă de milă. „Charley, trebuie să mă scoți de aici!”, i-am strigat. În timp ce am tras de frâu ca să-l

întorc spre amonte, s-a smucit de două-trei ori, trăgându-mă cu toată puterea în sens opus. În curând, a găsit un punct de sprijin bun și a tras încărcătura în siguranță la mal, însoțit de aplauzele mulțimii adunate să ne vadă. Nu am mai mers mult înainte să ne retragem într-o dumbravă, unde l-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a eliberat din mormântul de apă.

A doua întâlnire a avut loc la Oswego, cu mine fiind și fratele și sora White. Nefiind destui ca să ridicăm cortul, m-am suprasolicitat și m-am îmbolnăvit. Se părea că familia White aveau să țină toate predicile. Au fost înălțate rugăciuni pentru mine și m-am vindecat imediat.

Când am acceptat solia, în 1852, nu aveam lumina unui stil de viață sănătos așa cum s-a dezvoltat atât de limpede ulterior. Mărturiile vorbesc hotărât împotriva utilizării ceaiului, a cafelei și a tutunului. Atunci când boala lovea printre noi, nu știam încă cum s-o tratăm cu remedii naturale. Ni se cerea să prezentăm cazurile în rugăciune înaintea Domnului, urmând indicația din capitolul 5 din Iacov. Astfel, timp de mai multe luni, în biserica din Rochester fiecare caz adus înaintea Domnului a fost vindecat. Acest fapt i-a făcut pe unii să concluzioneze că fiecare caz prezentat astfel Domnului va fi vindecat, numai că nu aveam niciun sprijin, în acest sens, nici din Biblie, nici de la sora White.

Cam în această perioadă, Nathaniel White (fratele lui James) a fost lovit de tuberculoză și frații au înălțat rugăciuni pentru el. Deși fusese foarte binecuvântat, s-a stins. Când vestea că „Nathaniel White a murit” a ajuns la ai noștri, sora Seely, care luase parte la mai multe întâlniri de rugăciune, a exclamat: „Nu este mort; nu poate fi, căci ne-am rugat pentru el!”

Însă celor din Rochester, sora White le-a spus: „Domnul a auzit și a răspuns la rugăciunea noastră în cazul lui Nathaniel, care a fost lăsat să coboare liniștit în mormânt, astfel încât să nu fie o povară pentru nimeni. Dumnezeu știe cel mai bine viitorul și pericolele care-l așteptau pe acest tânăr ambițios. Când a fost gata, l-a lăsat să adoarmă”.

Conexiunea istorică

Importanța încrederii în Dumnezeu

Asa a chemat pe Domnul Dumnezeu lui și a zis: ‘Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare, vino în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeu nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!’

Domnul a lovit pe etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda, și etiopienii au luat-o la fugă. Asa și poporul care era cu el i-au urmărit până la Gherar, și etiopienii au căzut fără să-și poată scăpa viața, căci au fost nimiciți de Domnul și de oștirea Lui. Asa și poporul lui au făcut o pradă mare; au bătut toate cetățile din împrejurimile Gherarului, căci groaza Domnului căzuse peste ele, și au jefuit toate cetățile a căror pradă era mare.” (2 Cronici 14:11-14)

Aici este adus în fața noastră faptul că, atunci când Israelul antic a avut încredere în Domnul, Dumnezeu lor, El întotdeauna a lucrat pentru ei. Aici era o armată mare; mii și mii au fost aduși împotriva lor și li s-a părut că mica lor armată va fi învinsă cu siguranță. Dar vedem că încrederea lui Asa era în Domnul, Dumnezeu lui Israel. Nu era în numărul lor, ci el credea că Domnul îi poate elibera și cu puțini, și cu mulți. A întins mâinile în rugăciune spre Dumnezeu, credința lui s-a prins de Domnul și Domnul a auzit și a răspuns cu amabilitate la cererea lui Asa: au obținut victoria pentru că Dumnezeu a fost în întregime de partea lor.

Acesta a fost, într-adevăr, un test și o încercare a credinței acelor care au slujit Domnului oștirilor lui Israel. Ei se temeau că păcatul ar putea fi atât de prețuit în mijlocul lor, încât Dumnezeu nu putea face lucruri minunate în favoarea lor. Trebuiau să facă față unui număr mare, un milion de oameni. Dar Asa nu s-a dat distracției și plăcerii; în timp de pace, el se pregătise pentru orice urgență; el avea o armată pregătită pentru orice conflict; cât de mic era numărul lor în comparație cu al inamicilor! Oare această aparență

le-a slăbit credința? Le-a descurajat aceasta efortul?

– Nu; credința a crescut și s-a întărit pentru această situație – nu în încredere de sine, ci în Singurul în care puteau avea încredere. Rugăciunile lui Asa nu au fost înălțate în zadar. El l-a căutat pe Domnul în zilele prosperității sale și acum se putea baza pe El în zile de necaz. A arătat prin rugăciunile sale că nu era străin de puterea minunată a Domnului. „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare, vino în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeu nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!”

Aceasta este o rugăciune potrivită și pentru noi. Perspectivele noastre sunt oricum altcumva, dar nu încurajatoare. Sunt mulțimi nenumărate adunate împotriva adevărului, pe care trebuie să le înfruntăm atunci când le prezentăm altora lumina. Speranța noastră nu stă în cunoașterea adevărului și nici în abilitatea noastră, ci în Dumnezeu cel viu. Dacă ne-am educat pe noi înșine, la fel ca regele Asa, și i-am educat și instruit și pe alții ca să fie familiarizați cu adevărul, care poartă armura neprihănilor, gata să-i înfrunte pe dușmanii lui Dumnezeu și ai adevărului, ne-am făcut partea în lucrarea de pregătire; și atunci, credința vie în Dumnezeu trebuie exercitată pentru a lucra cu eforturile lucrătorilor. Slava lui Dumnezeu este în joc. În ce privește implicarea umană, sunt necesare un efort hotărât și o credință vie, astfel ca Dumnezeu Cel puternic să-și manifeste puterea; în caz contrar, toate se vor dovedi un eșec. Dumnezeu i-a învins pe dușmanii lui Israel. Le-a răvășit forțele

“El L-a căutat pe Domnul în zilele prosperității sale și acum se putea baza pe El în zile de necaz.”

armate, care au fugit care încotro. Cine poate sta înaintea Domnului Dumnezeuului lui Israel?

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Domnul ne încurajează să ne uităm la El ca la

sursa tuturor forțelor noastre, Acela care este capabil să ne ajute. Putem privi la oameni și aceștia ne vor da sfaturi; și, totuși, putem eșua; dar când Dumnezeul lui Israel Se angajează să lucreze pentru noi, El va oferi succes. Vrem să știm că avem dreptate înaintea lui Dumnezeu; dacă nu avem dreptate înaintea Lui, atunci vrem să facem un efort sincer să ajungem în relația potrivită cu El. Trebuie să facem individual ceva chiar noi. Nu trebuie să ne riscăm interesul etern pe presupuneri. Trebuie să facem totul corect; trebuie să respectăm cerințele Domnului și apoi să așteptăm ca Dumnezeu să lucreze cu eforturile noastre. (2 Cronici 20:15) Dumnezeu lucrează în noi prin lumina adevărului Său. Trebuie să ascultăm de toate poruncile Lui.

— *The Review and Herald*, 10 mai 1887

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

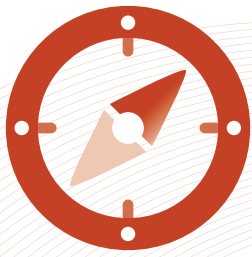
1. Descrie mărimea armatei cu care trebuia să se confrunte armata lui Asa. _____
Ce s-ar fi întâmplat, cu siguranță, cu armata relativ mică a israeliților? _____
2. În cine a ales Asa să-și pună încrederea? _____
Ce a făcut Dumnezeu întotdeauna pentru israeliți, când au avut încredere în El? _____
Care a fost, așadar, rezultatul acestei bătălii? _____
3. Le-a fost ușor israeliților să aibă încredere în Dumnezeu în această situație? _____
De ce se temeau? _____
4. Ce efect a avut perspectiva descurajantă a israeliților asupra credinței și efortului lor? _____

5. De ce a putut să se bazeze Asa pe Domnul într-un timp de necaz? _____

6. Care este rugăciunea potrivită pentru noi? _____

De ce? _____

7. Care este singurul lucru care nu se va dovedi un eșec? _____
8. Ce ne-ar încuraja Domnul să facem? _____
9. De ce este mai bine să primești sfaturi de la Dumnezeu decât de la oameni? _____

Capitole de credință

Când mi-a fost foame

Cum este să fii un copil fără adăpost pe străzile din Myanmar? Cum este să te întâlnești cu o bunătate asemănătoare cu a lui Hristos pentru prima dată? Pentru a afla, citește relatarea lui Khin Mg Yee.

Numele meu este Joshua. Studiez în clasa a 12-a. Am primit numele de Joshua când am ajuns la Seminarul Adventist Ayeyarwady. Mi-a fost dat de către profesoara mea adventistă. Celălalt nume al meu, Khin Mg Yee, mi-a fost dat de către un călugăr.

Locuiesc în regiunea Bago, din Myanmar. Am patru surori și doi frați. Tatăl meu a murit când m-am născut. Când aveam șapte ani, mama m-a trimis la mănăstire ca să devin călugăr și să aflu mai multe despre învățăturile lui Budha. M-a trimis la mănăstire și pentru că era prea săracă să ne hrănească.

Călugării mănăstirii erau foarte stricți. Ziua începea la ora 4 dimineața, când trebuia să memorăm o rugăciune budhistă. Aceasta era urmată de meditație și apoi trebuia să ieșim cu castroanele și să cerșim mâncare. Când făceam greșeli, călugării ne legau mâinile și picioarele și ne loveau cu bastoane. Mi s-a părut că aceasta nu era disciplină; era o umilință.

Într-o zi, un alt călugăr a venit la mine și mi-a spus despre planul lui de a fugi de la mănăstire. Oh, m-am gândit, aceasta este o mare oportunitate de a scăpa. În dimineața următoare, ne-am strecurat afară, în timp ce restul călugărilor încă dormeau. Am urcat în tren și ne-am ascuns, așa că nu a trebuit să plătim biletul. A fost o călătorie lungă și nu știam în ce direcție ne îndreptăm. În cele din urmă, am ajuns la Mon State. Eu și prietenul meu am petrecut câteva zile împreună în gara de acolo.

Într-o zi, când m-am trezit, prietenul meu dispăruse. Mi-am dat seama că mă părăsise. M-am simțit trist și speriat. Mi-aș fi dorit să nu fi plecat de la mănăstire. Am început să plâng. Nu cunoșteam pe nimeni și nu știam unde să mă duc. Eram înfometat. Credeam că va fi mai ușor să cerșesc mâncare din casă

Tineri călugări în Myanmar

în casă, dar proprietarii m-au gonit cu câinii lor. Nu voiam să fiu mușcat, așa că am început să cerșesc pentru mâncare pe stradă. De-abia mâncam cât să pot adormi.

Două săptămâni am dormit lângă drum, sub cerul liber. Într-o zi, pe când cerșeam mâncare, am văzut o femeie care părea neobișnuit de amabilă. M-am apropiat de ea și i-am cerut mâncare. Ea a zâmbit și m-a întrebat cum mă cheamă. I-am spus numele și mi-a dat destui bani pentru mâncare pentru întreaga zi. Mi-aș fi dorit ca

ea să fie mama mea, așa că i-am spus despre dificultățile mele.

– Ai vrea să mergi la școala adventistă?, m-a întrebat cu blândețe.

La început am ezitat.

– Sunt profesoară adventistă, a continuat ea.

Apoi, mi-a descris școala:

– Toți elevii se iubesc între ei și se joacă împreună. Școala oferă două mese pe zi și cazare pentru studiu și dormit. Elevii se închină, cântă și se roagă împreună.

Suna ca un colț de rai pentru mine. A fost mult mai mult decât mă așteptam. Atât timp cât aș avea de mâncare și un loc unde să dorm, ar fi suficient pentru mine. Așa că am decis să merg în locul pe care mi-l descriesese femeia. Ea a plătit călătoria și mâncarea mea. Iubirea pe care mi-a arătat-o mi-a schimbat complet viața.

Când am ajuns la școală, ea mi-a dat noul nume, Joshua, care îmi place. Am început cu clasa 1, iar acum sunt în clasa a 12-a. Ultimii 12 ani au trecut repede. Viața mea aici este foarte plăcută, cum a promis profesoara adventistă. Când o să termin școala, am decis să devin profesor adventist și să salvez alți copii, la fel cum profesoara m-a salvat pe mine.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

31 mai

Referitor la PROFEȚI

Text de memorat | 2 Cronici 20:20

Iosafat a venit și a zis: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti.”

SECȚIUNEA I

Versurile unui cântec bine cunoscut proclamă o falsitate populară: „Nu poate fi greșit, dacă te simți atât de bine”. Prin contrast, Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbele 16:25).

Piloții avioanelor pot depune mărturie despre adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Există multe situații în care aceștia ajung să fie dezorientați și pot ajunge să se înșele rău de tot, crezând că au dreptate. În mijlocul norilor, un pilot trebuie să învețe să cunoască și să se încreadă în tabloul de bord mai presus de simțurile lui. Această lecție este greu de stăpânit. Piloților le ia timp să ajungă experimentați și siguri pe ei folosind tabloul de bord. Zburatul pe baza tabloului de bord ilustrează trăirea prin credință.

Cererea lui Dumnezeu făcută verbal lui Avraam, de a-și aduce fiul ca jertfă, a necesitat credință. Porunca era atât de ciudată, încât Avraam nici nu a

îndrăznit să-i spună soției lui – ea nu ar fi putut să înțeleagă. Avraam, însă, știa și se încredea pe deplin în „tabloul lui de bord” ca să poată naviga printre norii aceștia fără să se prăbușească.

Imaginează-ți un vecin care vine la ușa ta și îți cere să-l lovești. Cu siguranță, acest lucru va părea greșit, chiar dacă ar fi cererea unui profet. S-a întâmplat ca un profet să adreseze fix această cerere. „Unul din fiii prorocilor a zis tovarășului său, după porunca Domnului: ‘Lovește-mă, te rog!’” Era o cerere neobișnuită, chiar dacă era cuvântul Domnului, iar „omul acela n-a vrut să-l lovească” (1 Împărați 20:35).

“**Mulți disprețuiesc astăzi mustrarea credincioasă dată de Dumnezeu în Mărturii... Dar împotrivirea față de amenințările lui Dumnezeu nu va împiedica împlinirea lor.**”

—Mărturii pentru biserică, vol. 4, p. 180

DIN CUPRINS:

C-22

Referitor la profeți

Grupul de la Messenger

Adevăratul standard al caracterului

Miracolul Bibliei uscate

Prietenul acesta nu învățase să zboare cu ajutorul tabloului de bord, iar acest lucru l-a costat viața. Profetul i-a spus acestuia: „Pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, iată, când vei pleca de la mine, te va omorî un leu.” Și, când a plecat de la el, l-a întâlnit un leu și l-a omorât” (versetul 36). După aceea, profetul și-a repetat ciudata cerință față de altă persoană. „Lovește-mă, te rog!” Omul acela l-a lovit și l-a rănit” (versetul 37). Dumnezeu i-a dat profetului o metodă creativă pentru a-i atrage atenția lui Ahab. Pe parcursul intervenției, Ahab se va judeca singur și se va condamna.

Ca urmare a secetei prelungite și a manifestării pline de slavă a puterii lui Dumnezeu pe muntele Carmel, Dumnezeu i-a dat lui Ahab o mare victorie asupra sirienilor. (Vezi versetele 1-34). Ben-Hadad, împăratul Siriei, era un dictator bețiv și crud, iar Dumnezeu l-a ales pe Ahab să-i scape pe sirieni de tirania lui Ben-Hadad. După ce acesta a fost capturat, Ahab

ar fi trebuit să-l execute pentru numeroasele lui crime. În loc de aceasta, Ben-Hadad l-a ademenit pe Ahab cu oportunități de a face bani în Siria. (Vezi versetul 34.) Lacom, Ahab a mușcat momeala. Fără să ceară sfatul lui Dumnezeu, Cel care i-a dat victoria, Ahab a semnat un tratat de pace cu Ben-Hadad, l-a eliberat din paza soldaților lui și l-a lăsat să plece ca un om liber.

Aceasta a fost cea mai proastă decizie posibilă. Ben-Hadad nu putea fi crezut că-și va păstra angajamentele față de Ahab; el a continuat să subjuge poporul.

Ahab a făcut această greșală deoarece în conducerea lui niciodată nu a ajuns „calificat să zboare”. Această greșală avea să-l coste viața, iar Dumnezeu l-a însărcinat pe profetul rănit să-i transmită mesajul lui Ahab. „Prorocul s-a dus și s-a așezat pe drumul împăratului și s-a legat la ochi” (versetul 38) astfel ca Ahab să nu-l recunoască.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Când Ahab a ajuns pe drum în dreptul lui, profetul, deghizat în soldat rănit, l-a strigat pe împărat și i-a atras atenția. Ahab s-a oprit suficient cât să asculte ce avea profetul de spus: „Robul tău era în mijlocul luptei și iată că un om se apropie și-mi aduce pe un alt om, zicând: ‘Păzește pe omul acesta; dacă va fugi, viața ta va răspunde pentru viața lui sau vei plăti un talant de argint!’ Și, pe când robul tău făcea câte ceva încoace și încolo, omul s-a făcut nevăzut.”

Fără nicio ezitare, împăratul Israelului și-a pronunțat sentința asupra acestui soldat „neglijent”: „Aceasta îți este osânda; tu însuși ai rostit-o” (versetul 40). Fără să-și dea seama, împăratul s-a judecat și s-a condamnat singur. (Vezi Romani 2:1)

Pe când Ahab s-a întors să plece, „prorocul și-a scos legătura de la ochi, și împăratul lui Israel l-a cunoscut că făcea parte din proroci” (versetul 41). Apoi, profetul i-a transmis următoarea solie: „Așa vorbește Domnul: ‘Pentru că ai lăsat să-ți scape din mâini omul pe care-l sortisem nimicirii, viața ta va răspunde pentru viața lui și poporul tău, pentru poporul lui’” (versetul 42). Dumnezeu nu va mai face nicio minune pentru a interveni peste consecința naturală a deciziei nesăbuite a lui Ahab de a-l elibera pe Ben-Hadad. În final, Ahab a fost executat chiar de acesta.

În fața muștrării, Ahab ar fi trebuit imediat să-și mărturisească greșeala și să se îndeparteze de păcatele lui, cerând împlinirea făgăduinței: „Întoarceți-vă să ascultați

muștrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscute cuvintele mele” (Proverbele 1:23).

Numai că, în loc să-i pară rău pentru păcatele făcute, lui Ahab i-a părut rău pentru rezultat. „S-a dus acasă trist și mânios” (1 Împărați 20:43). Ahab era plăcut și curtenitor când toate decurgeau lin și după voia lui, dar ori de câte ori voia lui era nesocotită, el devenea „trist și mânios”. Probabil că Ahab a învățat să se comporte așa ca să obțină ce voia pe când era copil, iar obiceiul i s-a întărit când a ajuns la maturitate.

La puțin timp după ce Ahab a revenit în Samaria, s-a hotărât să-și mărească palatul. Lângă acesta se găsea o vie. Ahab a dorit să cumpere această proprietate ca să o transforme într-o grădină. Numai că proprietarul acesteia, Nabot, a refuzat să o vândă, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Asemenea unui pilot care nu permite să se lase ghidat prin ceață de tabloul de bord, Ahab nu a permis să fie ghidat de îndrumarea lui Dumnezeu. Din

“Am văzut că oamenii se vor împotrivi mărturiilor clare. Acestea nu se potrivesc cu sentimentele lor naturale. Ei ar prefera să li se spună lucruri plăcute și să le picure pacea în urechi.”

—*Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 284

nou, Ahab s-a întors acasă „trist și mânios”. Comportându-se ca un copil alintat, „s-a culcat pe pat, și-a întors fața și n-a mâncat nimic” (versetul 4).

Acest comportament manipulator l-a dus pe Ahab pe drumul lui. Credințioșia lui Nabot față de Dumnezeu a fost declarată lipsă de loialitate atât față de Dumnezeu, cât și față de împăratul Ahab; iar Nabot a fost omorât cu pietre. (Vezi versetul 13.) Cu scopul de a-l salva pe Ahab și pe alții care puteau fi influențați de el, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie cu un mesaj care declara pedeapsa pe care și-o atrăsese Ahab

asupra sa. Ilie l-a găsit împărat și i-a adus la cunoștință blestemul care stătea asupra lui. Ahab trebuia să secere ce semănase. (Vezi Galateni 6:7.) Ilie i-a spus: „Chiar în locul unde au lins câinii sângele lui Nabot vor linge câinii și sângele tău” (1 Împărați 21:19.)

Solia lui Ilie a atras pocăința temporară a lui Ahab, care „și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet” (versetul 27). Fiind îndelung răbdător, Dumnezeu și-a amânat judecata. (Vezi versetul 29, Numeri 14:18.)

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Au trecut trei ani. Ben-Hadad nu și-a ținut promisiunea de a coopera cu Israelul. A refuzat să se retragă din Ramot – Galaad, cetatea de scăpare pentru seminția Gad. Ahab era sigur că Dumnezeu voia ca israeliții să lupte cu sirienii pentru a câștiga înapoi cetatea de scăpare și l-a chemat pe Iosafat la o întâlnire, ca să discute despre asta la porțile Samariei.

Cei doi împărați erau rude și acest lucru îl obliga pe Iosafat să fie amabil și agreabil. (Vezi 2 Cronici 18:1; 21:1,6.) Numai că, spre deosebire de Ahab, Iosafat prețuia îndrumarea profetică. Înainte să fie de acord să participe la această bătălie, Iosafat a cerut un sfat inspirat. Drept răspuns, Ahab a chemat patru sute de „profeți” care i-au asigurat la unison pe cei doi împărați că Domnul va da înapoi lui Israel Ramotul din Galaad. (Vezi 1 Împărați 22:6.)

Iosafat, însă, și-a dat seama că profeții aceștia erau falși. Poate că i s-au părut suspecte mărturiile identice ale martorilor, ținând cont că acestea arătau că acestora li se ceruse un răspuns comun. Sau poate Iosafat a fost suspicios auzindu-i că profetizau lucruri plăcute. Respingându-le prorocirile, el a insistat pe lângă Ahab să ceară sfatul unui profet autentic.

Ahab a recunoscut că profetul Mica nu fusese chemat. Dacă Josephus are dreptate, Mica este profetul nenumit care prevestise anterior moartea lui Ahab. Poate că Mica era unul dintre profeții care supraviețuiseră

ascunși în peșteră, primind hrană de la Obadia. (Vezi 1 Împărați 18:4.) Oricum, Ahab îl știa și a declarat cu amărăciune: „Îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește decât rău” (1 Împărați 22:8).

Cât de adesea este repetată greșeala lui Ahab în ziua de azi! Frecvent, tinerii evită să primească sfaturi de la cei despre care cred că vor interveni în îndeplinirea planurilor lor. Adesea, cel care oferă sfaturi înțelepte este întâmpinat cu ură. Unii tineri resping chiar și sfaturile propriilor părinți. „Mulți oameni pun Biblia la o parte din același motiv pentru care Ahab îl ura pe Mica. Deoarece profetizează rău împotriva păcătoșilor, aceștia pretind că găsesc obiecții și contradicții în Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce mărturisesc că sunt deschiși față de convingerea de păcat, ei permit prejudecăților să domine și refuză să vadă adevărul pe care îl descoperă acel Cuvânt” (*The Youth's Instructor*, 10 iunie 1897).

La insistențele lui Iosafat, a fost adus Mica. Solul trimis i-a dat lui Mica următoarea instrucțiune: „„Iată că prorocii, într-un glas, prorocesc bine împăratului;

să fie dar și cuvântul tău ca al fiecăruia din ei! Vestetește-i bine!” (1 Împărați 22:13). Mica a răspuns cu următoarele cuvinte care ar trebui să fie motto-ul fiecărui creștin: „Viu este Domnul că voi vesti ce-mi va spune Domnul” (versetul 14).

Înainte celor doi împărați, Mica și-a început avertizarea reformulând cuvintele falșilor proroci: „Suiete-te [la Ramot], căci vei izbândi și Domnul îl va da în mâinile împăratului” (versetul 15). Tonul și expresia lui Mica erau o dovadă clară pentru fiecare ascultător că mesajul acesta nu era de la Domnul. Iritat, Ahab i-a cerut să-i spună doar „adevărul în Numele Domnului”. Atunci, Mica i-a transmis cu credințioasă solia lui Dumnezeu: Ahab va muri în bătălia aceasta.

Numai că Ahab a refuzat „să zboare în conformitate cu tabloul de bord” – cu conștiința iluminată de

Cuvântul lui Dumnezeu. El a respins îndrumarea lui Dumnezeu și, mâniș, le-a poruncit oamenilor lui să-l arunce în închisoare pe trimisul lui Dumnezeu, ordonându-i paznicului să se poarte cu asprime cu acesta. (Vezi versetul 27.) Numai că denunțarea solului de către Ahab nu putea opri sau schimba solia și nici nu putea înlătura blestemul care urma să cadă peste Ahab.

În bătălia care a urmat, întregul Israel avea să afle cine era adevăratul profet al lui Dumnezeu. În mijlocul bătăliei, Ahab a fost grav rănit și, înainte de a muri, la asfințitul soarelui, a avut astfel ocazia să reflecte la nebunia de a respinge sfatul lui Dumnezeu. (Vezi versetele 34-37.)

Schimbă necredința unei persoane adevărul mărturiei unui profet al lui Dumnezeu?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

- Există două metode de a pilota un avion. (1) Utilizând regulile de zbor vizual, pilotul zboară folosindu-se de ochii lui, în loc de a urmări tabloul de bord. (2) Tabloul de bord implică urmărirea indicațiilor aparatului avionului. Cum ilustrează aparatul de zbor trăirea prin credință? _____
- Enumeră câteva ilustrații biblice în care îndrumarea lui Dumnezeu a părut illogică sau chiar greșită. _____

SECȚIUNEA II

- Care era reacția obișnuită a lui Ahab când voia lui nu era îndeplinită? Compară 1 Împărați 20:43 cu 21:4. _____

Care este reacția ta când nu ți se face pe plac? _____

- 1 Împărați 22:3-35 și 2 Cronici 18:3-34 sunt, în esență, identice. Ce detalii suplimentare se găsesc în 2 Cronici 18:1,2 și în 2 Cronici 19:1-4? _____

Ce detalii suplimentare se găsesc în 1 Împărați 22:35-38? _____

SECȚIUNEA III

- A urmat Iosafat îndrumarea profetică pe care a cerut-o? _____

De ce crezi că a eșuat el în a urma îndrumarea lui Dumnezeu? _____

Citește 2 Cronici 19:1-4. Ar fi trebuit să se alieze Iosafat cu Ahab? _____

- A permis Dumnezeu să i se facă pe plac lui Ahab? _____

A văzut Ahab că împlinirea voii lui era un lucru bun? _____

Ești dedicat ideii de a căuta îndrumarea lui Dumnezeu și de a urma sfatul Său? _____

Miracole din viața mea

— partea 22, de John N. Loughborough

Grupul de la Messenger

Când fratele White a vizitat Wisconsin, în primăvara anului 1854, a făcut cunoștință cu frații Stephenson și Hall, pastori adventiști activi. Fratele White i-a încurajat să vină în est și să se familiarizeze mai mult cu lucrarea. Așa că aceștia au participat la o adunare generală a fraților noștri la Rochester. În timp ce erau acolo, erau nerăbdători să afle care este atitudinea abordată în *Review* și li s-a spus totul.

Prin intermediul revistei *Review*, fratele White i-a invitat pe frații din est să strângă mijloace pentru a cumpăra un cort, astfel încât Stephenson și Hall să poată ajunge mai eficient la oameni și să ridice mișcarea firavă din Wisconsin. Cortul a fost cumpărat și s-au întors cu el, mărturisind că este în deplină armonie cu cauza.

Numai că, pe la mijlocul verii, am aflat că, în cadrul întâlnirilor lor, aceștia încercau să influențeze imaginea oamenilor despre revista *Review* și a fratelui și a soriei White. Stephenson folosea informațiile pe care le obținuse de la fratele White pentru a dovedi că acesta din urmă încerca să se înalțe pe el însuși; cei care îl cunoșteau cel mai bine pe fratele White știau că lucrările sale de sacrificiu de sine aveau ca singur scop extinderea cauzei adevărului. Chiar dacă era proprietarul legal al revistei *Review*, nu a revendicat-o niciodată ca fiind a lui. De îndată ce s-a înființat o societate editorială legală, el le-a predat totul adventiștilor de ziua a șaptea fără să ceară nimic în schimb.

Pe vremea când erau adventiști de ziua întâi, Stephenson și Hall acceptaseră teoria „Mileniului”, care promova ideea că timpul de probă pentru păcătoși ar continua și după întoarcerea lui Hristos. Obiectivul lor era ca teoriile lor să apară în revista *Review*; în caz contrar, doreau să distrugă influența revistei. În curând au început să scrie pentru revista *Messenger*, pierzând astfel influența asupra fraților noștri.

Sora White a fost luată în viziune, primind instrucțiuni importante pentru noi cu referire la revista *Messenger of Truth*. Cinci dintre noi, frații White, Wagoner, Cornell, Frisbie și cu mine, am

hotărât cum să atacăm afirmațiile calomnioase din *Messenger*. Decizia aceasta am luat-o doar între noi, fără să ne sfătuim cu sora White.

După ce a ieșit din viziune, i-a spus soțului ei: „Voi, fraților, greșiți în planurile voastre de a respinge revista *Messenger*. Când răspundeți la una dintre minciunile lor, ei vor mai scoate încă două care să li se potrivească. Aceasta nu este decât păcăleala vrăjmașului de a vă ține legați de oamenii aceștia, împiedicându-vă astfel să lucrați în privința lucrurilor importante care au apărut. Lăsați oamenii de la *Messenger* în pace și nu acordați atenție muncii lor, căci în mai puțin de șase săptămâni vor fi în război între ei. Ziarul va merge tot mai prost, iar când nu va mai apărea, veți vedea că rândurile noastre s-au dublat”.

„Bine”, am fost noi de acord, „ne vom abandona planul și nu vom mai spune nimic despre ei în *Review*”. Până în acel moment, foloseam revista *Review* ca să le respingem declarațiile false..

Când a apărut numărul nou fără nimic publicat despre ziarul *Messenger*, cei de acolo s-au bucurat: „Acum bătălia este câștigată. Nu îndrăznesc să spună nimic împotriva noastră”. Apoi, când au văzut că nici în numerele următoare din *Review* nu apar menționări privind lucrarea lor, s-au îngâmfat și mai mult.

La puțin timp după aceea, însă, doi dintre ei, aceia care reprezentaseră susținerea financiară cea mai importantă, s-au retras. Cei rămași s-au luptat să mai publice ziarul până în 1857, când a dispărut din lipsă de fonduri. La data dispariției acestuia, numărul adepților cauzei noastre se dublase față de anul 1855, când sora White prezisese fix acest lucru.

Conexiunea istorică

Adevăratul standard al caracterului

Fără sfințenie, nimeni nu poate intra în viața veșnică; fiecare dintre noi ar trebui să-și pună următoarea întrebare de un interes profund: îndeplinesc eu cerințele Legii lui Dumnezeu? Legea este sfântă, dreaptă și bună, iar Dumnezeu ar vrea să ne comparăm zilnic acțiunile noastre cu acesta, cu înaltul Lui standard de neprihănire.

Numai printr-o cercetare atentă a eului în lumina Cuvântului lui Dumnezeu putem descoperi abaterile noastre de la sfântă Sa regulă a dreptății. Prin credință în Hristos, putem depăși aceste defecte din caracterul nostru; căci El Își dorește ca noi să „încetăm să mai facem răul” și „să învățăm să facem binele”. În El, putem avea iertare pentru eșecurile din trecut; în puterea Lui, putem să creștem ca să fim, bărbați și femei deopotrivă, desăvârșiți în Hristos Isus.

Cu cât vom studia mai atent Scripturile, cu atât mai clar vom înțelege adevăratul caracter al gândurilor și al acțiunilor noastre. Din păcate, sunt mii de oameni care lasă Biblia deoparte din același motiv pentru care Ahab îl ura pe Mica. Deoarece profetizează de rău împotriva păcătosului, aceștia susțin că în cuvântul lui Dumnezeu se găsesc obiecții și contradicții. În timp ce mărturisesc că sunt deschiși față de convingerea de păcat, ei permit prejudecăților să îi stăpânească și refuză să vadă adevărul pe care îl dezvăluie Cuvântul.

Există o altă clasă de oameni care susțin că păzește poruncile lui Dumnezeu; dar acțiunile lor arată că nu respectă Legea Lui și nici nu fac din aceasta regula lor de viață. Ei preferă să-și urmeze propria imaginație și propriile înclinații decât adevărul sfânt și cerințele

lui Dumnezeu. Aceste persoane se înșală singure. Se îmbracă în hainele propriei lor neprihăniri, despre care Dumnezeu a declarat că sunt „ca niște cârpe murdare”. Ei cred că sunt bogați, că s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic și nu știu că sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Hristos a făcut referire la această clasă când a spus: „Nu orișicine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!'

va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am proorocit Noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.'”

“Religia lui Isus
Hristos nu are doar rolul de
a ne pregăti pentru viața
veșnică viitoare.”

(Matei 7:22)

Este imposibil să-L înșeli pe Domnul sau să ascunzi ceva de El. El cunoaște toate căile noastre și este martorul tuturor lucrărilor noastre; El înțelege gândurile și intențiile inimii. El ține o evidență a faptelor săvârșite în trup și, în ziua socotelii finale, fiecare va fi judecat conform faptelor sale.

În timpul de probă acordat aici, construim o structură care urmează să fie cercetată de Judecătorul întregului pământ. Lucrarea aceasta constă în modelarea caracterelor noastre. Fiecare faptă din viața noastră

este o piatră zidită în clădirea respectivă, fiecare talent este un lucrător, fiecare lovitură care ne este dată este spre bine sau spre rău. Cuvintele inspirației ne avertizează să luăm în considerare cum construim, să vedem dacă fundația noastră este sigură. Dacă vom construi pe piatră solidă, prin fapte pure, nobile, drepte, structura se va înălța frumos și simetric, un templu potrivit pentru locuirea Duhului Sfânt...

În cazul multor preținși urmași ai lui Hristos există dorința de a fi urmași mai întâi în gând. Dar când inima este una cu Hristos, acest spirit nu se va manifesta. Hristos a fost „blând și smerit cu inima” și ne invită să învățăm de la El. Creștinii trebuie să avanseze zilnic pe scara progresului, căci „noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”. Caracterul este

format printr-o răbdare și prin stăruință, precum și printr-o aplicare practică neobosită.

Caracterul lui Hristos este standardul pe care oricine trebuie să îl aibă mereu în fața lui. Scopul fiecăruia ar trebui să fie să aibă acele roade ale Duhului manifestate în viața lui Hristos ca om; căci numai având acestea poate fi onorat Mântuitorul său, oferindu-i darul unei inimi curate.

Religia lui Isus Hristos nu are doar rolul de a ne pregăti pentru viața veșnică viitoare; ci și pe acela de a ne face în stare să trăim viața lui Hristos aici pe pământ. Isus nu este numai Modelul nostru; el este și Prietenul și Ghidul nostru; apucând brațul Său puternic și făcându-ne părtași cu Duhul Lui, putem umbla „așa cum a umblat El”.

— *The Youth's Instructor*, 10 iunie 1897

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

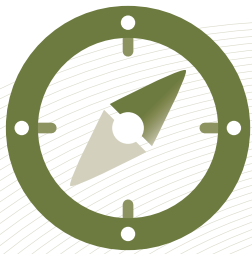
1. Cât de des vrea Dumnezeu să comparăm acțiunile noastre cu Legea Lui sfântă? _____
 2. Care este singura modalitate de a descoperi abaterile noastre de la Legea lui Dumnezeu? _____

 3. Odată descoperite, cum putem depăși aceste defecte de caracter? _____
 4. Cum putem înțelege mai clar caracterul adevărat al gândurilor și acțiunilor noastre? _____

- Mulți oameni nu fac aceasta. De ce? _____
5. Numește câteva lucruri prin care nu Îl putem înșela pe Domnul și pe care nici nu le putem ascunde de El. _____

 6. Ce face fiecare persoană în timpul perioadei de probă? _____
Cine va cerceta această clădire? _____
Care sunt pietrele din această clădire? _____
Cine sunt muncitorii angajați la construirea acestei clădiri? _____
Cum putem construi un templu potrivit pentru a fi locuit de Duhul Sfânt? _____

 7. Cum se formează caracterul? _____
 8. Care sunt două lucruri pe care le face religia lui Isus? _____

Capitole de credință

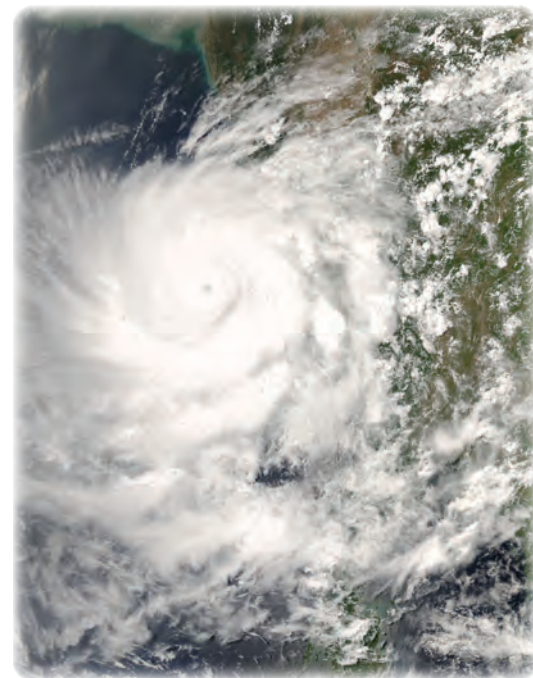
Miracolul Bibliei uscate

Dumnezeu are o grijă deosebită pentru Cuvântul Său, așa cum putem vedea din mărturia fascinantă a lui Robert. El împărtășește cum paginile unei Biblii au fost păstrate uscate și neîncrețite, în ciuda faptului că au fost expuse furiei unui ciclon. Directorul Seminarului Adventist Ayeyar din Myanmar a transmis relatarea aceasta lucrătorilor de la **Gospel Outreach**.

Numele meu este Robert. Am fost botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea acum mulți ani, dar cu greu puteam citi Biblia. Pentru mine, Biblia era la fel ca alte cărți obișnuite, prin urmare nu înțelegeam de ce să mă chinui s-o citesc. Dar, după ce ciclonul Nargis ne-a lovit satul, încrederea mea în Cuvântul lui Dumnezeu s-a schimbat total.

În seara de vineri 2 mai, ciclonul Nargis a început să-și manifeste furia asupra satului nostru. Casa mea s-a prăbușit și nu am mai putut salva nimic. Am fugit de îndată la o altă casă, pentru adăpost, dar în doar câteva minute și aceasta a fost distrusă. Am fugit la încă patru case, dar și ele au fost doborâte de vântul puternic și de valuri.

Noaptea aceea a fost înfri-coșătoare. Ploaia puternică a venit însoțită de un vânt puternic. Apa s-a înălțat tot mai sus și mai sus. Oamenii erau speriați. Unii copii plâneau, iar alții stăteau liniștiți, ținându-se foarte strâns de mamele sau de tații lor.

Ciclonul Nargi înainte de a pătrunde pe uscat

În acea noapte întu-necoasă, toată

astfel încât chiar și în locul cel mai înalt apa ne-a ajuns în curând la genunchi. Acum nu mai puteam face nimic.

„Doamne, viețile noastre sunt în mâna Ta. Te rog să ne salvezi”, s-a rugat soția mea.

Încet, apa ne-a ajuns până la talie. Toată lumea se ținea de ceva care să îi ajute să plutească. În acea noapte, a trebuit să rămânem în apa rece și sărată, în timp ce vântul puternic sufla continuu. Eram complet în întuneric, înconjurați de apă. În sfârșit, spre miezul nopții, aceasta a început să se retragă.

Dimineața, am coborât de la locul nostru de refugiu. Totul arăta diferit. Ne-am dus acasă, sperând să mai găsim ceva, dar nu rămăsese nimic. Totul fusese luat de ape.

În timp ce continuam să mă uit prin jur, am găsit Biblia fiului meu sub un copac căzut. Am ridicat-o și am deschis-o. Fiecare pagină era uscată și puteam să întorc paginile fără probleme. Eram uimit. Am găsit și alte cărți, dar toate erau umede și nu le-am putut deschide.

Mi-am dat seama că Biblia nu este o carte obișnuită. Este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, „care este în stare să te facă înțelept pentru mântuire, prin credința care este în Hristos Isus” (2 Timotei 3:15). Nu mă mai îndoiesc de Cuvântul lui Dumnezeu, ci îl studiez cu atenție și mărturisesc tuturor despre Biblia fiului meu.

Știi că nu este nevoie decât de 150 \$ pe lună pentru a sprijini un lucrător al Evangheliei de la Gospel Outreach în țara lui?

lumea a încercat să se grăbească să ajungă la cel mai înalt loc de refugiu; totuși, nivelul apei creștea mereu,

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

7 iunie

Gânduri despre ABSOLVIRE

Text de memorat | Proverbele 9:10,11

Începutul înțelepciunii este frica de Domnul și știința sfinților este pricepere. Prin mine ți se vor înmulți zilele și ți se vor mări anii vieții tale.

SECȚIUNEA I

Absolvirea școlii este un moment când tinerii sărbătoresc tranziția dintr-o etapă a vieții în alta. Ea urmează după multe tranziții mai mici, dar câteodată mai semnificative.

Când aveau cam 17 ani, Daniel și cei trei prieteni ai lui au avut parte de o tranziție deosebit de drastică în momentul când au trebuit să-și schimbe brusc și pe neașteptate școala. Înaintea schimbării, măcar frecventaseră o școală religioasă, chiar dacă nu toți învățătorii erau oameni cu adevărat spirituali. După schimbare, însă, s-au trezit în Babilon, studiind sub îndrumarea învățătorilor păgâni. Această schimbare nu a fost alegerea lor. Dacă ar fi fost alegerea lor, probabil că istoria vieții lui Daniel nu s-ar fi găsit în Biblie.

În această lecție, vom privi la sfatul Bibliei privind acea perioadă a vieții când tinerii termină studiile, fie ele de liceu, de colegiu sau de facultate.

Daniel și prietenii lui au avut și ei parte de o absolvire, când aveau vârsta între 18 și 20 de ani. Profilul studiat (ales chiar de împărat, pentru cei mai inteligenți prizonieri) era lingvistica, având drept specializare limba, cultura, religia și politicile caldeene. Politicile de admitere erau dure. Elevii trebuiau să fie cultivați, să aibă o sănătate viguroasă și să fie înzestrați în ce privește științele.

„Împăratul a dat poruncă lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi dregători, să-i aducă vreo câțiva din copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să

“ Prima mare lecție din toată educația este să cunoaștem și să înțelegem voința lui Dumnezeu. ”

—Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 414

DIN CUPRINS:

C-23

Gânduri despre absolvire

Iarna în Waukon

Cuvinte pentru elevi

Îndepărtează idolii

“Dumnezeu cheamă tineri puternici, devotați, cu spirit de sacrificiu, care să iasă în față și care, după un scurt timp de instruire în școală, să pornească bine pregătiți spre a-i vesti lumii solia.”

— Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă, p. 64

slujească în casa împăratului și pe care să-i învețe scrierea și limba caldeenilor. Împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa lui și din vinul din care bea el, vrând să-i crească timp de trei ani, după care aveau să fie în slujba împăratului” (Daniel 1:3-5).

Vom studia în viitor necazurile și încercările prin care au trecut cei patru credincioși în programul lor de studiu universitar. Pentru moment, însă, observă cum hotărârea lor fermă de a nu ceda nici măcar sub cea mai puternică presiune i-a ajutat să-și păstreze integritatea.

La absolvire, au fost lansați, prin intervenția specială a lui Dumnezeu, să ocupe unele dintre cele mai înalte poziții din împărăția lui Nebucadentzar. Cei patru au ajuns în curând conducătorii întregului imperiu. „Apoi, împăratul a înălțat pe Daniel și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului. Daniel a rugat pe împărat să dea grija treburilor ținutului Babilonului în mâna lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Daniel însă a rămas la curtea împăratului” (Daniel 2:48,49).

Cum de au ajuns acești oameni ca atât de repede să ocupe locuri atât de importante? Cum au putut să-și termine cursurile pentru ca apoi, în câteva zile, să depășească orice politician viclean din toată capitala?

Răspunsul este, bineînțeles, că Dumnezeu le-a dat acele poziții înalte. De ce a făcut aceasta în special cu acești tinerii? De ce nu a făcut-o cu unii mai vârstnici și mai maturi? „Deși era credincios îndatoririlor de la curtea împăratului, Daniel și-a păstrat cu atâta credincioșie și loialitatea față de Dumnezeu, încât Dumnezeu a putut să îl onoreze ca mesager al Său pe lângă monarhul babilonian” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 220).

În timpul anilor de școlarizare, acești patru bărbați s-au concentrat pe construirea caracterului. Da, au studiat limbi străine, științe și filozofie, dar nu au uitat niciodată chemarea lor înaltă. Ei nu s-au îndepărtat deloc de calea loialității stricte față de Dumnezeu și au căutat să asculte de toate principiile lui Dumnezeu. Ei au învățat ce înseamnă sfințirea vieții.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Într-un contrast evident cu succesul marcant experimentat de Daniel și de prietenii lui după absolvire se găsește scenariul din ce în ce mai comun al aparentului eșec de după absolvire. Câteodată, absolvirea este un moment de răscruce, iar speranța este înlocuită de descurajare.

Elevii care au aspirații înalte încă din timpul școlii ajung adesea să se dedice atât de mult studiului cărților, încât neglijează părțile practice ale vieții, cum ar fi gătitul, întreținerea curățeniei și gestionarea financiară. Iar atunci când termină studiile universitare se trezesc că nu sunt deloc pregătiți pentru provocările vieții. Unii se mută cu părinții lor. Alții își irosesc energia încercând să supraviețuiască. Speranța lor de a face ceva mareț este înlocuită cu speranța de a plăti chiria. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca absolvirea să ducă la așa ceva și ne oferă sfaturi prin care evidențiază cauzele, astfel încât să evităm rezultatele triste.

„Când vor să se pregătească pentru o viață de slujire, tinerii sunt trimiși la școală pentru a dobândi cunoștințe din cărți. Scăpați de responsabilitățile vieții de zi cu zi, se cufundă în studiu și pierd adesea din vedere scopul acestuia. Zelul consacrării lor inițiale se stinge și foarte mulți sunt cuprinși de ambiții egoiste. La absolvire, mii descoperă că nu au nicio legătură cu viața. S-au ocupat atât de mult timp de lucruri abstracte și teoretice, încât, atunci când trebuie să se mobilizeze cu întreaga ființă pentru a face față examenelor dure ale vieții reale, se trezesc nepregătiți” (*Educație*, p. 265).

Un bărbat pe nume E. A. Sutherland a fost oarecum ca prietenii lui Daniel. În primul rând, era tânăr. Când avea doar 30 de ani, a ajuns directorul a ceea ce mai târziu a devenit Universitatea Andrews! Un bărbat mai în vârstă, care avea o funcție mai mare, i-a scris tânărului director o scrisoare în care s-a oferit voluntar să preia funcția de director, permițându-i lui Sutherland să ocupe poziția de profesor.

Este greu să fii director de facultate, în special dacă încerci să ajuți toți profesorii și personalul să învețe despre principiile de educație ale lui Dumnezeu. Prin urmare, Sutherland se gândea serios să accepte oferta bărbatului mai în vârstă.

Apoi, Ellen White le-a scris amândurora. În scrisoarea ei vei întâlni argumentul că Dumnezeu, adesea, cheamă tineri și tinere să ocupe locuri importante în lucrarea Sa. „Cât despre vârsta fratelui Sutherland, e adevărat, este tânăr; dar acest lucru este în favoarea lui, căci simte că este un copil care depinde de Dumnezeu pentru a avea înțelepciune. Din anumite perspective, tinerii creștini nu au atât de multe lucruri cu care să se lupte cum au bătrânii creștini.... Sper să vedem sute de studenți aflați sub instruirea unor tineri bărbați capabili să-i învețe, care își dau seama că zi după zi trebuie să fie învățați în școala lui Hristos pentru a înțelege Scripturile în simplitatea lor și pentru a fi capabili să le învețe

în așa fel încât să le prezinte altora cât mai limpede.... În niciun caz nu subestimăm profesorii mai vârstnici. Mai degrabă, să căutăm să încurajăm atât profesorii tineri, cât și pe cei în vârstă să lucreze pentru Dumnezeu. Caut, însă, să vă arăt că școlile pot fi conduse, și chiar cu succes, de oameni care nu sunt în vârstă și nici nu au o vastă experiență” (*Manuscript Releases*, vol. 15, pp. 118, 122).

Smerenia, un simț distinct al dependenței de Dumnezeu, și un spirit pregătit să învețe ne fac să fim folositori pentru Dumnezeu. Absolvirea nu este un moment în care să căutăm onoare pentru noi înșine – să simțim că suntem mai buni sau mai inteligenți decât alții. Dacă succesul nostru academic ne face să fim mândri, ne face și nefolositori pentru Dumnezeu, iar după terminarea școlii va duce la eșec. Absolvirea este momentul când conștientizăm dependența de Dumnezeu.

Un împărat înțelept a făcut următoarea observație: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbele 3:5,6).

Fii sigur că obții darul absolvirii pe care Dumnezeu vrea să ți-l dea: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (Iacov 4:6).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

↑ n curând va avea loc o altă absolvire semnificativă. Este vorba despre momentul absolvirii din această viață, pentru a avansa la o școală mai înaltă, unde Isus ne va fi învățător pentru totdeauna. Cum putem să ne pregătim pentru această absolvire care urmează?

Gândește-te la următorul sfat, care este de cea mai mare importanță pentru destinul tău veșnic: „Vă pregătiți zilnic să absolviți pentru a intra în școala cea mai înaltă? Deveniți zilnic mai bine echipați pentru a intra în curțile cerești? Profitați la maxim de privilegiile voastre, căutând cu seriozitate să vă depășiți toate obiceiurile rele? În marea zi a cercetării, un singur obicei neînvingător vă va împiedica să obțineți răsplata învingătorului” (*Southern Field Echo*, 1 aprilie 1910).

Această absolvire marchează momentul trecerii de la un nivel la altul în școala lui Hristos și va fi, cu adevărat, absolvirea noastră finală. Scriindu-i unei tinere persoane, Ellen White a spus: „Nu există absolvire din școala lui Hristos. De-a lungul nesfârșitelor ere ale veșniciei, creștinii vor fi învățați în această școală”

(*Manuscript Releases*, vol.10, p. 56).

Sunt câteva puncte finale de menționat despre absolvire. Unul ar fi că, atunci când absolvi, devii un ispravnic (administrator) al talentelor pe care Dumnezeu ți le-a dat. Folosește-le în beneficiul lumii, amintindu-ți că datoria ta nu este față de școala care te-a instruit, ci față de Dumnezeu, care te-a creat.

În privința aceasta, din parabola talanților învățăm două lecții vitale. (Vezi Matei 25:14-30.) Mai întâi, ne primim talentele inițial de la Hristos. Lui Îi datorăm totul și nu avem nimic cu ce să ne lăudăm. În al doilea rând, succesul și utilitatea noastră veșnică depind de modul în care folosim talentele încredințate nouă.

„Datoria noastră principală față de Dumnezeu și față de semenii noștri este aceea de a ne dezvolta

toate capacitățile. Cine nu crește zilnic, din punct de vedere al aptitudinilor și al capacității de a fi folositor, nu îndeplinește scopul vieții sale. Prin mărturisirea credinței în Domnul Hristos, noi ne angajăm să atingem cele mai înalte niveluri de dezvoltare posibile nouă, ca lucrători ai Domnului, ca să putem face cât mai mult bine în limitele capacității noastre” (*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 329, 330).

O altă lecție dureroasă este că ai putea avea unele lucruri de care ar trebui să te dezveți. Este posibil ca școala să îți fi făcut și rău.

„Mulți sunt mai bine pregătiți, au mai mult discernământ spiritual și o mai mare cunoștință de Dumnezeu, precum și despre cerințele Sale, atunci când încep să studieze decât atunci când absolvă.... Ei fac din cărți idoli și sunt gata să-și sacrifice sănătatea și spiritualitatea pentru a obține o educație. Ei își limitează timpul

pe care ar trebui să-l dedice rugăciunii și nu reușesc să folosească oportunitățile pe care le-au avut ca să facă bine.... Lucrarea misionară devine tot mai puțin de dorit.... Urmărind studiile lor, ei se separă de Dumnezeu înțelepciunii. Unii îi felicită pentru evoluția lor și îi încurajează să ia diplomă după diplomă, chiar dacă sunt mai puțin calificați să facă lucrarea lui Dumnezeu după modelul de educație al Domnului Hristos decât erau înainte să intre la școală” (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, pp. 355, 356).

Dacă nu ai absolvit încă, asigură-te că o vei face fără regrete. Vei avea nevoie să citești întregul capitol de unde este luat citatul anterior. Iar dacă ai absolvit, asigură-te că lași în urmă idolatria cunoașterii și că ești în căutarea unei vieți utile.

Aceasta este ceea ce a făcut Daniel.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce a putut Dumnezeu să-i pună pe Daniel și pe prietenii lui să ocupe poziții atât de importante la o vârstă atât de tânără? _____

La fel ca Daniel, nici tu nu știi înainte de împlinirea timpului ce poziție a plănuit Dumnezeu să ocupi. Cum poți, totuși, să fii cât se poate de bine pregătit pentru orice a planificat El? _____

2. Au căutat Daniel și prietenii lui să câștige pozițiile înalte pe care le-au primit? _____

Scopul nostru ar trebui să fie căutarea unei poziții înalte? Romani 12:16; 1 Timotei 6:6-9; Evrei 13:5 _____

SECȚIUNEA II

3. Citește din nou pasajul din cartea *Educație* care se găsește în această secțiune. În ce fel timpul petrecut la școală poate lucra împotriva noastră, mai degrabă decât în avantajul nostru? _____

4. Ce dar îți dă Dumnezeu unui absolvent smerit? _____ Cum este acest dar folositor? _____

SECȚIUNEA III

5. Gândește-te la momentul când ai intrat în școală. Ești mai bine sau mai slab pregătit spiritual pentru slujire acum decât erai atunci? _____ Dacă ești mai slab pregătit, ce ai putea face în privința aceasta? _____

6. În ce fel pot ajunge cărțile să fie idoli pentru elevi? _____

7. De ce studiază cu sârguință un tânăr creștin? 2 Timotei 2:15 _____

În ce fel va afecta aceasta ceea ce alegi să studiezi? _____

Miracole din viața mea

— partea 23, de John N. Loughborough

Iarna în Waukon

În vremea aceea, nu exista niciun sistem clar stabilit printre adventiștii de ziua a șaptea prin care să-și susțină lucrarea. Dacă dorea cineva să ofere bani, aceștia erau primiți cu mulțumiri, iar pentru ce mai era nevoie, se lucra fizic.

Pentru acest motiv, am fost invitat de fratele J.N. Andrews să merg la Waukon, Iowa; acesta avea acolo o mică bucată de teren, unde putea să cultive hrană pentru familia lui și totodată, să le vorbească oamenilor din acest stat nou înființat, odată ce se deschidea calea. Prin urmare, în data de 4 octombrie 1856, J.T. Orton și cu mine, împreună cu familiile noastre am părăsit Rochester în două căruțe de lemn, îndreptându-ne spre Iowa. Din Buffalo, am luat un vas cu aburi până la Detroit, apoi ne-am dus cu un tren de marfă la Chicago. Pe data de 11 noiembrie, am început să ne deplasăm pe uscat spre Waukon, unde am sosit în data de 20 noiembrie. M-am mutat la Waukon fără să am vreo intenție de a abandona adevărul sau lucrarea de slujire.

Am găsit lucrurile mult diferite față de ceea ce ne așteptam. Statul exista de atât de puțin timp, iar locuitorii acestuia erau atât de răspândiți, încât erau slabe șanse să să ținem întâlniri. În curând, prețurile mari au început să ne micșoreze veniturile. Iarna era pe drum, așa că am început să lucrez tâmplărie, gândindu-mă să câștig bani să-mi sprijin familia, iar apoi să încep să lucrez pentru cauză. Mă întrista să mă gândesc la cauza suferindă a lui Dumnezeu, dar perspectivele lumesti au început să strălucească înaintea mea, iar eu mi-am pierdut interesul în privința revistei *Review*; de asemenea, am început să-mi pierd dragostea față de frați. Câteodată, când lucram, eram cuprins de convingeri solemne că trebuie să mă dedic cu totul cauzei lui Dumnezeu ori voi muri. Pe măsură ce m-am luptat cu aceste convingeri, ele au început să se stingă.

Am aflat din numărul de la începutul lui decembrie 1856 al *Review* că fratele și sora White ajunseseră în vest până la Round Grove, Illinois, și că aveau niște întâlniri foarte interesante cu cei care țineau Sabatul și care se mutaseră acolo din Vermont și din alte state. Nici nu ne-a trecut prin cap că se vor aventura cu sania prin frigul crâncen și prin zăpezile adânci din decembrie și să vină aproape 200 de mile ca să ne vadă. În data de 9 decembrie, la Round Grove, doamna White a primit o viziune prin care era îndrumată să vină la Waukon, ca să

ne ia și să ne aducă înapoi în câmpul lucrării.

Într-o zi din preajma Crăciunului, lucram cu fratele Mead la o clădire din Waukon, când un bărbat a privit în sus spre noi și ne-a întrebat dacă e posibilă cunoaștem un tâmplar pe nume Hosea Mead.

– Da, i-am răspuns, lucrează aici sus, cu mine

– Asta e vocea lui Elon Everts! a exclamat fratele Mead, după care a venit și a privit în jos.

– Coboară! a strigat Everts. Fratele și sora White, precum și fratele Hart sunt aici jos, în sanie!

Dacă oamenii aceștia ar fi coborât din cer, am fi fost doar cu puțin mai uimiți decât am fost în clipa aceea. Solul era acoperit de o zăpadă adâncă de trei picioare și de cruste înghețate care nu erau destul de rezistente pentru a susține un cal. Pentru mai bine de o săptămână, toate drumurile pe o distanță de 40 de mile la sud de Waukon fuseseră abandonate ca fiind impracticabile. Oamenii așteptau să se îmbuneze vremea, înainte să încerce să umble pe drumuri. O sanie încărcată, croindu-și drum prin 40 de mile de zăpadă, părea o sarcină herculeană.

– Ce faci tu aici, Ilie?, m-a întâmpinat sora White când am ajuns la sanie.

– Lucrez tâmplărie cu fratele Mead, am răspuns, fiind șocat de o astfel de întrebare.

– Ce faci tu aici, Ilie?, m-a întrebat din nou.

Acum am început să mă simt atât de jenat de faptul că îmi compara situația cu a lui Ilie, încât nu am știut ce să spun. Era evident că în spatele acestei situații era ceva ce trebuia să aud.

– Ce faci tu aici, Ilie?, a repetat întrebarea pentru a treia oară.

Această întrebare simplă m-a făcut să mă gândesc foarte serios la întâmplarea când Ilie s-a ascuns într-o peșteră, ca să nu facă lucrarea Domnului. Mai târziu, în timpul întâlnirilor de aici, am aflat că sora White fusese învățată în viziunea primită la Round Grove să mă întâmpine în acest mod. Vă asigur că felul în care m-a salutat m-a convins pe deplin că va avea loc o schimbare și că voi renunța la munca în care eram pe atunci implicat.

Conexiunea istorică

Cuvinte pentru elevi

Fiecare suflet este înconjurat de o stare de spirit specifică acelei persoane. Această stare poate fi plină de o malarie spirituală, cu efect otrăvitor pentru principiile neprihănirii. Atunci când cineva se asociază cu alții, nu este nevoie să treacă zile sau săptămâni pentru a stabili dacă starea de spirit provine de la Hristos sau de la Satana. Influența anturajului nu este niciodată mai puternică decât este în viața școlară; elevii care vin la școală cu o dorință sinceră de a fi un ajutor și o binecuvântare pentru amicii lor vor fi atenți să-și manifeste influența de partea binelui și să caute tovarăși care li se vor alătura în cultivarea principiilor și practicilor corecte.

Elevii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru a face din viața lor școlară un succes. Ei trebuie să-și incline fiecare efort în direcția corectă, ca să nu-și dezamăgească părinții sau supraveghetorii, care lucrează din greu să-i țină în școală și care sunt profund îngrijorați în privința stării lor de bine prezente și veșnice. Elevii trebuie să decidă ca, în ziua judecării, raportul despre ei să nu fie unul rușinos. Un elev care este precaut în modul său de conduită, care nu se va lăsa dus la dreapta sau la stânga de influențe greșite, va exercita o putere de înfrânare asupra acelor din școală a căror plăcere este să-și manifeste independența angajându-se în activități sportive rele, nesupunându-se regulilor și umplând inimile profesorilor lor de tristețe și de descurajare.

Viața este o problemă pe care trebuie să o rezolvăm individual. Nimeni nu poate forma caracterul altcuiva; fiecare dintre noi are un rol de jucat în hotărârea propriului destin. Noi suntem agenții responsabili și liberi ai lui Dumnezeu; fiecare trebuie să-și lucreze propria mântuire „cu frică și cutremur”, în timp ce Dumnezeu lucrează în noi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui găsimă cu cale. Elevii pot face fapte bune sau fapte rele, dar „ceea ce seamănă omul, aceea va și culege”.

Noi suntem supuși individual probei lui

Dumnezeu. Toate inteligențele cerești sunt implicate să ajute fiecare suflet care va fi atras către Isus; fiecare persoană care Îl iubește cu adevărat pe Isus va coopera cu agenții cerești pentru a-i îndepărta pe oameni de ceea ce este nechibzuit, josnic și frivol. Urmașii lui Hristos nu vor lucra de partea lui Satana pentru a slăbi credința în religia adevărată și pentru a-i corupe pe alții înconjurându-i cu o stare de spirit devastatoare pentru moralitatea și caracterul lor. Ne pare rău, însă, dar trebuie să spunem că până și în școlile noastre există persoane care sunt creștine doar cu numele. Nu trebuie să ne familiarizăm mult cu acești profesori pentru a stabili că sunt agenți de succes ai lui Satana. În școlile noastre sunt oameni cu inima coruptă, care încă au o abordare plăcută și au succes în a fascina o anumită categorie de oameni; înainte ca ei să devină conștienți de lucrul acesta, influența acestor persoane le-a și schimbat sentimentele și i-a modelat după caracteristicile inacceptabile ale acestor persoane corupte. Aceia, însă, care poartă veșmintele creștinismului și totuși sunt guvernați de modelele și de preceptele lumii sunt corupți moral. Ei pretind să fie căutători ai comorilor cerești, dar starea de spirit care îi înconjoară este una încărcată cu o miasmă spirituală mortală; aceștia trebuie să fie îndepărtați de cei care rămân nepătați de lume.

Tânărul care are discernământ poate vedea imediat ce fel de persoane sunt acestea, chiar dacă nu pretinde că el este creștin, căci știe că ele nu sunt asemenea lui Hristos. Trebuie să le permită acestora să fie ca niște pietre de poticnire? El au o carte, un manual, care îi descrie pe aceia care sunt de partea Domnului. Dacă știe că traseul acestora nu este în armonie cu mărturia unui creștin, dacă

“Elevii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru a face din viața lor școlară un succes.”

înțelege ce înseamnă să trăiască o viață evlavioasă, va fi tras la răspundere pentru lumina și cunoștința pe care le are. El are responsabilitatea de a îndeplini voința Stăpânului și de a arăta lumii care este adevărata purtare creștină – ce înseamnă să

ai o viață și un caracter asemenea lui Hristos.

- *The Youth's Instructor*, 3 mai 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. **Describe starea de spirit care îți înconjoară pe unii oameni.** _____

2. **Cât de mult ar trebui să ne ia să decidem care este natura stării de spirit a unei persoane?** _____
3. **Când este manifestată cel mai puternic influența anturajului?** _____
3. **Care sunt cele două lucruri pe care trebuie să le facă un elev care vine la școală cu o dorință sinceră de fi un ajutor și o binecuvântare pentru amicii lui?** _____

4. **Ce trebuie să hotărască elevii să facă?** _____
5. **Ce anume exercită o putere de înfrânare asupra acelor elevi care au o influență rea?** _____

6. **În articol stă scris: „Viața este o problemă pe care trebuie să o rezolvăm individual.” Ce înseamnă aceasta? Înainte să răspunzi, gândește-te la câteva dintre frazele care apar în continuarea citatului.** _____

7. **În ce anume sunt implicate toate inteligențele cerești?** _____
Ce va face fiecare persoană care îl iubește cu adevărat pe Isus? _____

8. **Describe-i pe aceia care ar trebui să fie îndepărtați de cei care rămân nepătați de influența lumii.** _____

Capitole de credință

Îndepărtează idolii

Shyam Hansda provenea dintr-un mediu hindus, dar nu era satisfăcut de religia lui. El simțea că îi lipsește ceva din viață. Încă se afla în căutarea adevărului și și-a întrebato prietenii dacă au vreo sugestie.

Într-o zi, a văzut în satul lui un bărbat bine îmbrăcat și s-a oprit să stea de vorbă cu el. I-a spus acestuia că nu era fericit cu religia pe care o avea și voia să știe dacă străinul cunoștea vreo religie care să-i facă viața folositoare.

Străinul era un pastor, care nu a irosit timpul și i-a spus lui Shyam că, da, există o religie foarte bună, care poate să-i umple viața de sens. Nu cerea decât credință în Dumnezeu cel viu și dorința de a-L urma.

Niciodată n-a fost o mai mare nevoie în lucrarea lui Dumnezeu de o muncă plină de zel, de sacrificiu de sine ca acum, când orele încercării se apropie cu repeziciune de încheiere și ultima solie de har trebuie să fie dusă lumii. Sufletul meu este mișcat înăuntrul meu, în timp ce strigătul macedonean vine din toate direcțiile, din orașele și satele țării noastre, de peste Atlantic, de pe întinsul Pacific și din insulele mărilor... „Treci ... și ajută-ne!”.

Frați și surori, veți răspunde oare acestui strigăt după ajutor, spunând: „**Vom face tot ce ne stă în putere, trimițând la voi misionari și bani.** Vom manifesta lepădare de sine în împotrivirea față de apetit. Vom da mijloacele care ne-au fost încredințate cauzei lui Dumnezeu și ne vom consacra pe noi înșine fără rezerve lucrării Sale!”? Nevoile cauzei lui Dumnezeu stau înaintea noastră; trezoreriile goale apelează la noi în modul cel mai mișcător pentru ajutor. **Un dolar astăzi este mult mai valoros pentru lucrare decât vor fi zece dolari cândva, în viitor.**

—Mărturii pentru biserică, vol. 5, p. 732

După aceea, pastorul l-a invitat pe Shyam să se roage la casa unui membru al bisericii pe care tocmai voia să-l viziteze.

Când au ajuns, Shyam a fost întâmpinat de stăpânul casei și a luat loc, așteptând să vadă ce o să se întâmple. Oamenii care au participat s-au salutat între ei și au început să cânte. Lui Shyam i-au plăcut mesajul și rugăciunile. Și-a dat seama că asta era ceea ce îi lipsise toată viața.

După întâlnire, i-a spus pastorului că voia să afle mai multe și l-a invitat să vină acasă la el.

– Vreau să vii la biserică noastră; e mult mai interesant decât întâlnirea noastră de rugăciune, i-a spus pastorul.

La biserică, Shyam a fost bine primit. A observat că toți erau îmbrăcați frumos și aveau cărți negre mari. S-a bucurat de fiecare moment al serviciului divin și s-a întors săptămână după săptămână, învățând tot mai mult. Pastorul a vorbit despre temperanță, despre obiceiuri alimentare, despre curățenie și despre multe alte subiecte.

Shyam i-a vorbit soției lui despre noua lui credință și i-a spus: „Ar trebui să ne rugăm direct lui Dumnezeu, nu prin intermediul icoanelor și al idolilor din casa noastră. Îndepărtează-i! Oferim atât de multe fructe, dulciuri și flori la ritualuri și aducem jertfe acestor zeități, care nu ne sunt de niciun folos. Vino cu mine la biserică și vezi cum I se închină lui Dumnezeu, cum se salută între ei și cum vorbesc despre alimente sănătoase!”

Soției lui i-a plăcut la biserică. Ea a înțeles ce le lipsește și s-a bucurat de noua ei religie. Shyam și soția lui au început să participe la studii biblice și și-au predat inima lui Isus. Mai târziu, au fost botezați și amândoi au ajuns să fie membri credincioși ai bisericii.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (*Our High Calling*, p. 310)

14 iunie

Capacul ISPĂȘIRII

Text de memorat | Exodul 20:5,6

Eu, Domnul Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

SECȚIUNEA I

Dumnezeu a gândit Legea și Evanghelia ca o unitate. El chiar a integrat un rezumat al Evangheliei în Cele Zece Porunci. Autorii Vechiului și cei ai Noului Testament expuneau frecvent această porțiune de Evangheliie din Lege.

Observă trei cuvinte-cheie care au legătură cu Evanghelia, găsite chiar la finalul celei de-a doua porunci: „Și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:6). Aceste câteva cuvinte ne pot proteja de evangheliile false, deoarece răspund următoarelor întrebări:

- Ne putem câștiga accesul în cer? Sau avem nevoie de har?
- Este suficient să-I fim supuși lui Dumnezeu sau trebuie să-L și iubim?
- Este suficient să-L iubim pe Dumnezeu sau trebuie și să-I fim supuși?

Îndurarea lui Dumnezeu este cea care face ca mântuirea să fie posibilă. Cel neprihănit recunoaște

că are nevoie de mila lui Dumnezeu, în timp ce Îl iubește și-I slujește. Cel nelegiuit ia ca de la sine înțeles să primească mila lui Dumnezeu, în timp ce ține în continuare la păcatele lui; dar la judecată, îndurarea îi va acoperi doar pe cei care ascultă din dragoste – iar acest lucru este bun.

„Dacă am avea un caracter imperfect, nu am putea trece prin porțile pe care mila le-a deschis pentru cei ascultători; căci dreptatea stă la intrare și cere sfințenie de la toți cei care Îl vor să-L vadă pe Dumnezeu. Dacă nu ar exista dreptatea și dacă ar fi posibil ca îndurarea divină să deschidă porțile pentru toți oamenii, indiferent de caracterul lor, în cer ar exista o stare de nemulțumire și de rebeliune mai rea

“ Lumea este un atelier de lucru în care, prin cooperarea oamenilor cu agenții divini, Isus își face lucrarea asupra inimilor omenești prin harul și prin mila Lui.” ”

— *The Review and Herald*, 5 septembrie 1893

DIN CUPRINS:

C-24

Capacul ispășirii

Întoarcerea la lucrare

Dreptate și milă

De data aceasta o să eșuați

decât a fost înainte ca Satana să fie dat afară de acolo.”
(*The Review and Herald*, 13 decembrie 1892)

Dumnezeu a conceput Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc pentru a ajuta oamenii să înțeleagă acest principiu extrem de important. Legea se găsea acolo, doar că ascunsă. De asemenea, deasupra Legii, se afla prezența lui Dumnezeu. Îngerii erau acolo, privind în jos. Îngerii din Locul Preasfânt nu erau două statui de sine stătătoare, ci erau atașate de capacul ispășirii, făcut din aur, care acoperea chivotul, cutia sacră care conținea Legea. (Vezi Exodul 25:17-20)

În curând, evreii și-au dat seama că scaunul milei, sau capacul chivotului, reprezenta tronul lui Dumnezeu. Aripile le sugerau că tronul acesta era mobil. Daniel și Ezechiel aveau să confirme această impresie, căci au văzut roți în componența tronului lui Dumnezeu. (Vezi Ezechiel 1:19-21; Daniel 7:9.)

SECȚIUNEA II

În perioada de vârf a Războiului Civil din Statele Unite, doi soldați uniști au găsit trei trabucuri învelite în hârtie. La început, soldații au crezut că trabucurile erau doar un cadou pentru un general al Confederației, deoarece pachetul îi era adresat lui.

Dar aceste trabucuri s-au dovedit a fi o descoperire foarte importantă, deoarece în hârtia folosită pentru împachetat era ascuns planul operativ al armatei Confederației. Documentul a fost repede verificat, fiind scris de mână, iar autorul a fost identificat după scrisul specific.

Înainte de descoperirea norocoasă, comandantul unionist McClellan se afla într-o mare confuzie din cauza mișcărilor armatei Confederației. Însă, când planul generalului Lee a fost descoperit, generalii uniști au început să-l studieze cu atenție, iar acțiunile lui, care anterior îi uimiseră, au devenit limpezi.

De-a lungul istoriei, căile lui Dumnezeu au părut adesea confuze. Cei răi par să prospere, în timp ce cei dreți par să eșueze. (Vezi Psalmii 73:3-13.) Doar că, atunci când înțelegem planul operativ al lui Dumnezeu, confuzia dispare.

Dumnezeu dezvăluie planul Său operativ, știința mântuirii, în serviciile din sanctuar. Nu-i de mirare că preoții evrei, profeții evrei și poporul evreu au căutat să-i înțeleagă misterele! Nu-i de mirare că până și îngerii au studiat cu sârguință aceste servicii!

Păcatul este risipitor și costisitor, iar sanctuarul ne învață acest lucru. De asemenea, ne învață despre cruzimea, durerea și suferința pe care le provoacă păcatul.

Din acest loc, Dumnezeu a învățat poporul Israel în privința legilor de care trebuiau să asculte. „Să pui capacul ispășirii pe chivot și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (Exodul 25:21,22).

Dumnezeu preferă să predea concepte dificile prin exemple și prin parabole (Vezi Matei 13:34). Sanctuarul urmează această metodă, explicând câteva dintre adevărurile despre mântuire, pe acelea care sunt cel mai dificil de înțeles. Parabolele și exemplele lui Dumnezeu au un înțeles profund, fiind necesar să medităm la ele, pentru a le înțelege, și oferă suficient material pentru un studiu de o viață și în veșnicia de după.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

Totuși, cel mai dificil și cel mai provocator subiect din întregul univers este mântuirea. Aceasta nu este o artă, ci o știință exactă. Iar sanctuarul ne învață despre această știință. Răspunde la întrebarea „Cum poate Dumnezeu să respecte libertatea de alegere și totuși să salveze oamenii care, prin însăși natura lor, iubesc păcatul și urăsc să facă ce este drept?”

Să luăm iertarea, ca exemplu. Dacă Dumnezeu îmi poate ierta păcatele, de ce nu este toată lumea iertată? Și cum ar putea exista un păcat de neiertat? Cine ar vrea, însă, ca Dumnezeu să ofere iertare necondiționat? Ar fi acest lucru înțelept sau drept?

Să ne gândim la cazul lui Baraba. Deși deghizat în rolul de patriot religios, era un criminal înrăit, un ucigaș crud și un jefuitor. Evreii s-au simțit ușurați când a fost prins, în cele din urmă, și băgat la închisoare. Dar când mulțimea a cerut-o, Pilat l-a iertat necondiționat pe Baraba, eliberându-l pe acest tâlhar și trimițându-l înapoi în societate, ca să-și reia comportamentul violent. Îl condamnăm pe drept cuvânt pe Pilat pentru că l-a eliberat pe Baraba.

Totuși, Evanghelia ne spune că oameni precum Baraba și Hitler pot fi iertați! Cum poate Dumnezeu să facă o astfel de ofertă? Cum poate Dumnezeu ierta ceea

“Îndată ce ați păcătuit, ar trebui să alergați la tronul harului, pentru a-l spune lui Isus despre aceasta.... Nu vă îndoiiți de mila Sa divină și nici nu refuzați alinarea iubirii Sale infinite.”

—*Semnele timpului*, 15 februarie 1892

ce consideră a fi atât de odios? El l-a inspirat pe Solomon să scrie: „Cel ce iartă pe vinovat și cel ce osândește pe cel nevinovat sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului” (Proverbele 17:15).

Descoperim răspunsul la această întrebare în sanctuar, la capacul ispășirii. Nu-i de mirare că îngerii sunt fascinați de acesta și sunt descriși cum privesc spre el!

SECȚIUNEA III

La poalele muntelui Sinai, poporul Israel a privit o mică manifestare a slavei care înconjoară prezența lui Dumnezeu. Cu groază, au privit fulgerele luminând și au ascultat rogtogolitul tunetelor. S-au minunat de cutremurarea pământului. Au tremurat înfricoșați când au auzit sunetul pătrunzător al trâmbiței care-i chema la piciorul muntelui. Au așteptat tăcuți în liniștea bruscă și profundă care a urmat.

Apoi, au auzit vocea lui Dumnezeu, ca vuietul unor ape multe, declarându-și maiestuos Legea. Pentru o clipă, a fost raiul pe pământ. Pentru un moment, poporul Israel a înțeles pacea și bunăvoința lui Dumnezeu față de oameni. Ei au făcut un legământ solemn să asculte în totul de Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu a rămas cu ei pe parcursul următoarelor șase săptămâni, deși, în mila Sa față de Israel, El și-a ascuns slava într-un nor întunecat, care acoperea vârful muntelui.

Cât de repede, însă, și-a uitat Israel angajamentul solemn! În doar câteva săptămâni, și-au făcut un vițel din aur și au început să i se închine petrecând cu băutură și cu dans. Israel, la fel ca Lucifer, a făcut „un mare păcat” (Exodul 32:30) chiar în prezența lui Dumnezeu. Acest păcat a pus punct perioadei de probă pentru trei mii dintre israeliți și din mulțimea amestecată care îi însoțea.

După aceea, ca răspuns la rugăciunea de mijlocire a lui Moise, Dumnezeu a oferit iertare Israelului. Această iertare nu a fost o grațiere generală. Dar nici nu a fost ca iertarea nedreaptă acordată de Pilat lui Baraba. Dumnezeu nu le oferă pașaport de intrare în cer criminalilor, astfel încât aceștia să-și continue viața infracțională în interiorul zidurilor Noului Ierusalim. În Scriptură stă scris clar: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care

Fix sub capacul ispășirii se găsește Legea lui Dumnezeu. Aceasta conține o parte importantă a explicației iertării. Dumnezeu Însuși a explicat-o repetând o parte din una dintre porunci. Vom revedea relatarea aceasta în următoarea secțiune.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21:27).

Chiar dacă vinovații pot fi iertați, totuși aceștia trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a primi iertarea. În oferta Sa de iertare, Dumnezeu a repetat fraze din finalul poruncii a doua. Fix porunca pe care Israel o călcase conținea secretul recuperării poporului! Ar trebui să observăm cum Dumnezeu a expus și a explicat porunca Sa.

La rugămintile de la început ale lui Moise, Dumnezeu a trecut prin fața lui și a proclamat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exodul 34:6,7).

Chivotul, cu Legea dinăuntru, acoperită de capacul ispășirii, arată atât spre mila lui Dumnezeu, cât și spre dreptatea Sa. Căci „mila [Sa] nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nicio iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu

n-a schimbat Legea, dar S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului: ‘Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine’” (*Viața lui Iisus*, p. 762).

Tronul ispășirii din ceruri este înconjurat cu un curcubeu. (Vezi Apocalipsa 4:3.) „Așa cum arcul din nori este format din unirea luminii soarelui cu ploaia, la fel și curcubeul care înconjoară tronul reprezintă puterea combinată a îndurării și dreptății. Nu trebuie menținută doar dreptatea; acest lucru ar eclipsa slava curcubeului promisiunii, de deasupra tronului; oamenii ar putea vedea doar pedeapsa Legii. Dacă nu ar exista dreptatea și nicio pedeapsă, atunci guvernarea lui Dumnezeu nu ar avea stabilitate. Ceea ce face mântuirea completă este îmbinarea dintre judecată și îndurare. Contopirea celor două atribute este cea care ne conduce, pe măsură ce-L vedem pe Răscumpărătorul lumii, precum și Legea lui Iehova, să exclamăm:

‘Blândețea ta m-a făcut mare’. Știm că Evanghelia este un sistem perfect și complet, care dezvăluie caracterul de neschimbat al Legii lui Dumnezeu. Ea inspiră inima cu speranță și cu dragoste față de Dumnezeu. Mila Sa ne invită să intrăm pe porțile cetății lui Dumnezeu, iar dreptatea este satisfăcută să acorde fiecărui supus privilegii complete ca membru al familiei împărătești, ca unui copil al Împăratului cerurilor” (*The Review and Herald*, 13 decembrie 1892).

În Secțiunea II am menționat descoperirea planurilor generalului Lee din timpul Războiului Civil. Totuși, această descoperire nu a fost niciodată de ajutor armatei unioniștilor, deoarece generalul McClellan nu a acționat conform informațiilor găsite. Și noi putem să eșuăm să acționăm în conformitate cu informațiile oferite în sanctuar: Dar „cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare” (Evrei 2:3)?

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Explică în propriile cuvinte ce putem învăța despre mântuire din porunca a doua. _____

2. De ce este un lucru bun că la judecată mila le este oferită doar celor care ascultă din dragoste? _____

SECȚIUNEA II

3. Cum a explicat Dumnezeu știința mântuirii în Vechiul Testament? _____

- De ce este aceasta o modalitate atât de bună pentru a învăța? _____
4. De ce iertarea lui Baraba de către Pilat a fost un lucru rău? Exodul 23:2; Deuteronomul 16:19 _____
A devenit Pilat responsabil pentru crimele pe care le-a comis Baraba după eliberarea lui? _____

SECȚIUNEA III

5. Cum este diferită iertarea lui Dumnezeu de iertarea acordată de Pilat lui Baraba? _____

6. Ce condiții trebuie să fie îndeplinite pentru a primi iertarea lui Dumnezeu? _____

7. Citește din nou paragraful din *The Review and Herald* care se găsește în această secțiune. Scrie cu cuvintele tale ce înseamnă să ai parte de o îmbinare perfectă și completă între îndurare și dreptate. _____

Miracole din viața mea

— partea 24, de John N. Loughborough

Întoarcerea la lucrare

Întâlnirile au început în casa fratelui Andrews la data de 26 decembrie și au continuat până la data de 1 ianuarie 1857. Fratele și sora White au prezentat într-o manieră plină de credincioșie solia laodiceeană din Apocalipsa 3:14-22. Pe măsură ce membrii bisericii primeau mărturia și au început să mărturisească despre răceala și căderile lor, lumina a început să ne cuprindă. Am fost încurajați să facem această lucrare din inimă prin chemarea de a ne întoarce la Domnul, pentru că El ne va vindeca de toate greșelile.

În timpul întâlnirilor din Waukon, sora White a avut trei viziuni. Două dintre acestea i-au fost date în aceeași seară, în circumstanțe ciudate. Printre noi era prezentă o soră foarte tristă, aflată aproape în pragul disperării; starea ei acută se datora conștientizării greșelilor făcute în trecut. În prima viziune primită în seara aceea, sora White a fost îndemnată să-i spună sorei că, dacă va lua poziție și Îi va mărturisi lui Dumnezeu greșelile trecute, va fi iertată și, dacă va rămâne credincioasă, nu va mai trebui să privească în trecut dincolo de noaptea aceea.

Sora a făcut cum i s-a cerut. Lumina și slava și-au făcut simțite prezența. Imediat, sora White a fost luată din nou în viziune și a văzut că Domnul acceptase confesiunea sorei și că trecutul ei fusese iertat. Atunci, sora s-a ridicat în picioare și i-a adus laudă și slavă lui Dumnezeu.

Cu această ocazie, proviziile pentru hrănirea grupului erau oarecum modeste, iar cea mai apropiată moară se găsea la 13 mile depărtare. Mai mult, zăpada iernii ne închisese brusc drumurile, mult mai repede decât ne-am fi așteptat. Printre vecini nu se găsea deloc făină când au sosit prietenii noștri. Eram pe cale să terminăm ultimele felii de „pâine de tărâțe” autentică. Așadar, tip de două zile, nu le-am putut oferi decât carne, cartofi și porumb decorticat. Când vremea s-a mai îmbunătățit, toți vecinii s-au dus la moară, iar după aceea am avut ceva mai bun de oferit prietenilor noștri.

Pe data de 1 ianuarie 1857, am lăsat deoparte uneltele de tâmplărie pentru totdeauna, mi-am luat rămas bun de la frații noștri din Waukon și am plecat cu familia White spre Illinois. Când am ajuns la Mississippi, am văzut că gheața era strașnică și am traversat fluviul în siguranță. Când am ajuns la Galena, Illinois, fratele și sora White au luat trenul spre Battle Creek, în timp ce eu m-am îndreptat spre frații din

Round Grove; în curând, am început o serie de întâlniri în școala din Hickory Grove, la trei mile de casa lui Josiah Hart. Ca urmare a acestor întâlniri, mai multe persoane și-au mărturisit credința, printre acestea numărându-se și familia Andrews și unii din familia Colcord. Mai târziu, Robert Andrews și G.W. Colcord au ajuns să predice solia.

Faptul că lucrarea de predicare nu reprezenta o sursă de mare câștig financiar le-a devenit tuturor limpede când am declarat că pentru primele trei luni de muncă în Illinois am primit doar masă și adăpost, o haină din piele de bizon și zece dolari ca să-mi plătesc partea de cheltuieli casnice din Waukon, unde stătea soția mea. În călătoria de întoarcere, am mers 26 de mile cu un sac greu în spate, ca să mai rămân cu ceva bani când aveam să ajung acasă.

La începutul lunii iunie, m-am alăturat fraților Hart și Everts, cu cortul din Wisconsin, la Mackford. Mai mulți dintre oamenii noștri locuiau acolo, fiind veniți din Oswego N.Y., și erau nerăbdători ca vecinii lor să audă dovezile credinței lor. Mulți dintre vecini au acceptat adevărul, printre ei fiind și Rufus Baker. P.S. Thurston era unul dintre predicatorii noștri din Canada, dar soția lui era membră în altă confesiune religioasă. După două zile de ascultare și de studiu atent, și-a mărturisit cu tărie credința, împreună cu soțul ei.

Philander Cady, din Poy Sippi, construia atunci un hambar în vecinătate. O duminică întreagă a ascultat solia despre Lege și Sabat. Bucurându-se de lumina primită, a vrut să o împărtășească și altora. Lângă el locuia John Matteson, un predicator scandinav. Amândoi au făcut un studiu sârguincios pe această temă, urmarea fiind acceptarea soliei de către Matteson, care le-a prezentat-o de îndată oamenilor de naționalitatea lui.

Conexiunea istorică

Dreptate și milă

Suntem îngroziți atunci când privim la sfințenia și la slava Dumnezeuului universului, deoarece știm că dreptatea Lui nu Îl va lăsa să-l curețe pe cel vinovat de vina Lui. Nu trebuie, totuși, să rămânem speriați, căci Hristos a venit în lume ca să dezvăluie caracterul lui Dumnezeu, să ne arate clar dragostea părintească pe care o poartă copiilor Săi adoptați.

Nu trebuie să evaluăm caracterul lui Dumnezeu doar după lucrările uimitoare din natură, ci și după viața simplă și plină de iubire dusă de Isus, care L-a prezentat pe Iehova ca fiind mai plin de milă, de compasiune și de tandrețe decât sunt părinții noștri pământești. Isus L-a prezentat pe Tatăl ca fiind Acela în care putem să avem încredere și Căruia putem să-i prezentăm nevoile noastre. Atunci când suntem speriați de Dumnezeu și copleșiți de gândul slavei și maiestății Sale, Tatăl ni-L arată pe Hristos ca reprezentant al Său. Ceea ce vedeți descoperit în Isus, tandrețea, compasiunea și dragostea Lui, sunt o reflectare a caracteristicilor Tatălui. Crucea de pe Golgota le descoperă oamenilor dragostea lui Dumnezeu. Hristos Îl reprezintă pe Suveranul universului ca fiind Dumnezeu iubirii. Prin gura profetului, El spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!”

Noi avem acces la Dumnezeu prin meritele numelui lui Hristos, iar Dumnezeu ne invită să aducem înaintea Lui încercările și ispitele prin care trecem, căci El le înțelege pe toate. El nu vrea să ne plângem altor oameni de problemele pe care le avem. Prin sângele lui Hristos, putem veni la tronul slavei și putem descoperi harul care ne ajută în timp de restriște. Putem veni fără teamă, spunând: „Sunt acceptat în numele Celui mult Preaiubit”. „Căci prin El, și unii, și alții avem intrare la

Tatăl, într-un Duh.” „În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere”. Așa cum un părinte pământesc își încurajează copilul să vină la el tot timpul, așa și Domnul ne încurajează să venim la El cu nevoile și cu îngrijorările noastre, dar și cu recunoștința și cu dragostea noastră. Fiecare făgăduință este sigură. Isus este Garantul și Mediatorul nostru și ne-a pus la îndemână toate resursele pentru a avea un caracter perfect. Singura noastră speranță constă în eficiența constantă a sângelui lui Hristos, căci doar prin meritele Sale avem iertare și pace. Atunci când eficiența sângelui lui Hristos devine o realitate pentru suflet prin credința în El, credinciosul va lăsa lumina să strălucească prin fapte bune, producând roadele neprihănirii.

El îi va spune păcătosului că dragostea lui Hristos este și pentru el; îi va prezenta meritele sângelui lui Hristos, care-l invită să renunțe la dependența de sine, arătând spre crucea de pe Golgota și încurajându-l să spună: „Nu aduc cu mine nicio avere; de crucea ta eu mă prind”.

Aceasta este povestea pe care acela care este

împreună-lucrător cu Dumnezeu le-o va repeta cu o dragoste sinceră aceluia care sunt cumpărați cu sângele lui Hristos.

- *The Youth's Instructor*, 22 septembrie 1892

Îngeri, heruvimi și serafimi se pleacă înaintea lui Dumnezeu cu o evlavie sfântă. „Zeci de mii și mii de mii” de îngeri

“În guvernarea lui Dumnezeu, dreptatea și harul stau împreună.”

adunați în jurul tronului sunt trimiși să le slujească acelora care sunt moștenitorii mântuirii. Principiile conducătoare ale lui Dumnezeu sunt dreptatea și mila. Tronul Său este numit tronul harului. Vreți să primiți o iluminare divină? Duceți-vă la tronul harului. Veți primi răspuns de pe capacul ispășirii. Tatăl și Fiul au făcut un legământ ca să salveze lumea prin Hristos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Nicio putere în afară de Cel Atotputernic nu putea să facă un astfel de legământ. Curcubeul de deasupra tronului este un simbol că Dumnezeu, prin Hristos, Se leagă să-i salveze pe toți cei care cred în El. Legământul este la fel de sigur cum este și tronul, iar tronul Său își are temelia în neprihănire. Atunci de ce suntem atât de necredincioși, atât de neîncredători? De ce ne îndoim atât de frecvent și ne încredem în Dumnezeu cu atâta inconsecvență? Oricând venim la tronul

lui Dumnezeu pentru a apela la mila Sa, trebuie să privim în sus, să ne uităm la curcubeul făgăduinței și să găsim în acesta asigurarea că rugăciunile noastre vor primi răspuns.

Însă nimeni să nu se amăgească la gândul că poate încălca poruncile și totuși să beneficieze de favoarea lui Dumnezeu. În guvernarea lui Dumnezeu, dreptatea și harul stau împreună. Legea nu poate fi călcată fără pedeapsă. Dreptatea și judecata își au locașul în tronul Lui. În Hristos, mila și adevărul se întâlnesc; neprihănirea și pacea se sărută. Însuși Hristos a dat Legea de pe muntele Sinai și nu a îndepărtat nicio iotă din pretențiile Lui. El Și-a dat viața ca ispășire pentru încălcarea Legii de către om și pentru a-l face să se supună percepțelor ei. Dreptatea este satisfăcută prin sacrificiul divin. Prin meritele lui Hristos, Dumnezeu poate fi drept și, în același timp, să-l îndreptățească pe păcătosul care crede în Isus.

- *The Signs of the Times*, 10 octombrie 1892

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce anume ne îngrozește? _____
De ce nu trebuie să rămânem îngroziți? _____
2. Ce învățăm prin Isus despre mila lui Dumnezeu? _____

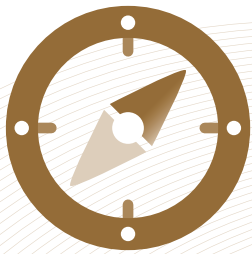
3. Cu cine ar trebui să ne împărtășim încercările și ispitele? _____
De ce? _____
4. Când va lăsa credinciosul ca lumina să strălucească prin faptele lui bune? _____

5. Ce îi va spune el păcătosului? (mai multe lucruri) _____

6. Care sunt principiile conducătoare ale tronului lui Dumnezeu? _____
7. Care este semnificația curcubeului de deasupra tronului? _____

8. Cu ce fel de gânduri nu ar trebui să ne amăgim? _____

- Care sunt cele două lucruri care stau împreună în guvernarea lui Dumnezeu? _____
9. Cum poate Dumnezeu să fie în același timp drept și milos (îndreptățind păcătosul)? _____

Capitole de credință

De data aceasta, o să eșuați

Alexis este elev la liceul Sokoro din Guinea, Africa. El este prieten apropiat al fiului meu Emmanuel, care urmează același liceu, scrie un evanghelist de la **Gospel Outreach**. Într-o zi, Alexis s-a hotărât să vină la biserică împreună cu fiul meu. Decizia lui a fost una curajoasă, iar aceasta este povestea din spatele ei.

Cei doi fii ai mei care mergeau la această școală trecuseră prin persecuții și prin bătăi de joc din cauza credinței lor. Însă unii elevi le-au admirat curajul și seriozitatea. De când au început să meargă la școala aceasta, în niciun Sabat nu au fost la ore, nici măcar dacă aveau de dat vreun test. Colegii și unii dintre profesorii lor i-au descris ca fiind fanatici și au încercat să-i convingă să participe la școală în Sabat.

Când a venit timpul să dea examenele naționale, fii mei și-au dat seama că trei dintre subiectele lor importante erau programate în Sabat. Refuzul de a-și da examenele în Sabat echivala cu eșecul. Ne

Misionarii de la Gospel Outreach sunt dedicați răspândirii veștilor bune ale Evangheliei. Ei adesea se confruntă cu condiții ostile, cu riscuri personale și cu provocări semnificative în privința transportului. În ciuda acestora, ei dau mărturie despre miracole vindecătoare incredibile, despre eliberarea posedărilor de demoni și despre succesul avut în pătrunderea în localitățile ostile. Ei organizează studii biblice, vizitează bolnavii acasă și în spitale, coordonează și conduc serviciile din Sabat și de rugăciune de la mijlocul săptămânii și participă la campanii evanghelistice.

Rugăciunile tale și contribuțiile financiare sunt critice pentru acești lucrători care continuă să slujească. Contactează Gospel Outreach astăzi și află cum poți fi de ajutor.

Vizitează pagina web www.goaim.org sau sună la 1-509-525-2951

Un profesor în Guinea

îngrijoram mult în legătură cu situația lor.

„Chiar dacă ești pastor, sau fiu al lui Dumnezeu, de data aceasta o să eșuezi”, i-au spus prietenii.

Aceasta a fost o provocare nu doar pentru Emmanuel, ci și pentru Dumnezeu. Ținând cont că voia să-L onoreze pe Dumnezeu, el a decis să postească timp de trei zile înainte de examen.

La o lună după examene, au fost anunțate rezultatele la postul local de radio. Lista a fost citită, iar numele lui Emmanuel a fost anunțat între primii opt elevi din clasă. Din cei 85 de elevi, doar 45 au avut succes. A fost o surpriză pentru cei care erau siguri de eșecul lui Emmanuel.

La o zi după anunț, Alexis le-a spus altor elevi că nu va lipsi niciodată de la serviciile bisericii și că s-a hotărât să păzească Sabatul sfânt indiferent de consecințe.

Vă mulțumim pentru darurile generoase oferite pentru **Gospel Outreach**, ai cărei lucrători ajută oameni ca Emmanuel să dea mărturie despre credința lor.

CONTRA CURENTULUI

„Doar văslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

21 iunie

Vinul BABILONULUI

Text de memorat | Matei 15:8,9

Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești.

SECȚIUNEA I

Biblia asociază băuturile alcoolice cu imoralitatea (vezi Geneza 9:21; 19:32; Apocalipsa 17:2), fiind subliniat faptul că alcoolul ne distruge înțelepciunea, făcându-ne certăreți și violenți.

Solomon a spus că „vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept” (Proverbele 20:1). Biblia ne avertizează, în Proverbele 23:35, de problema dependenței de alcool: „Când mă voi trezi? Mai vreau vin!”

Alcoolul ne face atât de încredători în noi înșine, încât nu mai suntem prevăzători față de pericol. „În al douăzeci și șaselea an al lui Asa, împăratul lui Iuda, a început să domnească Ela, fiul lui Baeșa. El a domnit peste Israel la Tirța. A domnit doi ani. Slujitorul său Zimri, care era mai-mare peste jumătate din carele lui, a uneltit împotriva lui. Ela era la Tirța chefuind și îmbătându-se în casa lui

Arța, căpetenia casei împăratului la Tirța. Zimri a intrat, l-a lovit și l-a ucis în al douăzeci și șaptelea an al lui Asa, împăratul lui Iuda. Și a domnit el în locul lui” (1 Împărați 16:8-10).

Alcoolul ne face slabi când ar trebui să fim puternici, aducând asupra noastră înfrângerea când ar trebui să experimentăm victoria. Ben-Hadad avea o armată mare, puternică și bine dotată. Aceasta depășea cu mult mica forță de 7 000 de soldați a lui Ahab. „Ben-Hadad bea și se îmbăta în corturile lui cu cei treizeci și doi de împărați care-l ajutau” (1 Împărați 20:16). Iar armata cea impunătoare, având comandanții beți, a fost înfrântă de mica forță a lui Ahab.

„Prietenia cu lumea i-a corupt credința și, în consecință, această biserică apostată exercită, la rândul ei, o influență corupătoare asupra lumii, predicând doctrine contrare celor mai clare declarații ale Sfintei Scripturi”.

—Tragedia veacurilor, p. 388

DIN CUPRINS:

C-25

Vinul Babilonului

Dăruirea sistematică

Pericolele ultimelor zile

Prin ape năvalnice

Sub influența alcoolului, luăm decizii greșite pe care nu le-am lua dacă am fi treji. Aceste decizii prostești ne pot hăitui pentru tot restul vieții. Irod i-a luat viața lui Ioan Botezătorul în timp ce era sub influența alcoolului. Sfătuitoarii lui nu l-au oprit, deoarece și ei se găseau sub influența înnebunitoare a băuturilor tari. Cu toate că oamenii aceștia s-au trezit a doua zi torturați de vinovăție, ei încă nu s-au confruntat cu judecata. Spiritul profetic face următoarea observație: „Oamenii aceștia ocupau poziții înalte și de încredere în națiunea lor și asupra lor planau răspunderi grele; cu toate acestea, se dedaseră atât de mult la petrecere și la beție, încât simțurile lor erau paralizate. Minte le era amețită de muzică și de dansul ațățător, iar conștiința lor adormise. Prin tăcerea lor, au pronunțat sentința de moarte asupra profetului lui Dumnezeu pentru a mulțumi răzbunarea unei femei blestemată” (*Viața lui Iisus*, pag. 222).

Nu-i de mirare că împărații și cei care aspiră la poziții de conducere au fost avertizați să nu bea niciodată vin! „Nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari” (Proverbele 31:4). Nu-i de mirare că preoții din Vechiul

Testament au primit următoarea poruncă: „Tu și fiii tăi împreună cu tine să nu beți vin, nici băutură amețitoare!” (Leviticul 10:9). Nu-i de mirare că Pavel i-a instruit pe cei pe care i-a convertit: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh!” (Efeseni 5:18). Nu-i de mirare că Dumnezeu a apreciat exemplul lui Ionadab de a-și crește copiii. „Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: ‘Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri’” (Jeremia 35:6).

Nu-i de mirare nici că Ellen White i-a avertizat pe tineri: „Să nu vă ajungă pe buze nicio picătură de alcool, pentru că folosirea lui înseamnă degradare și suferință. Angajați-vă să fiți total abstenenți, pentru că aceasta este siguranța voastră” (*Temperanță*, p. 198). Înțelepți sunt tinerii care, la fel ca Daniel, își propun în inimă să nu se spurce cu vinul pe care îl beau alții. Înțelepți sunt cei care fac un jurământ solemn ca „să se ferească de vin și de băutură îmbățătoare; să nu bea nici oțet făcut din vin, nici oțet făcut din vreo băutură îmbățătoare” (Numeri 6:3).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Nebucadnețar a crezut că a făcut cetatea Babilon de nepătruns. Zidurile erau prea groase și prea înalte ca să poată fi luate cu asalt. În interiorul cetății putea fi cultivată suficientă hrană pentru a da de mâncare locuitorilor. Marele fluviu Eufrat, care curgea prin cetate, oferea o rezervă de apă din belșug.

Puțini se îndoiau că Babilonul, una dintre minunile lumii antice, n-ar fi putut face față asediului lui Cyrus. Totuși, cetatea cea bine fortificată a căzut, aproape fără luptă, într-un moment când conducătorii ei prea încrezători erau beți. La începutul lunii octombrie în anul 539 î.Hr., împăratul Belșatar a dat un mare ospăț în onoarea zeilor Babilonului. Simțindu-se în siguranță în cetate și fiind un mare iubitor de plăceri, a invitat o mie de căpetenii la ospățul lui și „a băut vin înaintea lor” (Daniel 5:1).

Cu simțurile confuze din cauza alcoolului și dorind să cinstească zeii Babilonului, Belșatar „a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său, Nebucadnețar, din Templul de la Ierusalim” (versetul 2). Această poruncă i-a pecetluit condamnarea.

Împăratul și curtenii lui „au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (versetul 4). Slăvindu-și zeii,

ei au arătat că vedeau ideea lor de închinare ca fiind superioară felului de închinare poruncit de Dumnezeu cerurilor. Habar n-aveau ei că această petrecere de beție avea să fie și ultima. În acel moment, Cyrus intrase deja în cetate prin porțile nepăzite și mășăluia rapid spre palat. „Dar, chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeenilor, a fost omorât. Și a pus mâna pe împărăție Darius Medul, care era în vârstă de șaiszeci și doi de ani” (versetele 30, 31.) Toate acestea s-au întâmplat în marea cetate a Babilonului. Împăratul și-a îmbătat căpeteniile. El avea relații imorale cu multe femei, iar acestea erau și ele bete. Orgia unei singure nopți a echivalat cu sfârșitul imperiului.

Domnul a ales această relatare pentru un mesaj important, care va fi transmis lumii întregi la sfârșitul timpului. „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: ‘A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!’”

“Dacă renunțăm la Cuvântul lui Dumnezeu și acceptăm doctrine false doar pentru că părinții noștri le-au susținut, cădem sub sentința care a fost pronunțată împotriva Babilonului și bem din vinul desfrânării lui.”

—*Tragedia veacurilor*, pp. 536, 537

(Apocalipsa 14:8). Apocalipsa 17 ne dă detalii suplimentare. Cetatea Babilon este descrisă ca o femeie impură care călărește o fiară stacojie în timp ce ține în mână „un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei” (Apocalipsa 17:4). „Și locuitorii pământului s-au îmbătut de vinul curviei ei!” (Apocalipsa 17:2).

Într-o lecție anterioară, am învățat că, în original,

SECȚIUNEA III

Vinul alcoolic este produs atunci când drojdia fermentează sucul curat de struguri, transformând zaharurile în alcool. Vinul Babilonului este produs când adevărurile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt pervertite. Care este procesul pervertirii adevărului lui Dumnezeu și al producerii acestui vin?

Desfrânata Babilonului reprezintă acele biserici creștine care caută să mulțumească lumea. „Acest pahar cu băutură îmbătătoare... simbolizează doctrinele false pe care [lumea – n.r.] le-a acceptat ca urmare a relației ilegiteime pe care o întreține cu mai-marii pământului. Prietenia cu lumea i-a corupt credința și, în consecință, această biserică apostată exercită la rândul ei o influență corupătoare asupra lumii, predicând doctrine contrare celor mai clare declarații ale Sfintei Scripturi” (*Tragedia veacurilor*, p. 388).

În Scriptură este folosită metafora adulterului pentru a ilustra răul pe care-l fac oamenii față de Dumnezeu atunci când își încalcă jurământul de loialitate față de El, uitând Cuvântul Său și căutând aprobarea lumii. Lumea ne va fi prietenă doar dacă viața noastră nu condamnă păcatele ei populare.

Pentru a păstra prietenia lumii, doctrinele bisericii trebuie să fie făcute acceptabile față de lume. Astfel,

cuvântul Babilon înseamnă confuzie. Am învățat că acest simbol reprezintă bisericile creștine apostate, caracterizate printr-o serie confuză de credințe conflictuale, deoarece au înlocuit învățătura Bibliei cu învățăturile omenești.

Ce este vinul? Biblia leagă vinul de doctrinele false. Așa cum băuturile alcoolice îi fac pe oameni să se simtă mult prea încrezători în sine, precum și în siguranță, la fel doctrinele false îi fac pe oameni să se simtă în siguranță chiar dacă sunt păcătoși. Vorbind despre bisericile creștine apostate, care formează Babilonul, Ellen White explică: „Acest pahar cu băutură îmbătătoare pe care Babilonul îl prezintă lumii simbolizează doctrinele false pe care ea le-a acceptat” (*Tragedia veacurilor*, p. 388).

Oamenii care beau din vinul îmbătător al Babilonului ar putea să creadă că Îi slujesc lui Dumnezeu și se închină Lui. Dar o astfel de închinare este în zadar, căci, asemenea fariseilor din timpul lui Isus, ei au renunțat la poruncile lui Dumnezeu pentru a păzi propriile tradiții.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

sucul sănătos și curat de struguri al adevărului este pervertit, iar rezultatul este vinul Babilonului. În timp ce trec drept o modalitate de a le reaminti oamenilor de Dumnezeu, formalitățile și ritualurile bisericii ajung să fie, în realitate, o modalitate de a-L uita.

Isus le-a spus celor care au făcut reguli în opoziție cu Legea lui Dumnezeu: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: ‘Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești’” (Matei 15:7-9). La a doua venire a lui Isus, aceștia ar putea să spună: „Doamne, Doamne”; dar El îi va acuza că sunt călcătorii ai Legii și ignoranți față de Mântuitorul lor. „De ce-Mi ziceți: ‘Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Vinul reprezintă, de asemenea, sânge. Așadar, vinul Babilonului nu este doar un simbol pentru doctrina

falsă, ci și pentru persecuție. Atunci când doctrinele unei biserici ajung să fie acceptabile pentru conducătorii unui popor și aceștia folosesc legi civile pentru a sprijini instituțiile și doctrinele bisericii, persecuția dizidenților este de neevitat. Prin această uniune dintre biserică și stat, Babilonul va face ca toate națiunile să bea „din vinul mâniei curviei ei”. Unii acceptă aceste doctrine deoarece cred că, într-adevăr, conducătorii bisericii au dreptate. Alții le acceptă deoarece le este frică să nu fie pedepsiți de către organele statului.

Această perioadă va fi una dificilă pentru poporul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu va fi alături de ei în suferința lor. El nu îi va uita nici măcar o clipă. Iar Dumnezeu va răspunde la această persecuție finală. Babilonul va culege ce a semănat, iar cei care aleg să bea din vinul lui și vor vărsa sângele sfinților lui Hristos vor fi forțați

să bea un vin diferit și mult mai amar. Aceștia vor bea „din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui” (Apocalipsa 14:10). Dumnezeu va îndepărta toată protecția Lui de peste cei care I-au respins ofertele repetate de salvare. Teribilele calamități ale ultimelor șapte plăgi vor fi combinate cu groaza nelegiuirilor și a crimelor nestăpânite. Într-adevăr, acest pahar va fi unul deosebit de amar.

Însă cei care au refuzat să bea vinul Babilonului nu vor bea din vinul mâniei lui Dumnezeu. Pentru aceștia, Dumnezeu oferă un alt pahar, unul care dă pe afară de bunătate și de milă. „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor” (Psalmii 116:12-14).

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Care sunt câteva dintre pericolele pe care Biblia le asociază cu vinul? _____

2. Povestește pe scurt o istorie din Biblie în care vinul a avut un efect dăunător asupra cuiva. _____

3. Numește câteva grupuri de oameni cărora li s-a spus să nu bea niciodată vin. _____

4. Scrie în cuvinte proprii decizia personală de a nu bea niciodată vin sau orice altă băutură alcoolică. _____

SECȚIUNEA II

5. Cum a contribuit vinul la căderea cetății antice a Babilonului? Daniel 5 _____
6. Cum contribuie vinul la căderea Babilonului spiritual? _____

SECȚIUNEA III

7. Cum este făcut vinul Babilonului? _____
Cum comite o biserică adulter cu împărații pământului? _____
De ce prietenia cu lumea schimbă doctrina adevărată? _____
8. Ce se va întâmpla cu cei care aleg să bea vinul Babilonului? Apocalipsa 15, 16, 18 _____

Miracole din viața mea

— partea 25, de John N. Loughborough

Dăruirea sistematică

Din Mackford ne-am dus la Dodgeville, pentru o lucrare de trei săptămâni. Deși orașul avea locuitori profund necredincioși, s-a întâmplat că aceștia au primit cu un mare interes întâlnirile noastre. Unul dintre ei a declarat că întâlnirea la care a participat a fost prima adunare religioasă la care a participat în decursul a 14 ani. În acele zile nu făceam colectă, dar, fără să știm, necredincioșii au strâns 50 de dolari pentru cheltuielile noastre.

La plecarea din Dodgeville, ne-am dus cu cortul nostru la Green Vale, Illinois. Aici, ne-am întâlnit cu Moses Hull, din Plum River. Acesta fusese predicator adventist de ziua întâi și ajunsese să accepte solia citind. Dorind să-i cunosc abilitatea de vorbitor în public, l-am invitat să vorbească la „The Christian's Hope”. Având acceptul fraților noștri, a făcut asta și, pentru o vreme, ne-a însoțit în lucrarea noastră.

După recoltat, am înălțat două corturi pe câmp, unul cu frații Ingraham, Hutchins și Philips, în timp ce eu și fratele Sperry l-am luat pe celălalt la White Rock. Un frate deosebit de interesant ne-a achitat plata pentru masă și cazare.

Câțiva tineri oponenți au părut hotărâți să ne facă probleme, dar, cu fiecare mișcare pe care o făceau, reușeau doar să atragă oamenii de partea noastră. După a doua seară, acești scandalagii, vorbind gălăgios despre Legea lui Moise, s-au dus și au luat un miel, iar după ce i-au tăiat urechea, l-au aruncat în cort ca jertfă (presupun). În timpul ultimei noastre întâlniri ne-am adunat într-o școală din apropierea cortului. Acești bătărași au scos peste jumătate dintre bețele mici de susținere ale cortului, apoi câțiva indivizi mai mari s-au prins de osia unei căruțe, gândindu-se că, urnind căruța, vor dărâma cortul. Au fost, însă, descoperiți la timp.

Ne-am continuat lucrările până la sosirea ploilor de toamnă și a vremii reci. După aceea, m-am întors la Waukon. M-am bucurat să aflu că George I. Butler, care fusese sceptic în privința soliei, s-a convertit și se alăturase celor din Waukon care țineau Sabatul.

La puțin timp după ce am ajuns acasă, mi-am vândut calul, căruța și majoritatea bunurilor casnice și ne-am mutat la Battle Creek, unde am ajuns pe

data de 1 noiembrie. Frații noștri tocmai terminaseră a doua casă de adunare, cu o dimensiune de 42 x 28. Prima, de 24 x 18, se dovedise a fi prea mică pentru a primi roadele lucrării. Pe data de 6 noiembrie, la o adunare generală a fraților, casa de rugăciune a fost dedicată, iar eu am fost rugat să țin prima predică. Între timp, fratele White ne-a făcut rost de o cabană, în zona de vest a Battle Creek, la un preț de 400 \$.

După ce m-am stabilit în Battle Creek, în 1857, familia s-a mărit cu o fetiță. Din punct de vedere economic, iarna anului 1857 a fost grea. Grâul costa șaiszeci și cinci de cenți banița, iar ovăzul era treizeci și cinci. Pentru cele șase luni de iarnă am primit trei turte de zahăr de arțar care cântăreau 4,5 kilograme fiecare, zece banițe de grâu, cinci de mere, o jumătate de purcel, o grămadă de fasole și patru dolari bani în mână. Încă nu primiserăm lumina privind reforma sanitară și nici nu era încă niciun sistem de sprijin pentru slujitorii cauzei.

În luna martie a anului 1858, sora White i-a spus soțului ei următoarele: „Domnul mi-a arătat că, dacă vei aduna predicatorii la un loc și-l vei chema pe J. N. Andrews din Waukon, și împreună veți ține un studiu biblic, veți descoperi în Scriptură un plan complet de a sprijini lucrarea”.

„De ce Domul nu i-a arătat direct care era planul?”, ar putea să întrebe unii, iar răspunsul meu este: „Deoarece El dorește ca oamenii Lui să cerceteze ei însuși în Scriptură.” În luna aprilie a aceluși an, a fost ținut studiul biblic la Battle Creek, după care frații au spus că „sistemul de dăruire a zecimii este la fel de obligatoriu ca întotdeauna”. Oricum, la introducerea practicării acestui sistem, l-au numit „dăruire sistematică pe principiul zecimii”.

Conexiunea istorică

Pericolele ultimelor zile

Hristos vede răutatea de azi de pe pământ. El vede că sunt repetate păcatele din zilele lui Noe și ale lui Lot. Ce crime îngrozitoare sunt dezvăluite! Totul pare să fie agitat și stârnit cu putere de dedesubt. Entuziasmul crește mereu. Sărbătorile cumpărăturile și vânzările sunt aduse în biserică.

Străjerii strigă: „Vine dimineața, și este tot noapte”. Noaptea simbolizează răspândirea erorilor, a interpretărilor greșite și a deturnării adevărilor din Scriptură. Fiecare soi de dezi-luzie este acum adus în față. Adevărurile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt acoperite de o mulțime de teorii omenesti. Erori mortale sunt prezentate ca fiind adevărul în fața căruia toți trebuie să se plece. Simplitatea evlaviei adevărate este îngropată sub tradiție.

Doctrina nemurii naturale a sufletului este una dintre erorile cu care vrăjmașul îl înșală pe om. Această eroare este aproape universală. Cine i-a spus însă omului că nu va muri? Cine i-a spus că Dumnezeu a pregătit o zonă din universul Lui pentru cei nelegiuți, unde aceștia vor suferi neîncetat pentru veșnicie, fără nici cea mai mică speranță? Șarpele a fost acela. Dumnezeu a spus că păcătoșii vor muri, iar Satana, că nu vor muri. Mulți cred minciunile repetate ale șarpelui ca pe un adevăr autentic. Ei îi repetă cuvintele atunci când afirmă că Dumnezeu a poruncit ca păcatul să fie immortalizat într-un loc de tortură.

Aceasta este una dintre minciunile formulate în sinagoga dușmanului – o băutură otrăvitoare a Babilonului. „Toate neamurile au băut din vinul

mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

O altă doctrină falsă este cea care afirmă că prima zi a săptămânii este Sabatul Domnului. Prin tradițiile moștenite de la Biserica Romano-Catolică, a patra poruncă din Decalog a fost trecută pe linie moartă. Prin

acceptarea unui sabbat fals, oamenii nu l-au onorat pe Dumnezeu, ci pe uzurpator, care s-a gândit că poate să schimbe vremurile și Legea. Multe erori periculoase au fost prezentate pentru a scăpa de adevăratul Sabbat. Oamenii iau partea marelui răzvrătit și, în loc să accepte Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este, limpede și clar, s-au lăsat luați de valul ereziilor. Satana face ca bisericile și lumea să se găsească într-o armonie coruptă în privința acestui punct.

Noaptea, întunericul și prevestirile sumbre înconjoară lumea creștină. Apostazia față de Legea lui Dumnezeu este dovada acestei nopți adânci, întunecoase și, aparent, de nepătruns. Sunt prețuite sistemele care fac ca adevărul lui Dumnezeu să fie fără efect. Oamenii învață ca doctrină poruncile

“Destinul veșnic al oamenilor este condiționat de alegerea pe care o vor face: fie vor urma calea lui Dumnezeu, fie propria cale.”

oamenilor, iar afirmațiile lor sunt privite ca adevăr. Oamenii au primit teorii fabricate de oameni. Prin urmare, Evanghelia a fost pervertită, iar Scriptura, aplicată greșită. La fel ca în zilele lui Hristos, lumina adevărului este ascunsă cât mai departe. Mai degrabă sunt onorate teoriile și presupunerile omenești, decât cuvântul Domului Oștirilor. Cuvântul lui Dumnezeu este denaturat, divizat și distorsionat de critica înaltă. Isus este recunoscut doar ca să fie trădat printr-un sărut. Apostazia există și, până la sfârșit, va cuprinde lumea. Caracterul ei hidos și influența întunecată vor fi văzute în lucrările nebunești ale Babilonului.

Însă, înainte de a-i pedepsi pe oameni pentru răutatea lor, Domnul le trimite o solie de avertizare. Înainte să le aplice judecata Sa, le dă o șansă să se pocăiască. El le amintește de păcatele lumii din

timpul lui Noe și de faptul că nu i-a pedepsit pe oameni fără să-i avertizeze. Timp de o sută douăzeci de ani, au fost conștienți de această avertizare, dar nu s-au pocăit....

Destinul veșnic al oamenilor este condiționat de alegerea pe care o vor face: fie vor urma calea lui Dumnezeu, fie propria cale. Iar calea lor poate fi complet greșită. Sunt mai multe căi spre cer? Dacă ar fi așa, oamenii ar putea alege orice cale li se pare lor că li se potrivește. Dar nu există decât o singură cale adevărată. Hristos le-a spus ucenicilor: „Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo. Doamne, I-a zis Toma, nu știm unde Te duci. Cum putem să știm calea într-acolo? Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.

- *The Review and Herald*, 16 martie 1897

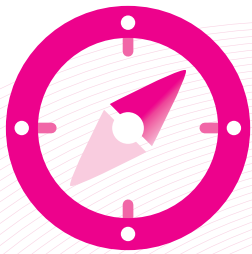
ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce simbolizează strigarea „Vine dimineața, și este tot noapte”? _____

2. Cum se întâmplă aceasta chiar acum? _____
3. Spune care este una dintre erorile cu care vrăjmașul înșală oamenii? _____
Cum se leagă aceasta de doctrina eronată a torturii veșnice? _____

4. Ce altă doctrină falsă mai există? _____
Care este efectul acesteia asupra poruncii a patra? _____
5. Ce îi face acest lucru lui Dumnezeu? _____
Dar uzurpatorului (Satana)? _____
6. Ce anume cuprinde lumea creștină? _____
Care este dovada acestei nopți? _____
7. Cum a fost Evanghelia (Vestea bună) pervertită și Scriptura, aplicată greșit? _____

8. Cât timp vom avea de-a face cu apostazia? _____
Cum va fi văzută aceasta? _____
9. Care este diferența dintre a urma propria cale și a urma calea lui Dumnezeu? _____
9. Ce semnificație are faptul că există o singură cale către cer? _____

Capitole de credință

Prin ape năvalnice

Elsa, o studentă misionară de la colegiul Mountain View din Filipine, slujea la școala misiunii din Dapiloan. Într-o zi, când se întorceau la sediu după ce participaseră la o întâlnire, s-a bucurat împreună cu colega ei de experiența protecției speciale a lui Dumnezeu. Iată mai jos relatarea Elsei.

Înainte să o luăm la pas înapoi spre Dapilon, ne-am rugat: „Doamne, Te rugăm să fii cu noi astăzi pe drum spre casa noastră de la școala din sat. Trimite îngerii Tăi să ne păzească.”

Ziua a fost una însorită și călduroasă – perfectă pentru drumeție. Apa limpede a râului strălucea în lumina soarelui. Am înotat în apa adâncă până la genunchi și, pe alocuri, până la talie. Era atât de bine și ne ispita să ne stropim și să alungăm căldura. Dar era deja ora trei după-amiaza și trebuia să ne grăbim să ajungem la școală înainte de lăsarea întunericului. Atunci, pe cer au început să se adune nori întunecoși.

„Oh, nu, trebuie să ne grăbim!”, a spus colega mea.

„Da, așa e”, am fost de acord.

Așa că ne-am grăbit. Am înotat și am traversat râul pășind pe pietrele mari. Atunci a început să plouă. Ce mult îmi doream să fie cu noi colegii, ca să ne ajute cu lucrurile pe care le aveam! Auziserăm de la amicii din sat că râul devine periculos când se umflă. Inima mi-a fost cuprinsă de amintirea acelei avertizări.

Pe mal, mi-am invitat colega să ne rugăm. „Doamne, Te rugăm să fii cu noi în timp ce traversăm din nou acest râu. Te rugăm să ne salvezi din orice pericol. Ajută-ne să ajungem acasă, în satul nostru, în seara asta”. Nivelul apei începuse să crească. Se întuneca și am întâmpinat greutate în traversarea apei, care ajungea acum la talie. Am continuat să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute.

În cele din urmă, am ajuns la ultimul punct de traversare, înainte să urcăm versantul muntelui și să ajungem la școala noastră. În locul acela, de obicei, apa ajunge doar până la talie. Acum, însă, dădea pe afară. Auzeam torenții. Întunericul tot mai de nepătruns făcea ca traversarea să fie și mai dificilă. Tremuram cu totul în ploaie, încât până și genunchii mi se loveau unul de altul. Mi-am odihnit picioarele pe o stâncă mare. Încă un pas, și curentul furios și sălbatic m-ar fi luat pe sus. Trebuia să traversăm, căci nu se găsea niciun loc în jur unde să fi putut înopta.

„Doamne”, ne-am rugat din nou, „dă-ne doar

putere cât să traversăm și de această ultimă dată”.

Mi-am apucat colega de mână și am înaintat, continuând să ne rugăm ca Dumnezeu să facă un miracol; și l-a făcut. Am înaintat pe o stâncă mare, prin apele care ajungeau până la genunchi, ajungând în siguranță pe malul celălalt.

„Oh, Doamne”, ne-am rugat, „Îți mulțumim că ne-ai ajutat să trecem prin ape”. Ce căuta acolo, oare, stânca aceea mare pe care am mers ca să traversăm râul?

„Oh, Doamne, Stânca și Salvarea noastră”, ne-am rugat din nou, „Îți mulțumim că ne-ai ajutat să traversăm apa mergând pe stâncă”. Ne-am cules lucrurile și ne-am grăbit să urcăm pe versantul alunecos. Atunci, am auzit un zgomot ca un huruit care venea din direcția râului. Când ne-am întors privirile să vedem despre ce era vorba, a fulgerat și am văzut bușteni mari rostogolindu-se în locul unde tocmai ne aflaserăm. Am oftat la vederea buștenilor ucigași. I-am mulțumit din nou și din nou Domnului pentru că ne-a ajutat.

Am ajuns la Dapilon cam pe la nouă seara. Nevrând să deranjăm satul adormit, ne-am dus direct la cabana noastră, am sorbit puțină supă fierbinte și apoi ne-am culcat. Cam pe la trei dimineața, a sunat clopotul care ne aduna pe toți pentru închinare la biserica din sat. Eram atât de obosite! În acel moment, gândul de a cânta părea de neîndurat, dar atunci când pe umerii tăi stă responsabilitatea de lider, vei fi mereu prezent la închinare. Așa că ne-am ridicat în liniște și am pășit în vârful picioarelor în biserică, în întuneric.

După ce și-a încheiat discursul, vorbitorul i-a chemat pe toți să se roage pentru profesoarele lor. Poate că sunt blocate pe undeva de inundații, a spus. Am ascultat în liniște cum se rugau ca Dumnezeu să-i ajute să ajungă în siguranță acasă, în satul lor. La sfârșitul rugăciunii, am exclamat un „Amin” răsunător. Imaginați-vă surpriza și bucuria lor descoperind că Dumnezeu ne adusese acasă în siguranță.

În fiecare an, **Gospel Outreach** sponsorizează mai mulți studenți misionari, așa cum este Elsa.

CONTRA CURENTULUI

„Doar vâslind stăruitor, cu toată puterea, poți înainta împotriva curentului.” – (Our High Calling, p. 310)

28 iunie

La fântâna lui IACOV

Text de memorat | Ioan 4:13,14

Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va prefăce în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.

SECȚIUNEA I

Ioan Botezătorul a fost, pentru o perioadă, cel mai popular om din Palestina. Mii de oameni se înghesuiau să-l audă vorbind și să fie botezați de el. Numai că popularitatea este foarte instabilă, astfel că acum poți avea parte de ea, pentru ca imediat să o pierzi; după ce Isus și-a început misiunea, mulțimile care-L căutau pe Ioan s-au micșorat rapid.

Ce ar trebui să facem când cineva devine mai popular decât suntem noi? În cer, Lucifer a devenit gelos pe Isus. Împăratul Saul a devenit gelos pe David. Ioan, însă, s-a bucurat de popularitatea lui Isus, chiar dacă aceasta însemna ca el să rămână în umbră.

Pentru a evita orice neînțelegere, Isus s-a retras, discret, în Galileea. „Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan... Atunci a părăsit Iudeea și s-a întors în Galileea” (Ioan 4:1-3).

Pentru a-i evita pe samaritenii pe care îi urau, evreii urmau, în general, un traseu mult mai lung

care înconjura Samaria; dar Isus a ales traseul cel mai direct, o călătorie de aproximativ 70 de mile. Drumul lui trecea prin Sihar, un loc plin de istorie sacră, aflat la poalele muntelui Ebal, muntele blestemelor, și dincolo de valea de lângă muntele Garizim, muntele binecuvântărilor, unde puteau fi văzute ruinele vechiului templu samaritan.

În Vechiul Testament, Sihar era numit Sihem. Este locul unde se află fântâna lui Iacov – o fântână săpată în stâncă, despre care se crede că avea o adâncime de aproximativ 40 de metri și era captușită cu un zid de piatră.

„Exemplul și conduita, precum și cuvintele creștinului trebuie să fie de așa natură încât să trezească în păcătos dorința de a veni la Izvorul vieții”.

—Solii pentru tineret, p. 424

DIN CUPRINS:

C-26

La fântâna lui Iacov

Tragedia veacurilor (Marea luptă)

Apa vie

Misterul unui ucigaș plătit

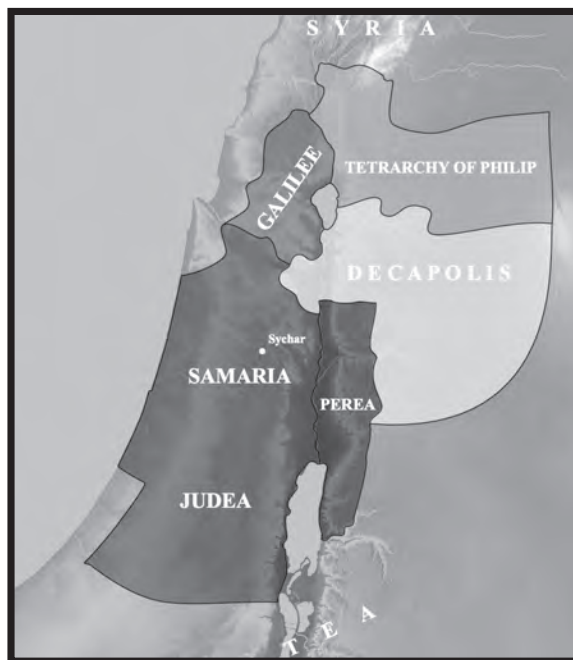
După ce și-au croit drum printr-o regiune montană, Isus și ucenicii Lui au sosit la Sihar în jurul prânzului. Isus, fiind însetat și obosit, S-a oprit să Se odihnească la fântâna lui Iacov, în timp ce ucenicii s-au dus într-un sat din apropiere ca să cumpere de mâncare.

În timp ce Isus aștepta, de fântână s-a apropiat o femeie samariteană, cu un vas pentru apă. Cu toate că L-a văzut pe Isus, L-a ignorat, deoarece era evident că era evreu.

Pentru ea, să plece în fiecare zi de acasă până la fântână cu un vas pentru apă, să lege funia în jurul vasului pentru a-l putea lăsa în fântână până la nivelul apei, să umple vasul cu apă și apoi să-l tragă în sus, să scoată funia din jurul vasului și apoi să-l care cu grijă acasă era o sarcină dificilă, care-i lua mult timp.

Isus S-ar fi oferit bucuros să o ajute cu această muncă, dar El știa că ea ar fi fost neîncrezătoare față de un astfel de gest și I-ar fi respins oferta.

Căutând o cale spre inima ei, El i-a cerut o favoare

Accordance

– să-I dea să bea apă. Cererea dezvăluia încredere, iar încrederea naște încredere.

Pentru evrei era un punct de mândrie să nu ceară nicio dată vreo favoare unui samaritean, așa că femeia i-a răspuns surprinsă lui Hristos. „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?” (Ioan 4:9).

Această întrebare i-a oferit lui Isus o modalitate de a-i oferi femeii darul vieții veșnice și a profitat de ocazie ca să-i spună: „Dacă ai fi cunos-

cut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-Mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie” (versetul 10). Cum expresia „darul lui Dumnezeu” era o altă expresie pentru apă, Isus îi transmitea: „Dacă ai cunoaște cu adevărat apa și ai ști cine sunt, tu Mi-ai cere Mie, iar Eu ți-aș da apa vie.”

Fiind atent și respectuos în întâlnirile cu alții, Isus i-a dat o ocazie să-I ceară apă vie și a așteptat răspunsul ei.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Această femeie considera apa din fântâna lui Iacov ca fiind cea mai curată și mai gustoasă din Palestina. Nici nu-și putea imagina o apă mai bună decât aceea. Și atunci, despre ce apă vorbea Străinul acesta?

Stărnindu-i curiozitatea, ea a întrebat: „Doamne, n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?” (Ioan 4:11,12).

Era nevoie de un mare efort pentru a scoate puțină apă din fântâna lui Iacov. Isus a pus în contrast această apă cu apa vieții Lui, care avea să țâșnească singură afară, ca un torent, o fântână care curge veșnic din interior. „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața

veșnică” (versetele 13 și 14). Femeia a ascultat cu atenție cuvintele lui Isus. Chiar dacă nu putea să le înțeleagă în întregime, ea I-a acceptat oferta exclamând: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot” (versetul 15).

Să ne oprim un moment ca să ne gândim la cât de atent a fost Isus să evite până și aparența indecenței. Spionii erau constant pe urma Lui, căutând orice ar fi putut folosi ca să răspândească zvonuri de scandal. În timp ce Isus a fost dispus să discute cu Nicodim într-un loc retras în timpul nopții, El a vorbit cu femeia la fântână, în miezul zilei, într-un loc foarte deschis și public. El i-a spus: „Du-te de cheamă pe bărbatul tău și vino aici” (versetul 16). El nu va oferi limbilor

bârfitoare nicio ocazie să vorbească despre faptul că a vizita-o pe femeie într-un loc retras.

Isus căuta să ajungă la familia nevoiașă, nu doar la soție sau mamă. Apa pe care o oferea Isus nu era doar pentru ea; trebuia să izvorască din ea și să ude viețile tuturor celor din jurul ei. Pavel a vorbit despre această apă astfel: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5:25,26).

Încercând să evite orice discuție despre bărbații din viața ei, femeia samariteană I-a spus lui Isus adevărul pe jumătate: „N-am bărbat”. Privind-o cu bunătate, Isus a fost de acord cu declarația ei. „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul” (Ioan 4:17,18). Apa vie își începea deja lucrarea de purificare în viața ei.

SECȚIUNEA III

Câți nu ar fi trecut indiferenți pe lângă femeia aceasta! Ea l-a ignorat pe Isus, iar El ar fi putut să o ignore, la rândul-I. Ea nu l-a căutat pe El, dar El a căutat-o pe ea. Această femeie samariteană trăia o viață de păcat. Cu toate acestea, în ciuda cicatricelor rămase în urma numeroaselor decizii greșite și a relațiilor distruse, ea rămăsese sensibilă la lucrurile spirituale. Chiar dacă avea cunoștințe doar la nivelul unui copil despre Mesia care urma să vină, ea păstra o credință ca de copil în acel Mesia. Cerul va fi umplut cu astfel de oameni, cândva distruși.

Exprimându-și credința, ea a spus gânditoare: „Știu că are să vină Mesia... când va veni El, are să ne spună toate lucrurile” (Ioan 4:25).

„Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”, i-a zis Isus direct (versetul 26). Această femeie samariteană a priceput cu ușurință ceea ce rabinii învățați și inteligenți nu înțeleseseră. Ceea ce Isus avea să spună mai târziu era adevărat pentru această femeie: „În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: ‘Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu’” (Luca 10:21).

Încântată să descopere că mult așteptatul Mesia se găsea chiar la fântâna lui Iacov, femeia s-a grăbit să alerge în cetate și, plină de încântare, a căutat să-i aducă și pe alții la Isus. Ea băuse din apa vie și nu o putea reține, în timp ce se revărsa din ea. Fiind atât de

Rușinată, dar uluită și convinsă de greșelile ei de dezvăluirea blândă a străinului, a căutat să schimbe subiectul, vorbind despre o dezbatere religioasă răspândită între iudei și samariteni. „Domnule”, spuse ea, „văd că ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii” (versetele 19 și 20).

Religia acestei femei era o religie a tradiției. Ea venera ceea ce o învățaseră părinții ei. Isus, însă, voia ca ea să-și ridice privirea mai sus de oameni. Îndreptându-se spre profeția care atunci se împlinea, El i-a prezentat plin de tact importanța închinării adevărate. „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (versetele 23 și 24).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

mulțumită de apa vie, uitase de vasul umplut cu apă la fântâna lui Iacov.

Ea i-a chemat imediat pe toți cu care s-a întâlnit: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” (Ioan 4:29). Femeia a căutat să-și aducă la Isus toate cunoștințele și toți prietenii.

Abordarea a fost eficientă. Samaritenii Îl așteptau pe Mesia, care să le „spună toate lucrurile”. Acum, femeia i-a invitat să cerceteze ei înșiși dacă nu cumva Isus era Mesia. „Ei au ieșit din cetate și veneau spre El” (versetul 30).

Ce încântare a simțit Isus să o vadă pe această femeie eliberată din strânsoarea lui Satana! Ea, care fusese trădată și dezamăgită de bărbați, acum găsea siguranță și vindecare în Isus. Ea a fost schimbată și putea da mărturie despre diferența pe care o poate face „o mică discuție cu Isus” până și în cea mai degradată și mai umilă viață.

Mărturia ei a făcut o puternică impresie în cetate, căci „mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: ‘Mi-a spus tot ce am făcut’” (versetul 39).

Numai că „o mică discuție” nu a fost destul. „Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile. Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. Și ziceau femeii: ‘Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr

Hristosul, Mântuitorul lumii’” (versetele 40-42).

Acești samariteni au descoperit cel mai important adevăr: salvarea lui Hristos este pentru toți oamenii.

Tu ai avut „o mică discuție cu Isus”? Crezi datorită mărturiei altora sau L-ai auzit chiar tu adresându-Se inimii tale? Poți da mărturie din experiența personală despre puterea lui Isus de a elibera din sclavia păcatului?

Poți avea o astfel de mărturie. Dacă încă nu o ai, de ce nu vorbești cu Isus despre nevoia ta?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Cum a căutat Isus să evite o controversă inutilă și comparațiile dintre lucrarea Sa și cea a lui Ioan Botezătorul? Ioan 4:1-3 _____
Ce ar trebui să faci și tu, dacă apar elemente de tensiune din cauză că începi să devii mai popular decât unul dintre prietenii tăi?

2. De ce nu S-a oferit Isus să o ajute pe femeie la corvoada scoaterii apei din fântână? Cum i-a îndepărtat prejudecățile pe care le avea în privința Lui? _____
Cum poți aplica acest principiu în eforturile tale misionare? _____

SECȚIUNEA II

3. Cum i-a stârnit Isus curiozitatea femeii samaritene? _____
Cum poți aplica acest principiu în eforturile tale misionare? _____

4. Isus a fost foarte înțelept evitând până și aparența indecenței. Cum poți aplica acest principiu în eforturile tale misionare? _____
5. Cum a început religia samariteană? 2 Împărați 17:24-41 _____
Ce a vrut Isus să spună prin afirmația că mântuirea vine de la evrei? Ioan 4:21-24; *Viața lui Isus*, pp. 188, 189.

SECȚIUNEA III

6. Credeau ucenicii că Samaria era un loc promițător pentru lucrarea misionară? _____
Cum a arătat femeia că era o misionară mai bună chiar decât ucenicii lui Isus? _____

7. Te asemeni mai mult cu ucenicii sau cu femeia samariteană? Vezi oportunități pentru lucrarea misionară peste tot în jurul tău sau cauți o mare lucrare care să fie făcută în altă parte, în viitor? „Noi nu facem decât puțin din lucrarea pe care El dorește să o facem printre vecinii și prietenii noștri” (*Solii pentru tineret*, p. 217). _____

Studiu suplimentar: *Viața lui Isus*, pp. 183-195

Miracole din viața mea

— partea 26, de John N. Loughborough

Tragedia veacurilor (Marea luptă)

Mi-am petrecut vara anului 1858 la întâlniri în cort în statul Ohio – la Green Springs, Gilboa, Lovett's Grove și Republic. Continuând călătoria spre est cu fratele și doamna White, ne-am dus la Rochester și la Buck's Bridge, N. Y. Întâlnirea de trei zile a fost foarte profitabilă pentru grupul acela.

Există o poveste în legătură cu întâlnirea aceea, care ilustrează zelul unora dintre oamenii noștri. O soră a venit, vizibil tulburată, la sora White și i-a spus că-i place cum predică fratele Loughborough, dar că îi pare rău să-l vadă urmând moda zilei.

„În ce aspect?” a vrut doamna White să fie lămurită.

„Ei bine”, a spus femeia, „în felul cum se bărbiește. Își lasă mustața și barbișon”.

„Dacă asta este tot ce vă deranjează în privința lui, pot să vă ușurez de îndată povara sufletească”, a spus sora White. „Nu se bărbiește deloc. Lasă să-i crească toată barba pe care i-a dat-o Dumnezeu și presupun că, atunci când Domnul îi va da mai mult, o s-o lase și pe aceea să crească.”

Într-una dintre zilele călătoriei din est cu fratele și cu sora White, ea mi-a spus: „Am primit o viziune minunată, dar nu mi-e foarte clară, ca să o pot relata. Dar este pur și simplu minunată!”

După ce ne-am întors la Michigan, în luna octombrie, a avut loc o întâlnire generală, de trei zile, a membrilor noștri în biserica de pe strada Van Buren. Punctul culminant a fost atins duminică, în ultima zi a întâlnirii. Era de așteptat ca J. N. Andrews să vorbească la 10:30, iar J. H. Waggoner, la 14:00.

Într-o întâlnire la ora 9:00, sora White s-a ridicat să vorbească. Înfațișarea îi era luminată cu puterea lui Dumnezeu, iar ea a început să ne spună lucruri pe care nu le mai auziserăm de pe buzele ei înainte. Era viziunea mării lupte, a tragediei veacurilor, începută cu răscoala lui Satana în cer. Tema aceasta s-a desfășurat atunci și acolo înaintea ei și, pe măsură ce vorbea, puterea nemăsurată a lui Dumnezeu a umplut

întreaga încăpere în care ne aflam. După aceea, unii și-au descris senzația simțită astfel: „Părea ca și cum cerul și pământul se uniseră.”

Aceia care au fost prezenți nu vor putea uita niciodată prezența evidentă a puterii lui Dumnezeu care i-a însoțit relatarea despre marea luptă care se va încheia cu triumful final al dreptății și cu înfrângerea lui Satana.

După ce a început să vorbească, sora White a continuat până la prânz. Nimeni nu a făcut nicio aluzie că era vreun program. Ne era tuturor evident că era întâlnirea Domnului și aproape ca sub vrajă am ascultat instrucțiunile pe care El le avea pregătite pentru noi. În timp ce ne prezenta cu solemnitate faptele, un diacon prezbiterian, un vecin al meu, s-a aflat în trecere pe lângă biserică, în drum spre propria întâlnire din oraș. Nu era cunoscut că ar fi participat la întâlnirile noastre, dar, atras fiind de sunetul vocii sorei White, a intrat și a luat loc. A stat și a ascultat întreaga dimineață, aproape fără să respire.

Când cineva i-a spus sorei White că este amiază, ea a răspuns că de-abia începuse să povestească ce vedea în fața ochilor.

„O să continui să ne povestești la ora unu?”, a întrebat-o fratele White, iar ea a răspuns pozitiv.

Fără întârziere, la ora unu eram cu toții prezenți să auzim ce rămăsese de povestit din viziune, printre noi găsindu-se și diaconul care ocupase un loc în fața adunării. Sora White a continuat să ne vorbească timp de patru ore. Membrii bisericii au remarcat că nu mai trăiseră niciodată o astfel de zi. Aceasta a fost prima dată când sora White a relatat viziunea primită despre marea luptă dintre Hristos și Satana.

Conexiunea istorică

Apa vie

În incidentul cu femeia samariteană de la fântână, observăm una dintre modalitățile Mântuitorului de a salva suflete. În timp ce femeia lauda fântâna lui Iacov, Hristos îi vorbea despre apa vieții veșnice. Acela care bea din fântâna lui Iacov „va înseta din nou”, a spus El, dar cel care bea „din apa pe care i-o dau Eu nu va înseta niciodată”.

În loc să denigreze fântâna lui Iacov, Hristos a venit cu o ofertă mai bună. Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-Mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie”, îndreptând astfel conversația spre comoara pe care o are de dat, care va satisface dorința minții și a inimii. El i-a oferit femeii ceva mai bun decât orice avea ea, adică apa vie, bucuria și speranța Evangheliei Împărăției Lui.

Aceasta este o ilustrare a felului în care trebuie să lucrăm noi. Nu are niciun sens să mergem la iubitorii de plăceri, la amatorii de teatru, la bețivi și la pariori și să-i muștrăm usturător pentru păcatele lor. Trebuie să le oferim ceva mai bun decât ceea ce au, adică „pacea lui Dumnezeu care depășește orice pricepere”. Trebuie să le prezentăm cât de clar este posibil faptul că Legea lui Dumnezeu este obligatorie pentru toate ființele umane și că ea este o transcriere a caracterului divin, o expresie a ceea ce Creatorul le dorește copiilor Lui să devină.

Aceste sărmăne suflete sunt implicate într-o goană sălbatică după plăcerile lumești și după bogățiile pământești. Ele nu cunosc nimic mai de dorit. Plăcerea, însă, nu va satisface sufletul. Arătați-le superioritatea infinită a slavei eterne a cerului față de bucuriile trecătoare ale lumii. Căutați să-i convingeți de libertatea, de speranța, de odihnă și de pacea care se găsesc în Evanghelie.

Oamenii lui Dumnezeu, tineri și bătrâni, trebuie să-L înalțe pe Isus, Singurul care poate satisface dorința

neliniștită a inimii și care poate da odihnă minții. Averele, băuturile amețitoare și plăcerile lumești nu pot face aceasta. Titlurile, rangurile, învățăturile, puterea – nimic din toate acestea nu are vreo valoare dacă numele tău nu este trecut în cartea vieții Mielului.

În rugăciunea înălțată către Tatăl Său, chiar înainte să fie crucificat, Isus a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Doar religia care vine de la Dumnezeu va duce la Dumnezeu. „Cel care crede în Fiul are viața veșnică.” În inima lui este un izvor de apă vie, a cărei influență o simte fiecare care se asociază cu el.

Celor împovărați, Hristos le spune: „Veniți la mine,... și vă voi da odihnă”. Voi, cei cu inimă neliniștită, plină de dorință și epuizată, gândiți-vă la cuvintele Mântuitorului: „Oricine va bea din apa pe care i-o dau Eu nu va înseta niciodată.” Beți din fântâna plăcerilor lumești, și veți înseta din nou. Beți din apa vieții, și veți fi satisfăcuți și înviorați, căci veți avea în voi „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Dragostea și lumina, adevărul și viața se găsesc în Evanghelia veșnică. Veniți, voi cei trudiți, veniți să beți din apa vie. „Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”.

– *The Youth's Instructor*, 11 septembrie 1902

Sunt mulți oameni dezorientați, apăsați de povara vinovăției. Ei doresc să fie scăpați de păcat. S-au îndepărtat de izvorul adevăratei fericiri și și-au otrăvit viața bând din apele murdare ale încălcării Legii. Aceștia

au nevoie de ajutorul unei mâini prietenoase întinse. Învățați-i cum să privească în sus, cum să trăiască astfel încât să câștige respectul semenilor lor. Chiar dacă voința a fost degradată și slăbită, ei mai au speranță la Hristos. El le va trezi impulsurile înalte și dorințele sfinte ale minții. Ei au nevoie să audă cuvinte de încurajare, astfel încât să se prindă de speranța pe care le-o prezintă Evanghelia. Făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu vor fi pentru ei ca frunzele pomului vieții. Continuați-vă cu răbdare eforturile până când, cu mare bucurie, mâna tremurătoare se va prinde de speranța mântuirii prin Hristos.

Acela care a fost ispitit și încercat și a cărui speranță era aproape dusă, dar care a fost salvat prin auzirea

soliei iubirii, poate înțelege cel mai bine știința mântuirii sufletului. El, a cărui inimă este plină de dragostea pentru Hristos deoarece a fost căutat de Mântuitorul și adus înapoi în țarc, în siguranță, știe cum să lucreze pentru alții. El îi poate îndrepta pe păcătoși spre Mielul lui Dumnezeu. El s-a predat fără rezerve lui Dumnezeu și a fost acceptat în Cel Preaiubit. Mâna pe care în slăbiciunea lui a întins-o după ajutor a fost prinsă. Prin slujirea unor astfel de oameni, mulți fii risipitori vor fi aduși înapoi la Tatăl, ca să se prezinte înaintea Lui cu remușcare și cu pocăință.

– *The Signs of the Times*, 23 martie 1904

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

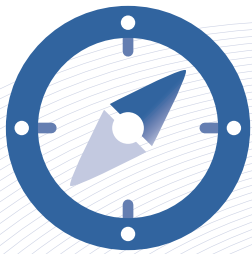
1. **Describe metoda lui Isus de a câștiga sufletul femeii de la fântâna lui Iacov.** _____

2. **Cum este aceasta o ilustrare a felului în care ar trebui să lucrăm noi? Ce ar trebui să facem și ce nu?**

3. **Cine este Singurul care poate satisface dorința neliniștită a inimii?** _____
Care sunt câteva soluții pe care le caută oamenii și care nu pot face acest lucru? _____
4. **Compară izvoarele plăcerilor lumești cu apa vieții.** _____

5. **Sunt mulți oameni care au multe necazuri, dar care doresc să scape de păcat. De ce anume au nevoie?** _____

Cât timp ar trebui să ne continuăm eforturile pentru aceștia? _____
6. **Cum poate fi înțeleasă știința mântuirii sufletelor?** _____
De ce este așa? _____

Capitole de credință

Misterul unui ucigaș plătit

Puterea miraculoasă a lui Dumnezeu de a schimba viețile este evidentă în această experiență împărtășită de Joseph, unul dintre studenții misionari SULADS*, care slujește la școala misiunii din satul Togoapon, Filipine.

Carmelita este membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Gacub, un sat mai mare din apropiere. Soțul ei, Freddie, obișnuia să plece de acasă pentru un timp, după care se întorcea cu o mulțime de bani. La început, pe ea nu o deranja deloc lucrul acesta, deoarece, astfel, el întreținea familia. Însă, mai târziu, a observat că soțul ei părea să fie mereu tulburat și nu avea niciun pic de liniște sufletească. Acest lucru îngrijora întreaga familie.

Odată, când Freddie a cerut voie să plece, soția lui l-a întrebat unde se duce. „Nu pot să-ți spun”, i-a spus. „Mă duc cu tovarășii. O să vin repede acasă și o să aduc niște bani.”

De data aceasta, Carmelita s-a rugat Domnului să o ajute să rezolve misterul activităților cu care se ocupa soțul ei și al locurilor pe unde umbla acesta.

În timp ce era plecat, o rudă îngrijorată i-a spus că soțul ei era angajat să ucidă. Pentru un războinic cum era Freddie, ucisul nu era decât o simplă activitate și o modalitate ușoară de a-și câștiga venitul. Carmelita însă, fiind adventistă de ziua a șaptea, nu putea accepta aceasta. Nu putea accepta ca soțul ei să sprijine familia cu bani care proveneau din mâini pătate de sânge.

Când Freddie a sosit acasă într-o noapte, i-a dat soției lui o sumă mare de bani, dar ea i-a refuzat strigând: „Nu pot să iau banii ăștia. Dacă mă obligi să-i iau, o să-i fac bucați. Banii ăștia nu fac decât să aducă blesteme asupra familiei noastre.”

Soțul a fost surprins și s-a întrebat cum de a fost dat de gol. „Te rog, roagă-te pentru mine”, i-a cerut, „am nevoie de ajutor”.

„Vreau să te întâlnești cu învățătorii SULADS de la Școala misionară Togoapon”, a spus ea. „Ei își învață elevii care este calea dreaptă a lui Dumnezeu.”

„Vreau să-i întâlnesc”, a spus el.

Într-o duminică dimineață, copiii de la Togoapon au vizitat Gacub. Ca de obicei, s-au adunat într-un loc și au cântat. Alți copii și adulți din Gacub s-au adunat să-i asculte. În ocazia aceea, s-au întâlnit în casa lui Freddie.

În timp ce toată lumea se bucura de muzică, Freddie stătea adâncit în gânduri, primind din plin mesajul fiecărui cântec. Carmelita se ruga ca Duhul Sfânt să-i atingă inima lui Freddie în timp ce copiii cântau. Rugăciunea ei a primit răspuns, iar Freddie și-a predat inima Domnului.

Freddie a devenit un membru activ al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Gacub și un susținător al lucrării de la școala misiunii din Togoapon, din apropiere. Carmelita este fericită și recunoscătoare Domnului pentru prezența și influența misionarilor SULADS.

*SULADS sunt studenți misionari de la colegiul Mountain View din Filipine. **Gospel Outreach** ajută la sponsorizarea a aproximativ 10 studenți SULADS.

Un bărbat din Filipine